

Viola Zoltán

NAGY ATEISTA KÖNYV

Verzió: 4.4.1

2011

A mű elektronikus változatára a Creative Commons – Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

TARTALOM

Előszó.....	6
[0] Bevezetés.....	7
Ki az a „fundi”?	7
Mi e könyv célja?	7
Kompatibilis-e a tudomány a vallással?	8
Miért vannak vallások a világban?	10
[2] A Nagy Ateista Könyv (rövidítve „NAK”) felépítése.....	13
Az istenhittel, vallásokkal/egyházakkal szembeni érvek csoportosítása	13
[3] Ateista világnézet	15
A világnézetek csoportosítása	15
Az ateista világnézet alapvető jellemzői	17
A tudat és az éntudat definíciója	18
A kísérletek és elméletek összefüggéséről	19
Alapfogalmak	19
[3,5] Replikátor	19
[3,6] Élő	19
[3,7] Genetikai távolság	20
[3,8] Ember	20
[3,9] Lélek	21
[3,10] Értelmes lény	21
[3,11] Szabad akarat	21
[3,12] Mém	21
[3,13] Intelligencia	21
[3,14] Elme	22
[3,15] Elmebetegség	22
[3,16] Féltekenység	23
[3,17] Vallás	24
[3,18] Egyház	24
[3,19] Igazság	24
[3,20] Isten	24
[3,21] Hit	25
[3,22] Hívő	25
[3,23] Anyag	25
[3,24] Energia	25
[3,25] Erő	25
[3,26] Ateista	26
[4] Tekintélyelvű ateistaellenes kirohanások.....	27
[4,1] Vallásos volt-e Einstein?	27
[4,2] Biztos érzelmi alap-e a hit?	27
[4,3] Csodálatos érzés-e hinni Istenben?	28
[4,4] Tudnak-e egyáltalán bármit is a tudósok?	28
[4,5] Mi köze a léleknek a lelkiismeretfurdaláshoz?	29
[4,6] Vonatkozik-e egyáltalán valami szabály Istenre?	29
[4,7] Következik-e Isten léte abból, hogy szabályok vonatkoznak rá?	30
[4,8] Létezhet-e Isten a Világ még kikutatlan részében?	30
[4,10] Káros-e az ateizmus?	30
[4,11] Meggyőzhető-e egy igazi ateista csodákkal?	30
[4,12] Gyűlöli-e Isten az ateistákat?	31
[4,13] Erkölcstelenség-e az ateisták?	32
[4,14] Pontosak-e a vallási statisztikák?	33
[4,15] Vallás-e az ateizmus?	34
[4,16] Ember-e az, aki nem tud hinni?	34

[4,17]	Van-e jogunk gyalázni Istent?	34
[4,18]	A vallásos gondolkodás teszi-e az embert emberré?	35
[4,19]	Gőgösek-e az ateisták?	36
[4,20]	A Sátán találmánya-e az ateizmus?	36
[4,21]	Ateisták voltak-e a kommunisták?	36
[4,22]	Szívtelenség-e tagadni Isten létét?	37
[4,23]	Tiszteletben kell-e tartani mások vallásos hitét?	37
[4,24]	Magánügy-e a vallás és a vallástalanság?	37
[4,25]	Hisznek-e az ateisták Istenben?	39
[4,26]	Isten kegyelméből léteznek-e a tudományok?	39
[4,27]	Tett-e valamit az egyház a tudományos haladásért?	39
[4,28]	Unintelligensek-e az Istenben nem hívők?	40
[4,29]	Megismerhető-e a Világ?	40
[4,30]	Megtérnek-e az ateisták a haláluk előtt?	41
[4,31]	Tisztelik-e az ateisták a régi bölcsesket, filozófusokat?	41
[4,32]	Hogyan vitázzon az ateista filozófusokkal?	42
[4,33]	Természetes része-e a vallás az emberi gondolkodásnak?	42
[4,34]	Foglalkozhat-e Bibliakritikával az ateista, ha nem ismeri az ókori nyelveket?	42
[4,35]	Ateista volt-e Hitler?	43
[4,36]	Ateista volt-e Sztálin?	43
[4,37]	Én meg akkor nem hiszek Nagy Sándorban!	44
[4,38]	Ateista tudósok és filozófusok listája	44
[5]	Evolúció	47
[5,1]	„Evolúciót elfogadó” újságírók	47
[5,2]	Evolúciót tagadó tudósok?	47
[5,3]	Robert Jastrow	47
[5,4]	Tudományos tény-e az evolúció, vagy csak elmélet?	48
[5,5]	Körkörös okoskodásra épül-e az evolúció?	48
[5,6]	Hogy fér össze az evolúcióval az önzetlenség létezése?	48
[5,7]	Miért nem harcias mindig mindenki?	49
[5,8]	Kétkednek-e a tudósok az evolúcióban?	49
[5,9]	Tudjuk-e, hogyan keletkezett az élet a Földön?	49
[5,10]	A földi élet gazdagsága	50
[5,11]	A termodinamika második főtétele	50
[5,12]	A biológusok nézeteltérései	50
[5,13]	Összetett szervek evolúciója	50
[5,14]	Igazolják-e a kővéletek az evolúciót?	51
[5,15]	Vannak-e átmeneti formák a kővéletekben?	51
[5,16]	Ismert-e az ember származása?	52
[5,17]	Tévedett-e Darwin?	52
[5,17,1]	Ellentétes-e az evolúció a vallással?	52
[5,18]	Az élő az élettelenről elválasztó állítólagos „szakadék”	53
[5,19]	Kialakulhat-e egy élőlény véletlenül?	53
[5,20]	Tudnak-e már a tudósok élőlényt alkotni?	54
[5,21]	Megint a kővéletek és az átmeneti formák	54
[5,22]	Keletkeznek-e ma is új fajok?	55
[5,23]	Keletkeznek-e új fajok természetes úton?	55
[5,24]	Hirtelen jelent-e meg az élet?	56
[5,25]	A majomtól származik-e az ember?	56
[5,26]	Sértő-e, hogy a majmok a rokonaink?	56
[5,27]	Állat-e az ember?	56
[5,28]	Miért nem haltak ki a majmok?	57
[5,29]	Megbízható-e a radioaktív kormeghatározási módszer?	57
[5,30]	Eredményezhetnek-e fejlődést a mutációk?	58
[5,31]	Létrehozhat-e a mutáció valami gyökeresen újat?	58
[5,32]	Sikerült-e már új fajt előállítanunk?	58
[5,33]	A „Mitokondriális Éva”	60

[6] A vallás ellentétes a józan ésszel, avagy teológiai és filozófiai zagyaságok	62
[6,1] A világ alapjaiban szellemi-e vagy anyagi?!	62
[6,2] Létezik-e Isten, mert létezik rá szavunk?	62
[6,3] Isten, mint a „legtökéletesebb létező”	62
[6,4] Hogyan lehet az embernek fogalma a végtelenségről?	64
[6,5] Isten, mint az „örökkévaló szükségszerűség”	64
[6,6] A „Kozmológiai Istenérv”	64
[6,7] Termodinamikára hivatkozó teremtésérv(ek)	67
[6,8] Az „Első Mozgató” istenérve	69
[6,9] Az „Első Változtató” istenérve	69
[6,10] Isten mint „az Első Ható Ok”	69
[6,11] A dolgok fokozatai, mint állítólagos istenérv	69
[6,12] Célra irányulnak-e a természeti dolgok?	70
[6,13] „Pascal fogadása”, avagy kifizetődő-e hinni Istenben?	70
[6,14] Megtervezettek-e a Világ fizikai állandói?	71
[6,15] Hogyan jöhet létre a Semmiből – Valami?!	72
[7] A „fiatal Föld” mellett szóló úgynevezett „érvek” cáfolatai	74
[7,1] A Hold távolodása a Földtől	74
[7,2] A „napszél” és az intersztelláris anyag	74
[8] A Biblia igazolja önmagát!.....	75
[8,1] A deuterokanonikus könyvek	75
[8,2] Vannak-e beteljesült bibliai prófécia?	76
[8,3] Isten fia-e Jézus?.....	78
[8,4] Jézus tökéletlenségei.....	78
[9] Erkölcstelenségek a Bibliában.....	80
[9,1] Ábrahám, mint strici	80
[9,2] Ezsdrás és a feleségek elkergetése	81
[9,3] Elfáradhat-e Isten?!	81
[9,4] Jákób meglopja Ézsaut	81
[9,5] A sekhemi vérfürdő	81
[9,6] Az egyiptomi csapások	81
[9,7] Isten mint tömeggyilkos és gyermekgyilkos	81
[9,8] Örült és kegyetlen isteni törvények	81
[9,9] Minden fiúgyermek és minden nem szűz nő megölése	82
[9,10] Állatok lemészárlása és vagyontárgyak elpusztítása	82
[9,11] Méltatlan bánásmód a fattyúkkal szemben	82
[9,12] Az elvált nők úgymond „megfertőztettek”	82
[9,13] Józsué iszonyatos vérontásai	82
[9,14] A bűnösök családját is kivégzik – Ákán története	82
[10] A pápaság sötét oldala	83
[11] Mi a bajom a Bibliával, nagyon röviden?.....	88
[12] A Biblia kódja	89
[13] Csalárd érvelési technikák.....	91
[14] Ellentámadás	95
[15] Bibliai ellentmondások.....	101
[16] A Biblia nőellenessége	111
[17] A Vatikán antiszemitizmusa	117

[18] A Nagy Ateista Könyv eddigi kritikái.....	119
[19] Érdeklődők kérdései.....	121
Mi az a „tudományos paradigma”?	121
A véralvadás.....	122
Mi a vallás vonzereje?.....	123
Kell-e félni a haláltól?.....	130
Agyunk kapacitásának hány százalékát használjuk?.....	130
Energiákból épül-e fel az ember?.....	132
Letagadhatják-e a tényeket a papok?.....	133
Van-e valóság alapja az asztrológiának?.....	134
Mi az igazság a reinkarnációs hipnózissal kapcsolatban?.....	139
Miként használják ki a papok az emberek tudatlanságát?.....	140
A templomi prostitúció.....	141
Az izraeli páróka-ügy.....	141
Ateisták-e a buddhisták?.....	142
Biztos-e, hogy nincs telepátia?.....	146
Mi köze van az evidencializmusnak az ateizmushoz?.....	147
Az evolúció hívei az életerőt védelmezik-e?.....	148
Einstein az iskolában, avagy egy „városi legenda”.....	149
Az ima erőssége, az átkozódás mérése, avagy sugároz-e a haldokló agy?.....	152
[20] A Világegyetem mérete.....	155
Irodalomjegyzék.....	157
Tárgymutató.....	158

Előszó

Ez a NAK (=Nagy Ateista Könyv) egy erősen kibővített változata. Az Interneten előfordulhat e műből régebbi változat is, amint az sem kizárt, hogy készíték majd még újabb változatokat, amikben természetesen még több infó lesz. A verziószám alapján azonban mindig el lehet majd dönteni, melyik a legfrissebb.

E könyv első változatai – melyek még csak elektronikusan jelentek meg – alaposan felforgatták a kedélyeket, igazi botránykönyv lett! Ténylegesen akadtak olyanok, akik képesek voltak megfenyegetni miatta engem, még hozzá életveszélyesen. Ezek természetesen mind vallási fanatikusok voltak. Mindazonáltal e könyv az ateisták táborát is komolyan megosztotta, késhegyre menő viták alakultak ki körülötte. Némelyek örömmel üdvözölték ezt az írást, mások igyekeztek tudomást sem venni róla, vagy épp nem túlzottan dicsérő jelzőkkel illették az elmeállapotomat. Másrészt, akadtak a bigott hívők közt is, akik örültek e könyv megjelenésének – döbbenet értesültem róla ugyanis, hogy némely helyeken állítólag a hívők forgatják előszeretettel e művet, ugyanis tankönyvnek használják, melyből igyekeznek felkészülni az ateistákkal folytatott hitvitákra!

Lapozz hát, Tisztelt Olvasó, olvass, és GONDOLKODJ!

[0] Bevezetés

Mindenekelőtt egy definíció engedtessek meg nekem, ami nagyon fontos az egész könyv szempontjából:

[0,1] fundi: *Olyan ember, aki küldetésének érzi, hogy a vallás zagyvaságait, dogmáit, hittételeit terjessze a világban, és aki emiatt nyíltan bevallva vagy burkoltan ellenségének tartja az ateistákat (kivéve azokat, akiket sikerül behálózni, meggyőznie).*

[0,1,1] Szeretnék eloszlatni egy tévhitet is. A fundi-szó fenti definíciója egyáltalán nem jelenti azt, hogy egy fundi okvetlenül gonosz is volna! Sőt, többnyire őszintén teszik, amit tesznek, és némelyiküket a lehető legjobb szándék vezeti. Én magam is találkoztam már nem is egy nagyon kedves, rokonszenves fundival. Az egyik legszeretetremléttőbbal sajnos nem találkoztam, holott ő aztán kifejezetten olyan fundi, akiért akár életemet is kész lennék adni: ő Ofra Haza, a sajnos már nem élő egykori izraeli énekesnő. Róla tudni kell, hogy kifejezetten vallásos küldetéstudata volt, ami egy csodával határos módon túlélte repülőgépbalesetéhez kapcsolódik. És itt megjegyzendő, hogy ő 40 éves koráig várt a férjhezmenetellel, végül szülei erőltetésére és egy zsidó rabbi parancsára ment hozzá egy Doron Ashkenázi nevű üzletemberhez, aki azonban a halálát okozta: eltitkolta Ofra elől, hogy AIDS-es... Szegény Ofra 42 évesen már halott volt.

No és most megemlítendő, hogy Ofra olyan komolyan vette a vallást, hogy alig akad zenéje, ami ne vallásos témáról szólna. Házassága előtt tanácsot kért egy rabbitol is, de az is azt mondta neki, hogy a nő dolga, hogy férjhez menjen, tehát Ofra férjhez kell menjen Ashkenázihoz, és „meg kell hajtsa előtte a hátát”, azaz mindenben be kell hódoljon a férjének, mert a Tórában ez áll. Ofra ezt tette, nem is csoda, hogy ezután stagnált a karrierje. És amikor már tudta, hogy AIDS-es lett, akkor is halogatta a kezelést, félve, hogy ez kitudódik, mert ezt a maga szégyenének tartotta (hiába nem ő volt a hibás benne!), emiatt későn ment kórházba, amikor tüdőgyulladást kapott, s így az sírba is vitte. Tehát feladta a teljes karrierjét, mindent, amit addig elért, mert komolyan vette, hogy a nő a férfinak alárendelt személy. Azaz, Ofra egy olyan ideológia szolgálatába állította tehetsége javarészét, mely őt lényegében meggyilkolta, amint komolyan vette és a saját személyére is alkalmazta, de már előbb is tönkretette a karrierjét.

Akad tehát olyan fundi is, aki nagyon rokonszenves, és olyan is, aki maga is áldozat.

[0,2] A fundi-szót fontos volt a legelején definiálni, mert e szó általánosan használt a könyv egész hátralevő terjedelmében! Röviden úgy is definiálhattuk volna, hogy a fundi egy anti-ateista, de ennek a legszélsőségesebb, legelvakultabb formájában. A szó a „fundamentalista”-szóból lett megalkotva.

[0,3] Én magam, e könyv szerzője ekképp anti-fundinak vallom magamat.

Na és akkor most pár szót e könyvről!

[0,4] E könyv célja

hogy ott lehessen mindenki mellény- vagy farzsebében, s amikor egy fundi, például egy jól felkészült jehovista „be akarja fűzni”, meg akarja zavarni a józan eszt, s e könyv birtokosának valamiért nincs épp ötlete, hogy mivel vágjon vissza a jól hangzó hitérvre – s ennek sok oka lehet, például mert fiatal, mert nincs a megfelelő tudományos ismeretek birtokában, nem ismeri a Szentírást elég alaposan, mert nem jó a beszédképessége – akkor vegye elő e könyvet, keressen rá a megfelelő témára, s ekkor remélhetőleg megtalálja e könyvben a megfelelő

választ! Ez nagyon hasznos még az esetben is, ha esze ágában sincs vitatkozni holmi térítőkkal, mert megtörténhet nagyon gyakran, hogy bizony olyan jól hangzó érvet mond némelyik fundi, hogy még a különben természettudományosan igen komolyan felkészült embert is megtévesztik, a kétely gondolatait ültetik el benne! Ez még velem, a szerzővel is megtörtént fiatalabb koromban, s bár e könyvnek nem önmagam bemutatása a célja, de engedtesék meg, hogy e bevezetőben – először és utoljára e könyvben ígérem! – magammal példálózzam, mert tanulságos: egy vita során melyben az evolúciót védtem a kreacionizmussal szemben, vitapartnerem azt mondta, hogy az evolúció biztos nem lehet igaz, mert ha úgy volna, ahogy mondom, akkor minden egyed rém önző lenne, hiszen az evolúció a kíméletlen önzés elmélete, márpedig nyilvánvaló, hogy a világ nem csupa önzésből áll: ott volna például a szülői szeretet, de a testvérek egymás iránti szeretete is, ez pedig csak felsőbb hatalomból származhat! Abból, hogy van lelkünk, mely ösztönösen felismeri a Jót, a Szépet és a Helyeset!

Ezzel megzavart. Természetesen nem lettem ettől még hívő, de nem tudtam visszavágni hirtelenjében, mert az evolúció valóban az önzés elmélete! Bár istenhívő ettől valóban nem lettem, de éveken át kínozott a kétely, hogy az evolúció elméletében talán valóban van valami jókora hiba! Ez nem azt jelentette, hogy kreacionista lettem volna, de nagyon aggályosan szemléltem az evolúciós elméleteket-eszmefuttatásokat, s mindennek a tetejébe az egyik kedvenc szerzőm is írt egy könyvet, melyben meglehetősen evolúcióellenes és teremtéspárti nézeteket vallott! A címét nem írom le, nem csinállok reklámot neki. De jó lett volna akkoriban nekem, ha már akkor is van Nagy Ateista Könyv! (Attól kezdve azonban már nem ő lett a kedvenc szerzőm...)

[0,5] Végül teljesen véletlenül akadt kezembe **Richard Dawkins** egyik könyve, sok évvel a megjelenése után, címe: *Az önző gén*. Elmondhatatlan, hogy mekkora hatással volt rám! Ez kifejezetten az engem annyira kízó kérdést taglalta: megmutatta, hogy az evolúció alapegysége nem az egyed, hanem a gén. A gének szintjén valóban kíméletlen önzés folyik, de ez az egyedi testek szintjén az önzetlenség korlátozott mértékű megjelenését eredményezheti. Hogy miért, azt majd Olvasóim e könyv evolúcióval foglalkozó fejezetében olvashatják el. Lényeg az, hogy MINDEN kérdésemre, evolúciós kételyemre közérthető, alapos és olvasmányos választ kaptam, emiatt e könyvet melegen ajánlom mindenkinek! Elgondolkoztató azonban, hogy e könyv messze nem kapott annyi reklámot (éppenséggel semennyit sem) mint *egykori* kedvenc szerzőm említett evolúcióellenes könyve! Azt például úton-útfélen árulták mindenféle könyvesstandokon, Dawkins könyvét azonban nem, ismétlem évekkel később fedeztem csak fel egy vidéki könyvtár egyik eldugott polcán sok más könyv mögött, véletlenül! Ezek után hogy is várhatjuk el, hogy gyermekeink kellően fel legyenek vértézve tudományos műveltséggel a fundik népbetűtése ellen?!

Egyre azonban ne számíton a Tisztelt Olvasó: Hogy e könyv teljes volna! Szó sincs róla! Az emberi butaság oly feneketlenül mély, hogy egy efféle könyvet csak abbahagyni lehet, de reménytelen próbálkozás befejezni! A tudomány és haladás ellenségei mindig is kitalálnak majd újra meg újra valami eszement hülyeséget, amire mi józanok álmunkban sem gondolkunk! Ide most csak a leggyakoribb agymenéseiket gyűjtöttem össze.

Kompatibilis-e a tudomány a vallással?

[0,6] Ki kell térnem még arra az ellenvetésre is, hogy e könyv amiatt volna felesleges, mert

— *A tudomány kompatibilis a vallással, tehát nem ellentmondásosak, kiegészítik egymást, emiatt az ateisták felesleges, hogy hadakozzanak a vallások ellen!*

Ez jellegzetesen fundis érvelés! Manapság divatos nézet az igaz. Tömören azt jelenti, hogy a tudomány és a vallás a Valóság két mereven elválasztott szegmensét vizsgálja, emiatt nincs is átjárás közöttük, és nem mondhatnak ellent egymásnak!

Ez pedig nemcsak zagyvaság, de meg merem kockáztatni, hogy aki komolyan gondolja, az egyszerűen nincs is tisztában az e kifejezésekben használt szavak legalapvetőbb jelentésével sem, egyáltalán, bele sem gondolt egy percre sem, mekkora butaság ez az egész! Vegyünk csak néhány példát – semmiképp sem az összeset! – hogy miként is ellentétesek a tudomány és a vallások! Ezeket legjobb táblázatba szedni! (Az alábbi táblázat „Vallás” oszlopában levő nézeteknek természetesen nem mindegyikét vallja minden vallás-szekta-egyház-felekezet-gyülekezet stb., de ha csak egyikét is vallja, máris ellentétbe kerül a tudománnyal, és *minél többet* vall ezekből, *annál inkább* ellentétes álláspontja a tudományéval!)

Téma	Tudomány	Vallás
A Föld kora	4-5 milliárd év	Kb. 6000 év (tudom, nem mindegyik keresztény irányzat szerint, de most is vannak bőven kreacionisták, akik ezt vallják s hirdetik...)
Az élőlények	az élettelen anyagból alakultak ki	teremtés által jöttek létre
	fokozatosan fejlődve mai formájukká.	rögvest a mostani alakjukban.
Élőlények	képesek más fajokká fejlődni.	nem képesek más fajokká fejlődni.
A Világmindenségnek	valószínűleg nincs kormányzója.	kétségtől van teljhatalmú ura: Ő az Isten.
Csodák	nincsenek: a Természet soha meg nem szegi a törvényeit.	lehetségesek, mert Isten átmenetileg és helyileg felfüggesztheti a természettörvények érvényességét, mintegy „kézi irányításra kapcsol”, és ekkor mondjuk, hogy csoda történt.
A Biblia	éppoly emberi alkotás, irodalmi mű, mint bármely más írott szöveg.	Isten kinyilatkoztatott szava, még akkor is, ha emberek írták le.
Létezik-e „nem anyagi világ”, például Pokol és/vagy Menny, asztrálsík, Purgatórium, stb.?	Nem.	Igen.
„Nem anyagi lények”, például Isten, angyalok, ördögök, stb.	nem léteznek.	léteznek.
Az ember lényege (tehát nem az, ami az embert emberré teszi, hanem ami az egyik embert a másik embertől alapvetően megkülönbözteti)	az agya, vagy az abban felhalmozott mémek (információk) együttese, illetve e kettő (az agy és a mémek) együtt. Ezzel kapcsolatban (hogyan mi a legprecízebb meghatározás) az ateisták közt jelenleg némi vita folyik.	a lelke.
Az életnek	nincs célja, OLYAN ÉRTELEMBEN, hogy nem valami előre elgondolt céllal teremtette az életet valami felsőbb lény, Isten! Olyan értelemben sincs célja, hogy nekünk embereknek muszáj lenne törekednünk valami felsőbbrendű dolog iránt. De az egyes embereknek természetesen nagyon is lehetnek céljaik – nekem is vannak – ám ezeket az ember maga tűzi ki önmaga elé, nem valami-féle felsőbb (misztikus) hatalom!	van célja, az, hogy Istennek tetsző életet éljünk.
A halál után élet	nincs.	van, vagy legalábbis lehet, ha Isten méltónak talál rá minket.
Halála után az ember	nincs.	újjaszülehet.
A Föld	nagyjából gömbölyű.	lapos. (Tudom, ezt manapság már nem sokan hiszik, de régen igenis ezt tanították a vallások!)

[0,7] A fenti táblázatot még oldalakon át lehetne folytatni, de azt hiszem ennyi is elég annak illusztrálására, hogy a tudomány és vallás igenis átfedi egymás területeit, és épp a legalapvetőbb kérdésekben különbözik gyökeresen a véleményük! Meggyőződésem szerint nincs „kettős igazság”: VAGY a tudomány igaz, VAGY valamelyik vallás. Remélem Olvasóim úgy döntenek, hogy a tudományt s ezáltal az ateizmust választják!

[0,7,1] E könyv első változatainak megjelenése után számos kritikát kaptam, mert a legkülönbözőbb vallások hívei, sőt, komoly filozófusok is azt próbálták bebizonyítani nekem, hogy nem igaz, miszerint a tudomány határozottan állítaná azokat, amiket itt a fenti táblázatban a „Tudomány”-oszlopban felsoroltam! Szerintük például a tudomány nem állíthat olyasmit, hogy a világmindenségnek nincs kormányzója, ugyanis – szerintük – isten léte vagy nem léte eleve bizonyíthatatlan! Márpedig a tudomány – ismét csak szerintük – csupán a bizonyítható dolgokkal foglalkozik, ekképp az isten-kérdés eleve kívül esik a tudomány területén!

Könnyű észrevenni, hogy az így érvelők már eleve abból a prekoncepcióból indulnak ki, hogy a tudomány kompatibilis a vallással, mert a vallástól elkülönült területet vizsgálna. Nos, nem így van. A tudomány ugyanis nem csak azon kérdésekkel foglalkozik, melyekre határozott igent vagy nemet lehet mondani, ekképp a tudomány nem bináris diszciplínák együttese, hanem a tudomány igenis nyilatkozik számos esetben olyasmiről, hogy ha nem tudunk is valamit, de azon nem teljesen ismert akármicsoda ilyen vagy olyan kimenetelének (akár létezésének vagy nemlétének) mekkora a *valószínűsége*! No most, a vallások régen rengeteg mindenfélét állítottak egyik-másik istenről, s ezeket a tudomány az eltelt időkben határozottan megcáfolta. Ekképp egyre kevésbé tűnik valószínűnek az isten-koncepció. Emiatt azok, akik jól ismerik a tudományokat, szignifikáns gyakorisággal állítják azt, hogy Isten nincs. Közülük még az óvatosabban nyilatkozók is úgy fogalmaznak, hogy világteremtő isten létezése legalábbis nagyon valószínűtlen. S mert ezek a tudományt jól ismerő személyek, emiatt nyugodtan mondható röviden úgy, hogy a tudomány igenis azt állítja, hogy Isten nincs. Ezzel nem akarom tagadni, hogy akadnak hívő tudósok – igen, vannak efféle csodabogarak is. Ám ők elenyésző kisebbségben vannak a hitetlen tudósokkal szemben.

[0,8] Felmerül az a kérdés is, hogy egyáltalán

Miért vannak vallások a világban?

Ez afféle fundi-érvvel kapcsolatban merülhet fel, ha például a fundi ezzel rukkol elő:

— *Ha ti ateisták hisztek az evolúcióban, akkor abban is hinnetek kell, hogy minden emberi érzelem amiatt jött létre, mert hasznos az embernek, hasznos kell legyen tehát a vallás is, vagyis amikor ellene hadakoztok, rosszat cselekedtek!*

A fenti érvből annyi igaz, hogy mi ateisták hiszünk az evolúcióban, és az is, hogy minden emberi érzelem az evolúció (törzsfejlődés) során alakult ki. Nem okvetlenül igaz azonban az, hogy okvetlenül adaptív minden hitünk, meggyőződésünk, általában kulturális szokásunk! Minden vallás egyfajta mémkomplex, mert a kultúra része, a kultúra pedig az emberiség mémjeinek összessége, márpedig a memetológia szerint cseppet sem biztos, hogy egy mém amiatt terjed el, mert okvetlenül hasznos az embereknek!

Ami a vallást illeti, ez véleményem szerint egyfajta elmebetegség. Annyi azonban igaz, hogy az a hajlamunk, ami eme elmebetegség kialakulását elősegíti némelyekben, szintén az evolúció során került be érzelmeink repertoárjába, s eredetileg valóban hasznos volt! Nézzük csak meg, miről is van szó?

A vallás lényegében a *Stockholm-szindróma* elfajult esetének tekinthető. E szindróma egy stockholmi túsodrámáról kapta a nevét; lényege az, amikor a túsok – általában kiszolgáltatott

helyzetben lévő emberek – szeretetet kezdenek érezni kínzóik, rabtartóik iránt. Ez furcsa; józan ésszel azt hihetnők, hogy gyűlölniük kéne őket! Általában ez így is van; olykor azonban nem ez történik. A Stockholm-szindróma olyankor léphet fel, amikor a sok bántás mellett a rab bizonyos ritka, de néha mégis előforduló, felületes kedvességet tapasztal a rabtartója részéről, ugyanakkor teljesen ki van szolgáltatva neki, felette az élet-halál ura. Ebben az esetben alakul ki az említett szindróma.

Ezen érzélem adaptív értéke nyilvánvaló! Ha ugyanis valakinek teljesen ki vagyunk szolgáltatva, akkor a lázadozással semmire sem mennénk. A természetes szelekció kedvezett azon őseinknek, akik ilyenkor meghunyászkodtak, igyekeztek nem kivívni rabtartóik dühét, ez meg úgy volt a legegyszerűbb, ha átvették azok meggyőződését valamilyen mértékben, némileg azonosultak a céljaikkal, tehát „megértették őket”, elkezdték úgymond „az esendő embert látni bennük”, magyarul megszerették. Ez együtt járt azzal a hittel, hogy az illető „nem is olyan rossz”, „ki lehet vele jönni”, sőt néha egyértelműen jónak is látták a zsarnokot. Ekkor nem lázadoztak, sőt, e rabok belenyugvását, szeretetét látva néha még a rabtartó is szelídebben bánt velük; vagyis így volt a legnagyobb esélye a raboknak a túlélésre! Tehát az erre való hajlam elterjedt az emberi génkészletben, már amiatt is, mert évezredekig ősközösségben éltünk, ahol a hordafőnök *valóban* élet-halál ura volt.

Na és most könnyen megérthetjük, miként alakult ki a vallás! Látva a Természet sok érthetetlen jelenségét – villámlás, vadállatok, földrengés, vihar, felhőszakadás; vagy szárazság, éhínség – ezek mind veszélyesek voltak a hordára – az őseinkben kialakult a meggyőződés, hogy a Természet, az bizony a hordavezérnél is hatalmasabb! S mert teljesen ki voltak szolgáltatva a Természet vak erőinek, ugyanakkor NÉHA a Természet barátságos is volt velük véletlenszerűen – hiszen előfordult néha jó termés is, sikeres vadászat, stb., nemcsak csupa tragédia – emiatt kialakult őseinkben az ezen erők iránti Stockholm-szindróma, amely reakció a hordafőnökkel szemben nagyon is helyeslendő, ellenben ez esetben, a Természet iránt már nagyon is nem helyénvaló volt, egyfajta célját tévesztett viselkedési módszer. Mégis kialakult bennük e szindróma, ennek összes jellegével, s ez nem is sokára odáig fejlődött bennük, hogy az összes általuk nem ismert erőt megszemélyesítették, ezek lettek az istenek, s ezekről feltételezték, hogy „nem is olyan rosszak”, azaz „ki lehet jönni velük”, – feltéve ha éppúgy a kedvüket keresik, mint a hordavezérnek! Tehát igyekeztek ajándékokat adni nekik – így fejlődtek ki a különböző áldozati szertartások. Könyörögtek nekik – ebből származik az ima. Megalázkodtak előttük – térdhajlítás, meghajlás. Mindez tipikusan emlékeztet a Stockholm-szindrómára!

Így alakult tehát ki a vallás: egy alapvetően helyes, adaptív viselkedési sablon helytelen irányba való alkalmazásával.

Ez mintegy alátámasztja azt a vélekedésemet, miszerint a vallás egyfajta *elmebetegség*. (Ezzel kapcsolatos elmélkedésemet lásd e könyv későbbi részében leírva). Most már, a Stockholm-szindróma lényegének ismeretében azt is meg tudjuk mondani, miben nyilvánul meg ez az elmebaj: A Stockholm-szindrómára való különösen erős hajlamban! Ezen állításom tudományos hipotézisnek tekintendő, ugyanis falszifikációnak is és verifikációnak is alávethető: ha állításom/hipotézisem igaz, akkor részletes, alapos és tudományos igényű statisztikákkal, kontrollkísérletekkel kimutatható kell legyen, hogy az igazán vallásos, őszintén, mélyen hívő emberek a világtárlagnál nagyobb százalékos arányban hajlamosak a Stockholm-szindróma „hagyományos” változatára, tehát például egy túsdráma kapcsán megszeretni a rabtartóik némelyikét, továbbá egyéni mértéküket tekintve is erősebben hajlamosak erre, ami azt jelenti, hogy ha egy adott túszcsoportból mondjuk a jelenlevők fele „kapja el” e szindrómát, akkor ezek közül a mélyen vallásos emberek hevesebb pozitív érzelmeket dédelgetnek majd maguk-

ban a rabtartók felé, mint a kevésbé vagy egyáltalán nem hívők! Kíváncsian várom a tudományos vizsgálatok eredményét!

Már jelen pillanatban is van azonban egy elég komoly bizonyíték (vagy legalábbis valószínűsítő tényező) állításom igazára! A fentiekből ugyanis az a munkahipotézis következik, hogy szükségszerűen nem egyformán hajlamosak az emberek a vallási elmebajra, jelentősek az egyéni különbségek. Pontosabban szólva, bár valószínűleg mindenki hajlamos e bajt elkapni, de a hajlam *mértéke* jelentős szórást kell mutasson! (Természetesen aki erősen hajlamos erre, az sem kapja el sorsszerűen, okvetlenül a bajt, az istenhít nevű elmebetegséget, csak erősen veszélyeztetett!) Na már most mindebből az kell következzen, hogy e hajlam mértéke valószínűleg örökletes tényezőknek is függvénye. Ha tehát egy mélyen hívő vallási csoportot valamiféle „ígéret földjére”, egy új országba kiköltöztetünk, akkor utódaik közt különösképp meg kell, hogy növekedjék a hívők aránya, még akkor is, ha különben nincs erre vonatkozó társadalmilag kényszerítő erő, mert szekuláris államban élnek.

E kísérletet a Történelem lefolytatta helyettünk, s az ország neve: Egyesült Államok! Történelmi tény, hogy az oda legelőször betelepülők vallási üldözöttek voltak, s később is előszeretettel menekültek/költöztek oda a vallásilag üldözött közösségek, az ottani vallásszabadság miatt! És íme: a sors különös fintora, hogy az az ország, melynek alkotmánya a legszekulárisabb, ez az ország mondhatja magáénak azt a kétes dicsőséget, hogy polgárai a világon talán a legnagyobb arányban vallják magukat hívőknek!

Fel kell tételeznünk az előbbieik miatt, hogy az Egyesült Államok lakossága, a bennük lobogó, világtágnál erősebb vallási hajlandóság miatt a Stockholm-szindróma „hagyományos” változatainak megkapása iránt védtelenebb. Erre mutatnak is komoly jelek: köztudomású, hogy a leghülyébb szekták előszeretettel ütik fel a fejüket és burjánzanak el épp az USA-ban! Márpedig ezen szektákra kifejezetten jellemző, hogy a szektatagok szinte rabszolgaként élnek, és tökéletesen behódolnak a szektavezetőnek, mind anyagilag, mind szexuálisan, teljesen azonosulnak a „Nagy Vezetővel”, s ez a Stockholm-szindróma maximálisan kifejlett változatának tekinthető.

Tehát cseppet sem kell feltételeznünk, hogy a vallás bármilyen értelemben is jó, hasznos volna az emberiségnek: Sokkal inkább káros, mint minden helytelen viselkedési forma.

[2] A Nagy Ateista Könyv (rövidítve „NAK”) felépítése

[2,0] A Nagy Ateista Könyv témákra tagolódik, annak megfelelően, hogy a világnézetekről folyó viták is többnyire egy-egy meghatározott témáról szólnak egyszerre: például az úgynevezett „ontológiai istenérvekről”, vagy az evolúcióról, Isten igazságosságáról, a Biblia állítólagos beteljesült jóvendöléseiről, stb. A Nagy Ateista Könyv ezen témákat veszi sorra, s e témákon belül az a módszere, hogy ismertetek egy, a fundik által használt tipikus érvet, majd ezalatt kifejtem, hogy ezen „érvre” mit célszerű válaszolnia az ateistának.

A könnyű áttekintés végett a témakörökön belül a fundi „érveit” *mindig félkövér, dőlt, piros betűkkel* szedem majd, a válaszokat azonban normál betűkkel.

Némelyik megkritizált fundi „érv” esetleg nagyon primitíven hangzik majd, de ezen „érvekkel” ténylegesen találkoztam, úgy gondolom illik, hogy választ adjak rájuk.

[2,0,1] A könyv végén pedig olyan kérdések következnek majd, melyeket nem fundik szegezhetnek az ateizmusnak, hanem érdeklődő fiatalok (vagy nem fiatalok...), akik egyszerűen ismereteiket szeretnék bővíteni, s kíváncsiak rá, hogy mi a tudomány véleménye/álláspontja valamely divatos, felkapott kérdéskörrel, például ilyen lehet az asztrológia, reinkarnációs hipnózis, stb. Azaz itt főként az áltudományokat ostromozom majd, mert manapság ezek szinte nagyobb veszélyt jelentenek az ifjúságra s a nem nagyon kiművelt emberfőkre, mint a hagyományos vallások! Kis túlzással elmondhatom, hogy az áltudományok a modern kor leggyorsabban terjedő vallása!

Az istenhittel, vallásokkal/egyházakkal szembeni érvek csoportosítása

[2,1] Az istenhittel, vallásokkal/egyházakkal szembeni érveket szépen lehet kategorizálni. Egy kategorizálás, ami nekem nagyon tetszik (s amit a saját honlapom fórumára írt be egy különben hívó ember „Dunno” álnéven) így hangzik:

1. a vallás ellentétes a tudománnyal
2. a vallás ellentétes az erkölccsel (lásd a pápaság visszásságai, inkvizíció, keresztes háborúk stb.)
3. a vallás ellentétes az ösztönökkel (bőjt, nőtlenség, önmegtartóztatás stb.)
4. a vallás ellentétes önmagával, mármint önellentmondásos (pld. bibliai ellentmondások, dogmák ellentmondásosságai)
5. a vallás ellentétes a józan ésszel (teológiai és filozófiai zagyvaságok)
6. a vallás megalázó (emberi méltóság ellenes, alázat más emberek és isten(ek) előtt)

Ezen vallásellenes érveket lényegében bármely vallásra lehet alkalmazni, de kiváltképpen érvényesnek tartom őket a keresztény irányzatokra! A Nagy Ateista Könyvben is főként a kereszténységet kritizálom majd, mert Magyarországon ez a vallás a legelterjedtebb.

A fenti felosztás nekem nagyon tetszik, sokat gondolkodtam rajta, hogy miként építsem fel a Nagy Ateista Könyv-et eszerint, de végül letettem róla. Azért, mert e könyv legfontosabb célja, hogy benne a hívők érveire lehessen gyorsan választ találni, tehát aszerint kéne a könyvet inkább felépíteni! Ekképp, bár igyekszem a fenti felosztást amennyire lehet követni, de ez csak érintőleges, tehát úgy „nagyjából” történik csak. Mindenesetre az első részt a tudománynak igyekszem szentelni, ezen belül is az evolúciónak. Ezt megelőzi azonban egy „nulladik rész”, ami egyszerűen a tekintélyelvre épülő ateistaellenes kirohanásokat vizsgálja.

E „nulladik részt” is megelőzi azonban egy olyan rész, mely még azelőtt, hogy egyetlen „hit-érvet” is vizsgálánánk, azt igyekszik definiálni, mi is kell/kéne legyen egy művelt ateista világnézete! Ezt az Ateista világnézet című fejezetben mutatom be. Ez kell legyen a Nagy Ateista Könyv legislegelső nagy fejezete, mert illik, hogy egy ateista tudja, hogy mi teszi őt ateistává!

[3] Ateista világnézet

Hoppá! Mielőtt ebbe a témába belemásznánk, előbb nézzük csak meg, mi az, hogy „világnézet”?!

[3,1] Világnézet: A világnak bizonyos fontosabb kategóriák szerinti magyarázata.

A világnézetek csoportosítása

[3,2] A világnézetek csoportosítása: A filozófiák/világnézetek alapvetően a következőképp osztályozhatóak, a világról alkotott nézeteik szerint:

1., A világ (működése, törvényei) megismerhető.

2., A világ (működése, törvényei) megismerhetetlen.

E két fő csoport van. Alcsoportok:

1.1, A világot (törvényeit, működését) az ember(iség) a saját erejéből, erőfeszítéséből (önmaga érdemei által) ismer(het)i meg. (Ha akarja).

1.1.1, A világ megismerése tudományos kutatómunka során történhet meg, ebből következően e megismerés nem egyszeri, hirtelen és teljes lesz, hanem lassú, fokozatos. Ez (többek között) az ateisták alapállása.

1.1.2, A világ megismerése hirtelen, egycsapásra is bekövetkezhet, vagy legalábbis nagyon rövid idő alatt, egy emberi élettartam alatt, tudniillik nem tudományos kutatómunka által, de nem is isteni kinyilatkoztatás által, hanem afféle szellemi rádöbbenéssel, amit az ember leginkább meditációval érhet el. Ez számos keleti vallásnak az alapja.

1.2, A világot az ember isteni kinyilatkoztatás által ismerheti meg. Ez esetben is azonnali és elvileg teljes megismerésben lehet részünk (ha Isten engedi ezt, s ha igényeljük). Ez az idealista filozófiák hozzáállása.

Az 1 és 2 csoportokat keresztbeszeli az, hogy függetlenül attól, mi e megismeréssel kapcsolatban a filozófus álláspontja a megismerést, mint lehetőséget tekintve, de mit gondol e megismerés értékéről! Hogy tudniillik egyáltalán érdemesnek tartja-e a világot a megismerésre!

A lehetséges csoportok:

a., A világot megismerni érdemes cél, erre igyekeznünk kell. Az ateisták többnyire így gondolják.

b., A világ megismerésére törekedni nem érdemes, felesleges igyekezni.

Az ateisták világnézete általában **1.1.1a** jellegű, a kinyilatkoztatáson alapuló vallásoké (kereszténység, iszlám) többnyire **1.2a**. A fenomenológiáé ellenben **2b**.

A három eddig említett filozófián kívül még sok más is elképzelhető, például olyan, ami **2.a** jellegű, tehát azt mondja, hogy a világ megismerhetetlen, bár jó volna, ha megismerhetnénk, és törekedni kell a megismerésre, még ha eleve biztos is a kudarc! Lehet aztán **1.1.1.b** típusú is, ami azt mondja, hogy a világ tudományos kutatómunkával apránként megismerhető, de felesleges erre törekedni, például amiatt, mert a sok tudás bajt okoz, mondjuk világpusztulást, tehát a tudás megszerzése lehetséges, de káros igyekezet! Ez számos fantasztikus film és regény mondanivalójának tárgya. Extrém esetként feltételezhető olyan filozófia is (bár nem tudok róla, hogy konkrétan létezne ilyen), ami **1.1.2.b** típusú, tehát azt mondja, hogy meditá-

cióval rá lehetne jönni arra, hogy milyen a világ, de kár erre törekedni (mert például az erre rádöbbenő ember elpusztul, vagy a megismert világ pusztul el valamiért, vagy a világ olyan szörnyű, hogy megismerése csak bánatot okozhat). Sőt, lehetséges még olyan variáció is, ami 1.2.b, tehát szerinte a világ megismerhető lenne isteni kinyilatkoztatás által, csak hogy felesleges igyekezet ez, tehát jobb, ha behunyjuk a fülünket Isten ígéje előtt!

Hogy melyik világnézet a hasznosabb, azt csak olyan módszerrel lehet eldönteni, ami a filozófiákon kívüli szempontra támaszkodik, erre pedig kézenfekvő lehet mércéül választani a hatékonyságot! Az ateisták világnézete mely 1.1.1.a típusú, előnyös a tudomány fejlődésének. A tudomány *működik*, ez nem tagadható le. Működése által növeli az emberek kényelmét. Emiatt választják többnyire az ateisták ezt filozófiai álláspontjuknak, tehát merőben gyakorlatias szempontok miatt, s nem elvont spekulációkból kiindulva!

Szóval a fentiek fényében már el tudjuk helyezni az ateista világnézetet a világnézetek palettáján, de mik az ateizmus nézetrendszerének részletei?

Mindenekelőtt tudni kell, hogy az ateizmusnak sokféle meghatározása létezik. Ez komoly témakör, hosszan lehetne értekezni a különböző ateista irányzatokról, de nekem ezek bemutatása e könyvben a legkevesbé sem célom. Az érdeklődők látogassanak el az Irodalomjegyzékben megadott ateista honlap(ok)ra. E könyv ugyanis nem kifejezetten filozófiai alapmű, hanem azt az egészen speciális célt tűzte csak ki maga elé, hogy az ateista vissza tudjon vágni lehetőleg minden hitérvre. Jelen fejezetet is azért írom, hogy az ateista vissza tudjon vágni, ha netán a fundi azt vágná a fejéhez, hogy

— *Hiszen nektek ateistáknak még csak nincs is olyan szép, logikusan felépített világnézetetek, mint a Tízparancsolat!*

Vagy valami hasonló szöveggel jön. S bár azon komolyan lehetne vitázni, hogy a Tízparancsolat világnézetnek tekinthető-e (ugyanis nem, mert csak törvénygyűjtemény) de a vita felesleges is, mutassa meg az ateista az itt következő világnézeti summázatot! Előbb csak még azt jegyzem meg, hogy találkoztam olyan, kétségtől ateista emberrel is, aki ezen alábbi pontok egyikével-másikával nem értett egyet, vagy egyáltalán nem, vagy csak részben, kiegészítésekkel. Sok olyan művelt ateista akadhat, aki valamely alábbi pont olvastán bizonyára a fejét csóválja, és hümmögve olyasmiket mond, hogy „persze, de ne feledjük, hogy...”, „Tulajdonképpen igen, csak hát...”.

Az alábbi lista és alábbi definíciók az én véleményemet tükrözik, én ezek mindegyikével egyetértek, és azt is meg merem kockáztatni, hogy az itt következők az ateista társadalom túlnyomó többségének véleményét képezik. Ezt úgy kell érteni, hogy bár nem végeztem közvéleménykutatást, de sok ateistával beszélgetve, s az internetes fórumok hozzászólásait figyelve, ateizmusról írt tanulmányokat olvasva az a kép alakult ki bennem, hogy az ateisták túlnyomó többsége egyetért az alábbi állítások túlnyomó többségével. Tehát nem okvetlenül minddel, de nagyrészükkal. Egy ateistát tehát nem az tesz ateistává, hogy ezek mindegyikét kritika nélkül elfogadja, mint egy katolikus a Katolikus Egyház dogmáit – ez nem is lehetséges, az ateisták büszkék az önálló gondolkodás képességére, s arra, hogy van egyéniségük! De ezek többségével nagyjából azért minden ateista egyetért. Lássuk tehát, hogy mivel!

Csak előbb definiáljuk a legfontosabb fogalmat, magát a definíciót!

[3,3] definíció: Valami legfőbb ismérveinek a megadása, ami által össze nem téveszthetővé válik más egyéb dologgal.

És most jöjjön a lényeg:

[3,4] Az ateista világnézet alapvető jellemzői

- 1., A világ megismerhető.
- 2., A világot a természet törvényei szabályozzák.
- 3., A világot véges sok természeti törvény szabályozza.
- 4., Minden természeti törvény leírható matematika segítségével.
- 5., Csodák nincsenek.
- 6., Isten nincs.
- 7., A misztikus tanok kitalációi – például lélek – nincsenek. Ezek listáját lásd a *Magyarázatok*-ban.
- 8., Az ember lényegének agyát (illetve a benne felhalmozott információt) tartjuk.
- 9., Az élővilág – beleértve az embert is – az evolúciós folyamat során alakult ki.
- 10., Csak azt a szellemi produktumot nevezzük tudománynak, amelyet kísérleti ellenőrzés alá lehet vetni.

Magyarázatok az egyes pontokhoz:

- 1., Tehát nincs semmi olyasmi a világban, amely emberi ésszel eleve és mindörökre felfoghatatlan lenne.
- 2., Az első pontban leírt megismerhetőség éppen ezen törvények megismerhetőségét jelenti.
- 3., Elvileg tehát lehetséges, hogy valamikor az összes törvényt ismerje az emberiség, bár lehet, hogy a törvények száma óriási.
- 4., Ez nem feltétlenül igaz a matematika jelenlegi fejlettségi szintjén. Hogy azonban egyáltalán leírhatók matematikailag e törvények, azt az garantálja, hogy éppen azt a szellemi konstrukciót tekintjük matematikának, ami a jelenlegi világ (vagy e világ egy részének) modellje, s így érvényes eredményeket szolgáltat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a tisztán elméleti matematika művelése ellen volnánk, mert ahogyan az már több esetben is bebizonyosodott (például a kettes számrendszer felfedezése ragyogó példa erre) a technika fejlődésével könnyen lehet, hogy a ma még haszontalan matematika is hasznossá válik idővel.
- 5., Ez pontosan azt jelenti, hogy a természet soha nem szegi meg a törvényeit. Aki tehát azt állítja, hogy csodát látott/élt át, az vagy hazudik, vagy becsapja magát, vagy őt csapják be mások, vagy téved és olyan jelenséget tapasztalt, aminek igenis van tudományos magyarázata csak ő nem ismeri, esetleg eddig még nem tapasztalt természeti jelenséggel találkozott, mely kutatást igényel, ám ezen új jelenségben sincs semmi misztikus.
- 6., Isten létének bizonyítékeként nem fogadjuk el azt a magyarázatot, hogy a világ léte bizonyítja az isten létét, mert akkor felmerülne annak az igénye, hogy mi/ki is az isten, ki alkotta meg az istent, stb., ha pedig feltételezzük, hogy isten örökkévaló, akkor ugyanígy azt is feltételezhetjük, hogy a világ örökkévaló (de nem ugyanolyan minőségben létezik minden időben). Istent feltételezni egyszerűen felesleges, mert ez a koncepció semmit nem magyaráz meg!
- 7., Efféle misztikus kitalációknak tartjuk a következőket: Isten(ek), szellemek, angyalok, ördögök, boszorkányok, varázslók, kísértetek, vámpírok, farkasember, túlvilág, pokol, mennyország, tisztító tűz, purgatórium, karma, asztrálsík, lélekvándorlás, stb. E lista csak bezárólagos és nem kizárólagos, mert lehetetlen felsorolni az emberi fantázia minden mesés produktumát.

A tudat és az éntudat definíciója

8., Ez egyenesen következik abból, hogy a lélekben nem hiszünk. Ami az **éntudat**ot illeti, szerintünk ez az, amit a misztikusok léleknek neveznek. Tudományosan úgy határozhatnánk meg, hogy ahhoz, hogy egy organizmus boldogulni tudjon a világban, szükséges, hogy idegrendszerében felépítse a külvilág bizonyos részletességű modelljét, amin gondolat kísérleteket végezhet („képzeli”), hogy aztán a gondolatban legeredményesebbnek tartott cselekvést tegye meg a gyakorlatban. Ez ugyanis gyorsabb és veszélytelenebb a számára, mint a gyakorlatban kipróbálni minden variációt. Ez a modell a **tudat**. Az éntudat akkor jön létre, amikor a modell olyan részletes lesz, hogy benne szerepel már a modelláló organizmus modellje is. Tehát ha szerepel benne önmagunk képe is. Valaki ezzel szemben kritikaként felvetheti, hogy ez lehetetlen, mert végtelen rekurzióra vezetne, hiszen akkor a modellben modellált lény (önmagunk) modelljében is kéne szerepeljen egy modell, abban is egy újabb és így tovább! Azonban ez nem igaz, mert egy modell természetesen sosem azonos teljesen az eredetijével, annál egyszerűbb (épp azért modell és nem másolat) és így a rekurziós lánc szükségszerűen megszakad, nem végtelen! Általában véve a modellek megelégednek a modellált külsőségeinek modellezésével, és sosem modellezik a modellált modelljeit: ha mi magunkat elképzeljük egy adott szituációban, esetleg elképzeljük azt, hogy ekkor így vagy úgy fogunk beszélni, de sosem azt, hogy így vagy úgy fogunk gondolkozni. Pedig az lenne a modellált modelljének modellezése!

9., Nem állítjuk, hogy a jelenlegi evolúciós elméletek mindent megmagyaráznak, még azt sem, hogy teljesen tévedhetetlenek. Állítjuk azonban, hogy (szerényen fogalmazva) az igazságnak döntő részét tartalmazzák, s nem hisszük, hogy felmerülhetnek olyan tudományos eredmények, melyek az eddigi evolúciós tanokat összességében véve vagy ezeknek akárcsak túlnyomó részét is megcáfolhatnák. A teremtetést semmiképp sem tartjuk kielégítő alternatívának az evolúcióval szemben.

10., A matematika is kísérleti tudomány: például onnan tudjuk, hogy $2+3=5$, hogy ha egy 2 golyóból álló kupachoz hozzáteszünk egy 3 golyóból állót, akkor tapasztaljuk, hogy eredményül egy 5 golyóból álló kupacot kapunk, s e kísérlet bármikor ugyanezen eredménnyel megismételhető.

{A matematika ezen értelmezése – empirikus tudományként – tudtommal először John Stuart Mill-nél bukkant fel. Továbbá, nem is Mill volt az egyetlen, mert bár e bizonyítását Frege kigúnyolta a *Die Grundlagen der Arithmetik* című könyvében (én viszont meg vagyok győzve Mill által!), de a matematikai empirizmus nem szűnt meg Mill-lel, egy empirista matematika-filozófiához való visszatérésre újabb kísérlet Lehmann könyve (1979, azaz nem régi vacakság!)}.

Mindazonáltal a matematika nem annyira önálló tudomány, mint inkább a tudományok nyelve. Elismerjük, hogy a matematikának vannak olyan absztrakt objektumai, melyeknek igen nehéz, sőt sokszor lehetetlen (egyelőre) olyan anyagi megfeleltetéseit találni, melyekkel kísérlet végezhető, ezek azonban épp ezért nem is bírnak nagy gyakorlati jelentőséggel. (Tudniillik, ha volna jelentősége, akkor valamire vonatkoznának, s akkor máris lenne gyakorlati interpretációjuk). Mindazonáltal ezen objektumokra vonatkozóan is elhiszük a matematika következtetéseit, mert eddig a matematika használható, igaznak bizonyult, tehát a valóság sikeres modelljének, jogos tehát, hogy higgyünk azon, tudásunk jelenlegi határain túlmutató extrapolációiban, melyeknek igazságtartalmára vonatkozóan jelenleg még nem végezhetünk kísérleti ellenőrzéseket. Olyan tehát nincs, hogy „hibás matematika”: A matematika mindig szükségszerűen a valóság igaz tudománya, definíciószerűen az, amint ugyanis kiderül egy részéről, hogy téves, az máris nem minősül matematikának, mert nem igaz modellje a valóságnak!

A kísérletek és elméletek összefüggéséről

Egy elméletet nem döntenek meg ellentmondó kísérleti tények, csak egy másik elmélet, mely több kísérleti tényt magyaráz. Önmagában egy vagy néhány ellentmondó kísérleti tény csak annyit jelez és jelent, hogy az elmélet hiányos, illetve nem érvényes olyan széles körben, mint korábban hitték.

Akárhány sikeres kísérlet sem igazolhat egy elméletet, csak erősen valószínűvé teszi az igazságát, hiszen lehet, hogy később, akár évszázadok múlva, de felbukkan ellentmondó kísérleti bizonyíték vagy tapasztalat.

Ha valaki erre azt mondja, hogy ebből az álláspontból kiindulva a matematika igazságában sem hihetünk, akkor azt válaszoljuk, éppen hogy mi hiszünk benne, mi a matematikában hiszünk istenek helyett.

Továbbá: A Világ egy olyasféle valamiből épül fel, amit anyagnak nevezünk. Ennek különböző megjelenési formái vannak, s ezeket a fizikának nevezett tudomány tanulmányozza, ekképp minden tudomány közül ez az elsőrendű. Ha az anyag különösen bonyolult megjelenési formát ölt, akkor különböző speciális tudományok sietnek a fizika segítségére a maguk speciális kutatási módszereivel, elsősorban a kémia, majd ha az anyag még bonyolultabb módon szerveződik, akkor a biológia is. Ezek számos olyan tulajdonságát fedhetik fel az anyagnak, amire a fizika képtelen, ellenben egészen bizonyos, hogy semmi olyasmi felfedezésre nem juthatnak, mely ellentétes a fizika felfedezéseivel! Vonatkozik ez a pszichológiára is, mely e rangsorban a biológia után következik. Az ember lényege ugyanis az agya, a pszichológia tehát tulajdonképpen az agy működésének egyfajta tudománya, s mert az agy is anyagból áll, ezért ez sem lehet ellentétes a fizika törvényeivel.

Alapfogalmak

Továbbá fontos, hogy az ateista tisztában legyen azzal, nem kell a misztikát belekeverni az olyan alapfogalmak meghatározásába, mint például „élő”, „értelmes lény”, „feltékenység”, „ember”, „éntudat”, „szabad akarat”, stb. Ezeket is pontosan definiálta már a tudomány, tudniillik a genetika és részben az evolúcióbiológia szemszögei szerint, s nem is tetszik a fundiknak, hogy kihagyták ebből a filozófiát, s így nem képesek ezen fogalmakat elhomályosítani zagyva fecsegéssel! Nézzünk hát néhány fontos definíciót! (A „tudat” és az „éntudat” már fentebb meg lett határozva, most csak a többit írom le).

[3,5] Replikátor

Replikátor az, ami képes önmagáról másolatot készíteni. A másolat vagy teljesen megegyezik az őt készítő replikátorral, vagy tőle csak kis mértékben tér el, tehát ahhoz hasonló. Ezt röviden úgy lehet mondani, hogy replikátor az, ami képes szaporodni.

[3,6] Élő

Élő az a replikátor, ami olyan másolato(ka)t készít magáról, amely(ek) tőle a kritikus mértéknél csekélyebb mértékben tér(nek) el. Egy X replikátor akkor tér el a kritikus mértéknél kisebb mértékben az őt előállító Y replikátortól, ha jobban hasonlít az őt létrehozó Y replikátorra, mint bármely más replikátorra az őt és Y-t magába foglaló replikátorpopuláció tagjai közül. Ez szükséges és elégséges feltétele annak, hogy a populációban evolúciós folyamat alakuljon ki, márpedig logikus, hogy minden evolválódó populáció tagjait élőknek tekintsünk!

Élő az is, ami olyan egységek szimbionta összessége, melyek külön-külön élők az előzőek értelmében, akkor is, ha nem szaporodik. Eszerint például élő az emberiség, mint egész, vagy

egy erdő komplex élővilága, sőt, az egész bolygó is, mert élőlények összességéből áll. Élő tehát például az a férfi is, akinek egy kardcsapás lemet szette a hímvesszőjét, hiszen továbbra is élő sejtek szimbionta közösségének tekinthető! Élő továbbá az olyan nő is, aki eleve olyan betegséggel születik, hogy képtelen a gyermekszülésre, mert ő is élő (és szaporodó) sejtek közössége.

Ha tehát van néhány robot, amik egyformák mind, és velük teljesen megegyező ugyanolyan robotokat gyártanak – ezek nem élők, mert bár replikálódnak, de egy robot utódrobotja ugyanannyira hasonlít bármely másik robotra, mint az őt létrehozóra, nem hasonlít tehát a szülőrobotjára a kritikus mértéknél jobban.

Miután élőknek csak replikátorokat tekintünk, és replikátor az, ami képes önmagáról másolatokat készíteni, ez fontos megállapításokra nyújt lehetőséget. Ami tehát élő, az nem okvetlenül készít is magáról másolatokat, erre csak potenciálisan képes. Egy szerzetes vagy apáca valószínűleg sosem fog szaporodni, ám erre elvileg képesek, tehát élők.

A vírus a sejtekben képes szaporodni, tehát élő. Amikor sejten kívül van kristályos formában, akkor viszont nem képes szaporodni, tehát nem élő. Ugyanaz az objektum tehát attól függően tekintendő élőnek vagy élettelennek, hogy milyen környezeti feltételek közepette vizsgáljuk. Ezt nem kell furcsállnunk a vírus esetében, ugyanis maga az ember is éppen pontosan ilyen: +20 fok hőmérsékleten egy ember például valószínűleg képes a szaporodásra, tehát élő, ugyanez azonban nem mondható el róla mínusz kétszáz fokon! Az igaz, hogy ha utána magától kiolvad, nem válik újra élővé, mint a vírus, de ez nem lényeges különbség, mert elvileg valószínűleg nem lehetetlen, hogy kellően fejlett tudás birtokában ezt a fagyott embert is életre keltsük majd valamikor. Ez természetesen bonyolultabb, mint a vírus esetében, de csak amiatt, mert maga az ember is sokkal bonyolultabb, mint a vírus! Az tehát, hogy mi élő és mi nem élő, a környezettől is függ. Egy vírusprogram a számítógépben élőknek tekintendő, hiszen replikálódik, ám ugyanez a program kinyomtatva nagyon is nem élő, mert nincsenek meg a replikálódásához a környezeti feltételek. Persze a vírus a számítógépen belül is csak akkor élő, ha nem teljesen egyforma másolatokat készít önmagáról, s így a víruspopuláción belül lehetséges evolúció. Lehet ilyen számítógépvírusokat is készíteni.

[3,7] Genetikai távolság

Genetikai távolságot (a továbbiakban GT) olyan élőlények közt mérhetünk, melyek örökítőanyaga DNS. A GT értéke az a szám, mely megmondja, hogy a két élőlény DNS-ének bázissorrendjében hány bázis tér el egymástól. Olyan esetben, ha az egyik élőlény örökítőanyaga DNS, a másiké nem az, akkor a GT az ő esetükben definíciószerűen végtelen. Ha a két élőlény DNS-lánca eltérő hosszúságú, akkor azon bázisoknál melyeknek nincs párjuk a rövidebb DNS-láncban, úgy kell tekinteni, mintha volna ugyan pár, de nem egyezne meg.

Amennyiben nem egyedek, de fajok GT-jét akarjuk meghatározni, akkor egy-egy faj „átlagos”, „tipikus” DNS szekvenciáját kell összehasonlítani a másik faj átlagos DNS szekvenciájával. Az összehasonlításnál pedig azokon a bázishelyeken, ahol nem lehet az egyik faj esetében átlagos bázist meghatározni, mert A, C, T és G egyforma valószínűséggel lehet az adott helyen, ott az összehasonlítás során úgy kell tekinteni, hogy ezen a ponton egyezik a két bázisszekvencia, bármi legyen is ott a másik faj esetében, hiszen ennél a fajnál azon a helyen mindegy milyen bázis szerepel.

[3,8] Ember

Ember alatt értjük a Homo Sapiens faj tagjait, és minden olyan élőlényt, aminek a genetikai távolsága a Homo Sapiens-étől nem tér el jobban, mint a Homo Sapiens és a csimpánz közti

GT fele. Más szavakkal, egyszerűbben úgy fogalmazhatunk, hogy az emberre a legjobban a csimpánz hasonlít – amit nem tekintünk embernek – és ha valami jobban hasonlít az emberhez, mint a csimpánzhoz, akkor az ember, ellenkező esetben nem ember.

[3,9] Lélek

Lélek: Az éntudat az, amit a misztikusok léleknek neveznek.

[3,10] Értelmes lény

Értelmes lény egyszerűen az, aminek van éntudata. Figyeljük meg, hogy ez a definíció nem köti ki, hogy ez a lény élő legyen! Ha tehát készítünk egyetlen nagy számítógépet, ami nem szaporodik, nem is áll szaporodó elektronikus sejtek összességéből, ugyanakkor van éntudata – ez nem élő, s mégis értelmes lény! Továbbá, attól hogy valami ember, még nem biztos, hogy értelmes lény! A megtermékenyített petesejt például az előző definíció szerint ember, mert megvan az emberi genetikai kódja, de mert nincs éntudata, emiatt nem is értelmes lény! Logikus, hogy emiatt ne is illessék meg olyan jogok, mint egy felnőtt embert, akinek nemcsak emberi genomja van, de éntudata is, tehát értelmes lény!

[3,11] Szabad akarat

Szabad akarat: A tudomány manapság jutott el arra a szintre, amikor megkísérelhet természettudományos magyarázatot adni a kérdésre, vajon cselekedeteink előre determináltak-e vagy sem.

Tekintettel rá, hogy természettudományos alapon állva – racionális, szabadgondolkodó és ateista kutatók szerint – az „éntudat” az, amit azonosíthatunk a lélekkel, s az éntudat lényegében egy olyan modell agyunkban, melyben szerepel önmagunk képe is, emiatt levonható a következtetés, miszerint „szabad akaratunk” tulajdonképpen csak egyfajta illúzió! Ezen illúzió abból a tényből fakad, hogy egyetlen organizmus idegrendszere sem képes lemodellezni önmaga 100%-ig tökéletes mását, hiszen semmibe sem férhet bele teljes egészében önmaga! Emiatt a modellel végzett gondolkísérletek soha nem lesznek teljesen tökéletesek, emiatt tévedhetünk. Ebből pedig következik, hogy nincs olyan élőlény, mely képes lenne tökéletesen előre jelezni saját viselkedését egy későbbi időpontban. Vagyis, habár cselekedeteinket tökéletesen determinálja a környezet, valamint saját korábbi emlékeink, ennek nem vagyunk tudatában, e determináltságot képtelenek vagyunk felhasználni a tudatos előrejelzésre, s ebből fakad a „szabad akarat” illúziója, az tehát, hogy azt hisszük, az adott pillanatban, amikor döntési helyzetben vagyunk, valamiféle „pillanatnyi szándék”, „hirtelen elhatározás” alapján döntünk. Tulajdonképpen azt a bizonytalansági faktort nevezzük tehát szabad akaratnak, ami miatt képtelenek vagyunk cselekedeteink előrejelzésére.

[3,12] Mém

Mém: A mém meghatározása nem lehet e könyv célja, az érdeklődő olvasó olvassa el **Richard Dawkins: Az önző gén** című könyvének utolsó fejezetét, vagy keressen rá az Interneten a „memetika” szóra, lesz bőséges találata! Nagyon elnagyoltan úgy fogalmazhatunk, hogy a mém egy gondolat. Ez roppant pontatlan meghatározás, semmi esetre sem merném definíciónak nevezni, a memetika külön tudomány, de jelen könyv céljaira e meghatározás megteszi.

[3,13] Intelligencia

Intelligencia: A logikus gondolkodás képességének mértéke. Tehát semmi köze az udvarias vagy udvariatlan viselkedéshez! Tulajdonképpen még a lexikális ismeretekhez sem; azok az

„intelligenciatesztek” tehát, amelyek olyasmik után érdeklődnek, hogy melyik sportoló nyert ebben vagy abban a sportágban ezen vagy azon az olimpián, vagy mikor volt ez meg az a nagy csata, stb., azok mind komolytalanok, és nem adnak érvényes IQ értéket!

[3,14] Elme

Elme: Az agyunkban tárolt mémek összessége.

[3,15] Elmebetegség

Elmebetegség: elmebetegség akkor keletkezik, ha valamely olyan mém vagy mémcsoport uralkodik el elménkben, e „mém-térben”, mely ellentétben áll a valóság tényeivel.

Na már most ennek természetesen lehetnek enyhébb vagy súlyosabb formái. Ha valaki azt hiszi, hogy ő madár, tud repülni, s kiugrik az ablakon, az nagyon súlyos forma. Ha azt hiszi, hogy van egy égi apuka, aki nem szereti őt, ha nem veri magát naponta korbáccsal, és nem hord szeges övet – az alig kevésbé súlyos állapot az előző példához képest! Ha azt hiszi, hogy ezt az égi apukát úgy hívják, hogy Jehova, az még nem nagy baj. De ha ez a mém azzal a mémmel párosul, hogy ki kell irtson mindenkit, akinek a fejében viszont az a mém csücsül, hogy az égi apukát Allahnak hívják, nos, az megint igen súlyos elmebetegség! Persze a fordítottja is!

Sokáig sorolhatnám a példákat, de már csak egyet említek azon állításom alátámasztására, hogy az istenhit elmebetegség. Betegségek sokszor halállal járnak, abban végződnek. Az istenhit nevű betegséggel is ez a helyzet. Gondoljunk csak azokra, akiknek fixa ideájuk volt, hogy van halál utáni élet, s istenük, Allah, akkor szereti őket, ha belerepülnek a Világkereskedelmi Központba! Elmebetegségük persze mások halálát is okozta, de az övékét is. Belehaltak abba a gondolatvírus-fertőzésbe, amiben szenvedtek, s aminek „istenhit” a neve!

Nem szeretném azonban, ha e szavaimat valamiképp úgy értelmeznék a moszlimok, hogy én a kereszténység védelmezője lennék az iszlámmal szemben! A kereszténységet éppoly elmebajnak tartom, semmiféle értelemben sem tartom különbnek az iszlámnál! De vonatkozik e véleményem gyakorlatilag minden más vallásra is. Mindegyik elmebaj a szememben, s ekképp akik komolyan hívők (akik tehát nemcsak divatból hazudják magukat vallásosnak), azokat simán és egyszerűen elmebajosaknak, örülteknek tartom! Ismétlem persze: örület és örület között nagy a különbség! Elismerem, nem minden hívő érez vágyat arra, hogy felrobbantsa magát, vagy hogy szeges övet viseljen. De a határ homályos, és nemcsak a spanyolnáthát tartjuk betegségnek, de az enyhe, szövődmények nélküli, nem halálos influenzát is! Attól, hogy valami csak enyhe elmebaj, még igenis elmebaj!

Az elmebaj tehát az az állapot, amikor az agyunkban tárolt mémek egymáshoz való viszonyában megbomlik az összhang, s különösképp amikor megbomlik az összhang ezen mémek, és a valóság kérlelhetetlen tényei között!

Az istenhit pedig ennek kiváló példája, tehát elmebaj.

A fenti definíciónak nem mond ellent az, hogy úgynevezett „elmebetegség” gyakran az agy konkrétan megállapítható fizikai sérülése vagy fertőzése következtében jön létre. Nyilvánvaló, hogy a mémeket valamiféle fizikailag az agyunkban létező objektumcsoport tárolja (sejtek, vagy szinaptikus kapcsolódások, akármik), s ha ezek megsérülnek, eltorzulnak, akkor a mémek is megváltozhatnak, eltorzulhatnak, ha úgy tetszik mutálhatnak. Testi sejteink is rákossá, rosszindulatúvá mutálhatnak valami külső behatás folytán, éppígy válhatnak mémjeink is „memetikai daganattá, rákká”.

[3,16] Féltékenység

Féltékenység: Ezt amiatt kell definiálni, mert találoztam a következő fundi érveléssel is:

— *Az ateisták is féltékenyek, tehát félnek, hogy elvesztik a szeretett nőt, holott ha nem volna Isten, akitől a szeretet ered, csak a közösülés érdekelné őket!*

Ez nagyon zavaros érvelés, eleve bizonyítania illene a fundinak, hogy szeretet csak Istentől eredhet! Továbbá nem is mindenki féltékeny, én sem vagyok az. Na de válaszoljunk neki mégis! Szóval:

A féltékenység nem más, mint azon vágy, hogy nemi partnerünket megakadályozzuk a másokkal történő szexuális kapcsolatteremtésben, illetve az a félelem, hogy az ezt mégis megteszi.

Kialakulásának oka: A férfiak és a nők közül is az a jellemű szaporodott jobban el, akinek több gyermeke lett. Na már most azt, hogy hány gyermeke lesz egy nőnek, nemigen tudta a nő befolyásolni az ősidőkben, mert ugyanis megerőszakolták a férfiak ahányszor csak tudták, tehát a régi időkben egy nő, állandóan csak szült. Gyermekei számát a nő tehát csak csekély mértékben szabályozhatta. Egészen más volt a helyzet azonban az unokákkal! Ugyanis gyermekeinek nagyjából a fele fiúnak született. Na és egyáltalán nem mindegy, hogy a nő milyen fiút szült! Ha olyan fiút, aki felnöve nagy hatalomra tesz szert, mert király lesz, vagy gazdag, vagy akár csak nagyon erős, nos, az sok nővel párizik majd, tehát számos unokát produkál anyjának. De miként szülhet ilyen fiút a nő?! Logikus, hogy akkor erre a legnagyobb az esélye, ha olyan a fiú apja, aki maga is hatalommal rendelkező személy, tehát igazi férfias férfi!

Na de a helyzet nem ilyen egyszerű, mert a nőnek nemcsak ez fontos, az igazán férfias férfi ugyanis épp attól férfias, mert sok nővel akar párizani, tehát ő szívesen közösül a nővel, de máris tovább áll a következő nőhöz, vagyis nem segít a gyereknevelésben! Holott az is fontos egy nőnek! Ha a nő hűséges férjet akar, akkor olyan férfi után kell néznie, aki férfias ugyan, de nem tartozik a legislegférfiasabbak közé! Az ilyen férfi ugyanis képes a nőt teherbe ejteni, de utána segíti is őt, mint jó családapa. Azért segíti, mert épp amiatt, hogy nem a csúcskiváló férfiak egyike, emiatt tudja, hogy nehéz neki sok másik nőt is lefektetnie, megszereznie, hiszen a még férfiasabb férfiakkal kell megküzdenie, akik vele szemben előnyben vannak. Ő tehát örül ennek a már megszerzett egyetlen nőnek is, nem hagyja el, és szaporodási esélyeit úgy igyekszik maximalizálni, hogy arra törekszik, hogy e nőtől született utódai közül minél több növekedjék fel a felnőtt korig, egészségesen, gazdagon. Az ilyen férfi tehát erőforrásai tekintélyes részét nem önmagára, hanem a nőre és utódaira fordítja, s ez a párjának nagyon is megfelel!

A nőnek tehát, amikor gyerekszülésre vállalkozik, döntenie kell, hogy férfias férfit választ-e hálótársául, arra törekedve így, hogy remélhetőleg sok unokája lesz, ez esetben valószínűleg egyedül kell nevelnie a gyermeket, aki ráadásul lehet, hogy lány lesz és így mégsem lesz olyan sok unokája, vagy nem annyira férfias, de hűséges férfit választ, aki így támogatja a gyereknevelésben!

Na már most, belátható, hogy a nőnek a lehető legmegfelelőbb egy harmadik megoldás volna: megszerezni férjét, támogatóját egy hűséges férfit, majd teherbe esni egy nagyon férfias férfitől, miközben a szegény megcsalt férj azt hiszi, hogy a saját gyermekéért fáradozik! Így a nőnek van társa, támogatója, de egyben a lehető legtöbb unokát biztosítja a maga számára! S mert a természetben kíméletlen önzés folyik, emiatt el is szaporodtak azok a nők, akik így tettek. A nőkben tehát igenis határozott hajlam kell legyen a félrelépésre, ebben igaza van a férfiaknak!

Csak hogy könnyű belátni azt is, hogy azok a férfiak, akik nem láttak át ezen a női trükkön, azok igen hamar kipusztultak, mert sokkal kevesebb utódjuk született, az erejüket ugyanis kakukkfiókákat nevelésére fordították. Azok a férfiak szaporodtak tehát el, akik állandóan résen voltak, ügyeltek nejük minden lépésére, vagyis így alakult ki a féltékenység érzése!

[3,17] Vallás

Vallás: Akkor mondunk egy *tudományos tényekkel alá nem támasztott* hitet vallásnak, ha több ember is osztja. Minél többen, annál inkább illik a hitre a vallás név.

[3,18] Egyház

Egyház: Jogi/intézményi kereteket felvett vallás.

[3,19] Igazság

Igazság: Muszáj ezt is definiálnunk, mert találkoztam ilyen fundi-érvvel is:

— *Az ateisták egyszerűen nem tudják mi az igazság, ezért hazudoznak arról, hogy nincs isten!*

A fenti „érv” egyszerűen zagyvaság, ami kiderül világosan, ha szemügyre vesszük az „igazság” szó definícióját! Íme:

A legtöbb embernek fogalma sincs arról, mi az „igazság” és a „hazugság” szó jelentése. Ez világosan kiderül abból, hogy azt hiszik: az igazság ellentéte a hazugság és fordítva! Holott ez nagy tévedés. Az „igazság” ellentéte nem a „hazugság”, hanem a „valótlanság”! Továbbá eszerint a „hazugság” ellentéte nem az „igazság”, hanem az „őszinteség”! Akkor hazudunk eszerint, amikor szándékosan mást mondunk, mint amit igaznak *hiszünk*. Ha tehát egy üldöző arról kérdezi minket, hogy az üldözöttje jobbra vagy balra menekült-e, és mi azt hisszük, hogy jobbra menekült, s emiatt azt mondjuk, hogy balra ment (ugyanis meg akarjuk védeni szándékos valótlanság-mondásunkkal az üldözöttet), nos ez esetben akkor is hazudtunk, ha később kiderül, hogy rosszul tudtuk a fickó menekülési útvonalát, mert az valóban balra menekült! *A hazugság tehát szándékos vagy szándékolt valótlanság.*

[3,20] Isten

Isten: Az emberek tudatában jelenlévő egyik – önmaga (a mém) szempontjából – nagy túlélési értékkel rendelkező mém, melynek léte, terjedése és szívós fennmaradása a következőkből adódik:

1. egy látszólagos és felszínes, ámde az egyén számára kielégítő magyarázatot ad a világ feltárt, ámde bonyolult, illetve a világ még feltáratlan problémáival kapcsolatban.
2. könnyedén képes a legkülönbözőbb más mémekkel szövetségbe lépni és mémplexeket létrehozni. Ezen mémplexeket többnyire vallásnak vagy hiedelemrendszernek hívjuk; ha intézményesített formát vesznek fel, akkor egyházaknak. E mémplexeken belül az isten-mém megléte segíti a többi mém másolódását, s azok is az istenmémét. A mémplexek a legkülönbözőbb formákat ölthetik, s köztük az emberek megnyeréséért háborúk dúlhatnak (valódi háborúk is pld. kereszteshadjárat), ám ez nem árt az istenmémnek, mert bármelyik mémplex győzzön is, mindegyikben szerepel az istenmém. A mémplexekben nagy különbözőségük ellenére is mindig szerepet szokott kapni egy vagy több félelemmel kapcsolatos mém, mely a mémhordozó embert elrettentéssel igyekszik távol tartani minden olyan információtól, mely gyengítené a mémplexben szereplő mémek, s különösen a főhelyen szereplő istenmém hatását-befolyását (különösen pld. az ateista irodalom/filozófia/stb tanulmányozásától igyekszik távol tartani). Ez a kereszténység mémplexében többnyire a pokol tüzének és az elkár-

hozással való fenyegetőzés emlegetésének konkrét alakját ölti. Különösen hasznos segítője az istenmémnek az ábrahámíta vallásokban a Sátán mém, mert ezáltal mindent, ami az istenmém érdekeinek ellene hatna, a Sátán találmányának/befolyásának lehet tulajdonítani, s ez is az elrettentés eszköze! Ez viszont nagyon jó a Sátán mémnek is, mert így az istenmémbe belecsimpaszkodva ő maga is kényelmesen másolódhat nemzedékről nemzedékre, agyról agyra! (Oly szép látni Isten és a Sátán e békés szövetségét, nemde?!) A kereszténységben hasznos segítője az istenmémnek az a különben nagyon visszataszító gondolat is, hogy a megkereszteletlen csecsemők lelke a pokolra kerül! Az ember azt hinné ilyen visszataszító istent az emberek nem imádnának, valójában azonban az istenmémnek nagyon is érdeke, hogy e mémmel szövetkezzék, mert e mém így logikus szükségszerűségnek tünteti fel a gyermekkeresztelést, s így már csecsemőkorban megkezdődhet a legifjabb és legbefolyásosabb korban levő nemzedék istenmémrel való megfertőzése! (akit ugyanis megkeresztelnek az az egyház szerint keresztény, emiatt később már gyermekként erre oktatják, sőt ha nem a vallás parancsa szerint él, mindenféle retorzióra számíthat).

Megfigyelhető, hogy a nem-gyermekkeresztelő vallások nincsenek olyan széles körben elterjedve, mint amelyek üzik e gyakorlatot.

(Köszönet Horváth Lajos barátomnak, amiért felhívta a figyelmemet rá, hogy a NAK első változatában kihagytam az istenmém és a félelem kapcsolatának megemlítését!)

E definíció egy változata a memetika megalapítójánál, Richard Dawkinsnál bukkant fel először, híres könyvében, melynek címe: „Az önző gén”.

Felmerülhet a kérdés, jogos-e a fenti definíció, vagy teljesen önkényes! Erre a válasz az, hogy e definíciót jogosnak érezzük, mert nem mond ellent a tudomány tényeinek.

[3,21] Hit

Hit: Meggyőződés bizonyítatlan, sőt sok esetben eleve bizonyíthatatlan dolgok léte, illetve események megtörténte felől.

[3,22] Hívó

Hívó: Olyan egyén, aki érzelmi okok miatt nem hajlandó tudomásul venni bizonyos tényeket.

[3,23] Anyag

Anyag: Az, amiből a világ felépül.

[3,24] Energia

Energia: Az anyag egyik megjelenési formája.

[3,25] Erő

Erő: Munkavégző képesség.

Utóbbi két definíció nagyon fontos, mert ha nem is annyira a vallások, de egyes misztikus csoportosulások és az áltudományok művelői részéről létezik és egyre erősödik egy olyan tendencia, ami igyekszik elhomályosítani és miszticizálni e két fontos fizikai fogalom, az „erő” és az „energia” jelentését!

[3,26] Ateista

Összefoglalásként tehát: Én, Viola Zoltán, e könyv írója úgy definiálom az „ateista” fogalmát, hogy szerintem ateista az, aki ezen fenti definíciók/meghatározások többségével egyetért.

Ami pedig az ateistáknak nem a világnézetét, de erkölcsi törvényeit illeti, ezzel kapcsolatban lásd az „— Aki ateista, az erkölcstelen...” fundi-érvre adott választ!

[4] Tekintélyelvű ateistaellenes kirohanások

Ezeknek közös vonásuk, hogy semmiféle logikus vagy legalább annak *tűnő* érvet nem hoznak fel, egyszerűen mintegy parancsszóval, „ex chatedra” igyekeznek megtiltani az ateizmusnak még az említését is. Ide soroltam be azokat az „érveket” is, melyekkel a fundik az ateistákat illetve az ateizmust gyalázatos, erkölcstelen dolognak tartják, és általában véve az ateizmust vádolják olyasmikkel, amik sokkal inkább a hívőkre jellemzőek.

Ide illik azonban az is, hogy igen gyakran hivatkoznak a talán legislegnagyobb tartott tudósra, Einsteinre is! Kezdjük talán vele a sort!

[4,1] Vallásos volt-e Einstein?

— **Einstein is vallásos volt!**

Erre az ateista mutassa meg nyugodtan a következő sorokat:

Részlet A. Einstein 1946-ban írott önéletrajzából:

„A hajszából az első kivezető utat a vallás mutatta, melyet a hagyományos nevelő-oktató gépezet minden gyermekbe beleplántált. Így lettem én is – noha vallástalan (zsidó) szülők gyermeke voltam – mélyen vallásos, ez azonban 12 éves koromban hirtelen véget ért. A népszerű tudományos művek olvasása során hamarosan meggyőződtem arról, hogy a bibliai történetek jó része nem lehet igaz. Ennek következményeként szinte fanatikus szabadgondolkodóvá váltam, amihez az az érzés társult, hogy az állam szántsándékkal hazudik az ifjúságnak. Ennek az élménynek az lett a következménye, hogy bizalmatlan lettem minden tekintéllyel szemben, szkeptikussá lettem a mindenkori társadalmi környezetben élő meggyőződésekkel szemben ...”

Tehát Einstein valóban vallásos volt – 12 éves koráig!

Vagy Einstein egy másik nyilatkozata:

„Természetesen hazugság az, amit vallásos meggyőződésemről egyesek írnak, s ezt a hazugságot újra meg újra megismétlik. Nem hiszek a személyes Istenben, s ezt a felfogásomat sohasem titkoltam el, hanem mindig világosan kifejezésre juttattam. Ha van valami bennem, ami vallásosnak nevezhető, az a határtalan csodálat, amelyet világunk szerkezete ébreszt bennem, világunké, amennyire azt tudományunk feltárni képes.”

De a hívők ugye jobban tudják, mi volt Einstein meggyőződése, mint Einstein maga, igaz?! Vagy hazudni szabad a hitért?!

[4,2] Biztos érzelmi alap-e a hit?

— ***Az Istenben való hit érzelmileg biztos alapot teremt! Márpedig, ha ez így van, akkor létjogosultságot nyert Isten általunk! Miért kéne Istent megcáfolni? Csak azért, mert pár okoskának kiskorában rossz emlékeket okozott az Egyház? És ezért elvonnék több milliárd ember érzelmi, lelki támaszát? Ezzel többet ártanának, mint ha sikeresen bebizonyítanák, hogy Isten nem létezik.***

Sokak szerint éppenhogy nem lelki támasz, hanem megismerési/ismeretelméleti korlát, felesleges érzelmi gyötrődések és lelkipurdalások oka, a fanatizmus legfőbb táptalaja, mozgatórugója. És még csak nem is olyan biztos alap érzelmileg, hiszen léteznek vallási átigazolások!

A fentiekhez azonban hozzátehetünk egy még sokkal fontosabb ellenérvet is, ami így hangzik:

— Az istenben való NEM hit, tehát a hitetlenség(=ateizmus) érzelmileg biztos alapot teremt! Mert ha valaki „kiábrándul a hitéből” (=megjön a józan esze), akkor ezentúl nem kell félnie attól, hogy halála után is valamiféle Legfelsőbb Transzcendens Bíróság elé citálják kérlelhetetlen elszámoltatásra; ezentúl szabadon tanulmányozhat bármiféle irodalmat, nem kell attól félnie, hogy valamelyik a Sátán szava, amely meg akarja őt tévesztetni; nincsenek is a számára egyház által tiltott irományok; pénzét az egyház helyett önmagára költheti; SZABADNAK érezheti magát, mert immár csak a saját lelkiismerete dirigál neki, s nem egy poros régi könyv, a Biblia, aminek a szavait a papok természetesen saját érdekeik szerint magyarázzák; de még mindig nem elég az előnyök felsorolásából, mert most következik a legfőbb jó:

A Hamis Mindentudás helyébe lép végre a Termékeny Bizonytalanság!

Ezalatt pedig azt értem, hogy aki hívő, az azt hiszi mindent tud, hiszen mindenre ott a válasz a kezében: a Biblia, Isten Állítólagos Szava, vagy a papok magyarázatai. Ezzel szemben, aki felvállalja az ateista világnézetet, tudomásul kell vegye, hogy a tudomány sokat tud, s egyre többet, de nem mindent. Az ő életében egészen biztos, hogy nem válik a tudomány mindent megmagyarázni képessé! Ez talán kellemetlen, de rendelkezik két előnnyel: egyrészt, amit mégis tud a tudomány, azt többnyire rendkívül nagy bizonyossággal elfogadhatja igaznak az ateista ember. Hogyne, időnként hallani olyasmiről, hogy a tudomány téved (azaz inkább egyes tudósok), de ez inkább a tudomány határterületein szokott előfordulni, ahol eleve számítani is lehet sok kudarcra, tévedésre, meglepetésre, mert még kikutatlan területekről van szó.

Másrészt e „termékeny bizonytalanság” azt is jelenti, azzal az előnnyel is jár, hogy így lehetősége nyílik az ateistának, hogy ha kellően tehetséges, maga is keresse a választ a még vitatott kérdésekre, hozzájárulhat ezáltal maga is a jövő fejlesztéséhez, vagy ha erre nincs kedve illetve képessége/tehetsége, még akkor is elnyeri a hívőkkel szemben azt az előnyt, hogy ezentúl az efféle, a tudomány által még nem teljeskörűen kivizsgált kérdésekben szabadon alakíthat ki véleményt, aminek ugyan megvan az a kockázata, hogy téved, de az akkor is a saját véleménye és a saját tévedése lesz, nem másoké: a Bibliáé vagy a papoké! Az ateista büszke mindig is arra, hogy nem hagyja, hogy mások gondolkodjanak az ő fejével! **Ezt mondják röviden úgy, hogy egy ateista, az szabadgondolkodó!**

[4,3] Csodálatos érzés-e hinni Istenben?

— *Istenben hinni csodálatos érzés, mert jó tudni, hogy van Valaki, akire mindig támaszkodhatunk, Aki mindig meghallgat minket... Jobban tennék az ateisták, ha ők is megtérnének, mert így azt sem tudják, mit veszítenek! Próbáljanak meg hinni, s idővel majd sikerül!*

Fene tudja... engem rém zavar, ha biztos lehetnék abban, hogy van egy mindenható lény, aki akkor is kukkolhat engem, ha recskázom vagy a vécén ülök! Cseppet sem tartanám csodálatos érzésnek! De még az sem jelentene semmit, ha a hit valóban csodálatos érzés volna: meglepő lehet tán egyeseknek, de akadnak emberek, akik nem amiatt hisznek el valamit, mert azt jó hinni, hanem mert az a dolog *hihető, logikus!* Ezek az emberek az ateisták. Mellékesen pedig a hívőket statisztikailag kimutatva ugyanannyi nyomorúság éri, mint a hitetleneket, tehát képzelt istenük semmit sem segít rajtuk.

[4,4] Tudnak-e egyáltalán bármit is a tudósok?

— *A tudósok semmit nem tudnak! Sorra bizonyosodik be, hogy mindig is tévedtek: Einstein megdöntötte a Newton-féle világképet, Einsteint megdöntötte a kvantummechanika...*

Ez súlyos tévedés! Newton világképe nincs megdöntve, mindössze a newtoni kozmológiának felfedeztük az érvényességi határait: nagy tömegek és nagy sebességek esetén pontatlan!

Hétköznapi körülmények között azonban máig ezt használjuk! Hasonlóképp áll a helyzet Einsteinnel és a kvantumelektrodinamikával is. Bár itt épp mostanában derült ki, hogy még annyi ellentmondás sincs (mármint Einstein relativitáselmélete és a kvantumelektrodinamika között) mint a newtoni és einsteini világkép között: gyönyörűen össze lehet egyeztetni őket, lásd ezt az irodalmat: John Gribbin: *Schrödinger kiscicái, és a valóság keresése*.

Valószínű, hogy a tudományos elméleteink még jó darabig csak a Valóság leírásának egyfajta közelítései lesznek, ekképp mindegyiknek lesz egy határa. Ez azonban épp nem azt jelenti, hogy a tudósok semmit se tudnának, hanem azt, hogy egyre többet, mert közelítéseitek egyre pontosabbak!

[4,5] Mi köze a léleknek a lelkiismeretfurdaláshoz?

— *Ha az ateisták szerint nincs lélek, akkor ugyan miként is lehet az, hogy néha még az ateisták is érznek lelkiismeretfurdalást?!*

— A lelkiismeretfurdalásnak nem a nemlétező lélekhez van köze, még csak nem is annyira az éntudathoz, ami az ateisták szerint a léleknek felel meg, hanem az elkövetett vagy el nem követett tettekhez, és a tisztességesnek tartott viselkedéshez! A fundi e kérdéssel tehát burkoltan azzal vádolja az ateistákat, hogy nem képesek tisztességes viselkedésre, a jó, helyes, és a rossz, helytelen cselekedetek megkülönböztetésére, pusztán mert nem hisznek a lélekben – illetve az ateista embernek nem is lehetnek erkölcsi mércéi szerinte!

Utóbbira vonatkozóan lásd az „Aki ateista az erkölcstelen” fundi-vádra adott választ kicsit később.

Hátra van még az, hogy megmagyarázzuk, miként is lehet lelkiismeret és az ő „furdalása” – lélek nélkül!

Nos, a lelkiismeret az az érzés, amikor sajnáljuk, hogy valamit így vagy úgy tettünk – illetve nem tettünk – mert felismerjük utólag, hogy a tettünk – vagy egy bizonyos cselekedet elmulasztása – helytelen volt!

Hát kérem, ehhez nem lélek kell, csak tudat! Ehhez az érzéshez azért kapcsolnak hozzá mindenféle misztikus kitalációt a fundik, mert leszűkítik – teljesen alaptalanul – speciálisan arra az esetre, amikor az embert amiatt „furdalja a lelki”, mert valamely „felebarátjával” tesz rosszat. S mert abban a tévhitben élnek, hogy egy ateista okvetlenül önző disznó is, emiatt nem értik, hogy ha nincs az ateistában valami speciális „lélek” nevű szubsztancia, ami a jócselekedetekre képesíti, akkor miért is érezhetne lelki furdalást! Na de ez is csak épp olyan érzés, mint amikor az ember belemászik valami kockázatos pénzügyletbe, aztán ráfázik, s bánkodik! („Hogy lehettem ilyen ökör...”! stb.) Ha megütök hirtelen dühömben egy gyereket, jogtalanul, éppúgy bánhatom, mint az előbbi. Ugyanaz az érzés pszichológiailag, még a nagysága is lehet azonos, attól függ mennyire verem meg a gyereket, vagy mennyi pénzt veszítek, mert hagytam magamat átejetni! Mindez csak a tudatunktól, illetve empatikus érzékünkötől függ, nem holmi anyagtalan szubsztanciától!

[4,6] Vonatkozik-e egyáltalán valami szabály Istenre?

— *Istenről kár is elmélkedniük az ateistáknak vagy bárkinek, mert Istenre semmilyen szabály nem vonatkozik!*

Ha Istenre semmi szabály nem vonatkozna, akkor maga volna a szabálytalanság lényege, tulajdonképpen a Káosz maga! De akkor hogy is teremthetne a Káosz – Rendet?

[4,7] Következik-e Isten léte abból, hogy szabályok vonatkoznak rá?

— *Az előző pontban maga az ateista ismerte el, hogy létezik szabály, ami Istenre vonatkozik, tehát eszerint létezik Isten is, mert szabályok csak létező dolgokra vonatkoznak!*

Igen, ebben igaza van a fundinak, csak hogy az az Isten, akire szabályok vonatkoznak, az eleve nem mindenható, hiszen létezését behatárolják és ekképp korlátozzák a szabályok! Az ateisták – legalábbis mostanában már és többségükben – elismerik, hogy Isten létezik, de egészen speciális formában: Lásd e könyv „Isten” definícióját! Ekképp Istenre nagyon is sok szabály vonatkozik valóban, tudniillik például minden, ami a mémekre úgy általában vonatkozik.

[4,8] Létezhet-e Isten a Világ még kikutatlan részében?

— *Abból, hogy a tudósok nem találtak rá Istenre a Világ általuk kikutatott szegmensében, még nem következik, hogy Isten ne lehetne a Világ még ki nem kutatott területein!*

Meglehet – legyünk engedékenyek, ne zárjuk ki, hogy a tudomány számára még ismeretlen területeken létezik valamiféle természetfeletti! Megjegyzem, sok ateista akad – engem is beleértve – aki még ezt is kizárja! De tegyük fel, hogy ez elvileg mégsem lehetetlen! Még ez esetben is az a helyzet, hogy ez a lehetőség nem jogosít fel senkit sem arra, hogy kategorikusan ÁLLÍTSA, egyértelműen kijelentse, hogy létezik ilyen hatalom, tudniillik egyáltalán nem minden létezik is, ami lehetséges; vagyis ettől még Isten léte nincs bebizonyítva! Leghelyesebb mindaddig nemlétezőként számolni Istennel, amíg csak teljesen egyértelműen rá nem bukkanunk! Ha ugyanis nem így teszünk, akkor ezzel az erővel létezőnek foghatunk fel minden más túlvilági/misztikus kitalációt is, ami valaha megjelent az emberek képzeletében, például az egyszarvút, a kentaurokat, stb., de még a sci-fi lényeit is, a Loch Ness-i szörnyet, a Yetit, s minden mást, aminek akár csak kicsi esélye is van, hogy nem lehetetlen!

[4,9] Továbbá, mindezideig Isten nem mutatkozott. Ez valószínűsíti, hogy ezután sem fog! Ezért a helyes ismeretelméleti aspektus az, hogy mindaddig nemlétezőnek tekintjük, míg ennek az ellenkezője be nem bizonyosodik!

[4,10] Káros-e az ateizmus?

— *Az ateizmus nem más, mint káros szellemi/memetikai daganat, vagy valaha azzá válik majd!*

Ez elvileg kizárt. Az ateizmus ugyanis mindig a valóságból indul ki, emiatt tényeket tisztelő, a tények ismerete pedig mindenkor csakis javára válhat az emberiségnek.

[4,11] Meggyőzhető-e egy igazi ateista csodákkal?

— *Másképp beszélnél bezzeg, ha megjelenne neked Isten!*

Tulajdonképpen erre sem muszáj válaszolni, mert ateista Olvasóm biztos lehet benne, hogy nem jelenik meg előtte Isten, ezt én magam a Csalatkozhatatlan Szerző jelentem ki tekintély-elvi alapon!

Na de most komolyan: egy *igazi* ateistát egyáltalán semmiféle csoda SEM győzhet meg! Jól értse meg Olvasóm: nem arról van szó, hogy CSAK a csoda győzhet meg minket – felesleges a Bibliának azon, Jézus szájába adott kijelentését a fejünkre olvasnia a fundiknak, hogy „csak a csodákban hisztek”! Nem! Mi azokban SEM hiszünk!

Ez a következőképp történik: Képzeljünk el egy akkora csodát, hogy annál nagyobb sem lehet talán! Tegyük fel, éjfél tájt hirtelen erős hangra ébredünk. „Gyere ki”! – szól egy mennydörgő hang. Kimegyünk az udvarra, s azt látjuk, hogy odafent az égen a csillagok elmoz-

dulnak, úgy, hogy betűket formázzanak, és e betűkből a következő felirat kerekedik ki: „Van Isten”! E betűk körül szárnyas tűzlények – kerubok vagy angyalok – keringenek, mellettünk pedig megjelenik egy felhőn ülve egy óriási alak, kezében villámokkal, és így szól:

„Én vagyok az Isten, s e csodát kifejezetten Neked csináltam fiam (vagy lányom), azért, hogy higgy bennem”!

Na és most járjuk végig a témát: ez esetben kell-e hinni Istenben?! Bizonyítja-e ez Isten létét?!

Egyáltalán nem! Sok más magyarázat is van e dolgokra, amik, ha nagyon hihetetlenek is, de még mindig messze hihetőbb bármelyik, mint az, hogy ezt Isten művelte! Egy igazi ateista ilyenkor a következőkre gondol:

1. Álmodom, és fura álmom van. De voltak már furább álmaim is. Lehet, hogy elalvás előtt elrontottam a hasamat. Sebaj, majd felébredek!
2. Épp haldoklom. Arra nem emlékszem mi miatt, de minden bizonnyal ez történik velem, azért látok ilyesmiket – állítólag halála előtt az ember mindenféle fura dolgot vizionál-hallucinál! Na de egy rossz szavam sem lehet: ha ez a halál, hát egészen kellemes ahhoz képest, amire számítottam! Élvezzük a színjátékot, amíg végképp ki nem purcanok!
3. Valaki valami kábítószeres szart etetett velem, attól vannak efféle képzelgéseim.
4. Újfajta Kandi Kamerát próbálnak ki rajtam, ami 3D vetítésre alkalmas, valószínűleg holografikusan, jól meg kell tehát fontolnom miként cselekedjek, nehogy utólag a tévénezők rajtam röhögjenek!
5. Épp hipnotizálnak, jó lesz, ha megpróbálok mielőbb magamhoz térni!
6. A Világmindenség valamely nagyhatalmú lényé jött el hozzánk földiekhez, és mert lenézi az intellektusunkat, azt hiszi nem tudnánk felérni ésszel, ki ő, emiatt egyszerűbbnek tartja, ha nekünk, primitív bennszülötteknek istenként mutatkozik be!
7. Beteg vagyok, biztos valami influenzaszerűség 40 fok feletti lázzal, amiatt hallucinálok.
8. Fejbeverték; ez esetben valószínűleg ki is raboltak; próbálkoznom kell az öntudatra ébredéssel!
9. Egyszerűen és szimplán megőrültem; ez, amit látni vélek nincs, jobb ha felkeresek egy pszichiátert mielőtt ámokfutni kezdek!

Vagyis a fenti „csodából” csak az az egy következtetés vonható le, hogy valami rém furcsa dolog történt, de nem az, hogy van Isten.

[4,12] Gyűlöli-e Isten az ateistákat?

— *Az ateistákat gyűlöli Isten, mert nem hisznek benne!*

Ez is olyan érv, amire szinte válaszolni is felesleges, de azért tegyük meg!

— Mi ateisták nem hiszünk Istenben, emiatt abban sem, hogy gyűlölködik, tehát a haragjától sem félünk. Na de ha csak gondolat kísérlet kedvéért, pusztán szórakozásból eljátszunk a gondolattal, hogy tegyük fel mégis van Isten – nos, akkor inkább arra a következtetésre jutunk, hogy két emberfajta van, akiket szeret az Isten: A vakbuzgó hívő, és a meggyőződéses, elszánt ateista! Ugyanis ez a két embertípus érdeklődik kitartóan a Lét végső kérdései iránt! A többség, a közömbösek, a lagymatagok azonban utálatosak az Úr színe előtt!

E két csoport közül is azonban az ateistákat szereti jobban Isten. Azért őket, mert ők őszintén cselekednek, ha valamit megtesznek azt benső meggyőződésükből fakadóan teszik, mert azt

jónak tartják vagy legalábbis nem helytelenek, ellenben a hívőket egész életükben bűntudat gyötri, félnek attól, hogy bűnösök, hogy helytelenül cselekednek, például még a farkát sem meri kiverni bűntudat nélkül egy hívő fiatalember! Persze megteszi, mert a biológiai készítés nagy úr, de közben a bűntudat miatt el van rontva az öröme! Ő tehát azt hiszi bűnt követ el, tudja hogy a tettét helyteleníti Isten, mégis megteszi – lázad tehát Isten ellen! Az ateista azonban úgy tudja – sőt meggyőződése! – hogy ez nem bűn, hiszen nincs Isten, aki tiltsa neki, tehát nyugodtan megteszi, ő tehát nem követ el bűnt, nem lázad Isten ellen! Az ateisták a tiszta szívűek, emiatt övék a Mennyek Országai!

[4,13] Erkölcstelenek-e az ateisták?

— *Aki ateista, az erkölcstelen, mert nem fogadja el a Tízparancsolatot, ami minden időkre érvényes örök erkölcsi vezérfonal, és erkölcs eleve nem is jöhet máshonnan, csak Istentől!*

Tévedés, gyönyörű erkölcsi törvénycsomagot lehet összeállítani Isten belekeverése nélkül is! Íme!

1. Mindent szabad, ami nem tilos.
2. Tilos az, ami árt másoknak.
3. Tilos az is, ami olyan helyzetbe hoz bennünket, hogy elveszítjük az önuralmunkat tetteink fölött, ekkor ugyanis kárt okozhatunk másoknak. Emiatt tilos például a részegség.
4. Tilos a hazugság is, mert másoknak kárt okozhatunk a bennük a hazugság által kialakított hamis valóságképpel.
5. Saját testével mindenki önmaga rendelkezik, mert az a test neki fáj és nem másnak.
6. Ne tégy másnak olyasmit, amit magadnak nem kívánsz!
7. Tégy meg másoknak is mindent, amit szeretnél, ha mások is megtennének neked!
8. Művelődjél, állandóan fejleszd ismereteidet, mert minél okosabb vagy, annál több jót tudsz tenni!
9. A te életed sem ér kevesebbet mások életénél, emiatt nem tilos, hogy a mások által ellened elkövetni igyekezett tilos tetteket igyekezz bármi módon megakadályozni. Ez az önvédelem törvénye.
10. Ha kétséged van, hogy egy adott helyzetben bizonyos tett megengedhető-e, akkor gondoldj arra, jobb lenne-e a világ, ha az adott szituációban MINDENKI úgy cselekedne! Ha a válasz igen, akkor megteheted azt a tettet.
11. Ha egy adott helyzetben sokféle megoldás is elfogadható, akkor azt válaszd, ami a legtöbb jót és a legkevesebb rosszat eredményezi, de nemcsak neked, hanem minden embernek, sőt minden élőnek.
12. Ha a nemcselekvés okozza a legtöbb jót, akkor semmit se cselekedj.
13. A tényeket sose tagadd le, és ne feledd, hogy a tények tanulmányozására a tudományok hivatottak, tehát sose vitázz a tudománnyal érzelmi alapról, mindig csak higgadtan, tény-szerűen, lehetőleg kísérleti adatokra hivatkozva!
14. Minden jó, ami növeli az emberek szabadságát, és rossz az, ami csökkenti azt.

Ez ugyan nem Tízparancsolat, de Tizenégyparancsolat, de logikusabb is annál és általános vezérfonalul szolgálhatnak minden élethelyzetben. Esetleg tizenötödiknek még azt is oda lehet írni: — Gondolkodj! Kétkeldej! Járj utána!

Persze bele lehet kötni ebbe is, mint a világon mindenbe, hogy „de honnan tudjuk, hogy valami kárt okoz-e másoknak”, meg hogy „de egy mazochista szeret szenvedni, akkor ő most szabadon kínozhatja ugye a többieket, mert ezzel csak azt a mazochisztikus gyönyört akarja nekik átadni, amit ő is érez”, „de akkor ugye, ha valaki el akarja rabolni a feleségemet, akkor sem ölhetem meg az illetőt, ha másképp nem akadályozhatom meg a gonosztettét, mert azzal neki kárt/fájdalmat okozok” – de gondolom érezhető, hogy ezek nagyon nyakatekert kifogások. Természetesen minden ponthoz a fenti listában lehetne írni több kötetnyi részletezést, magyarázatot, elemzést, tanulmányt, finomítást, talán néhány ritka kivételt is, de ez egy rövid összefoglaló, zsinórmértékül, s akinek megvan a józan parasztesze, az tudja, miről van itt szó.

Továbbá: Logikusan belegondolva a dolgokba, belátható, hogy nagy valószínűséggel épp hogy az ateisták azok, akik erkölcsösebben élnek a hívőknél, legalábbis azon egyházak/szekták tagjainál, ahol van olyan, hogy „gyónás”! Az ateistát ugyanis nincs, aki feloldozza a bűnei alól, s ezt ő is tudja: amit egyszer elkövetett, az örökké nyomaszthatja a „lelki” ismeretét, azaz amiatt örökké lehet büntudata (na, mondjuk amíg el nem felejtí a tettet, de ennek időtartama vélhetőleg a bűn/vétek komolyságával van egyenes arányban). Ez nyilvánvaló, hogy komolyabb visszatartó erővel rendelkezik, mint az a tudat, hogy „szerencsére a pap úgyis feloldoz, legfeljebb elmondhat velem penitenciaként 200 üdvözlégyet”!

Persze a hívők a tetteket gyakorta még pénzben is „megválthatják”, ha adakoznak az egyháznak, mintha az ellen és nem embertársaik ellen vétkeztek volna; a középkor óta ez a szokás meglehetősen elterjedt, gazdagodtak is belőle undokul az egyházak, főleg a katolikus; de hát tudjuk, hogy a reformációt is jelentős részben a bűnbocsánati cédulák árusítása indította el... Ilyesmi az ateistáknál szerencsére nincs!

[4,14] Pontosak-e a vallási statisztikák?

— *Ti ateisták egyszerűen elmebetegek vagytok, hiszen kisebbségben vagytok: a Föld lakóinak túlnyomó többsége hisz valami vallásban!*

E fenti „érv” félig sértés, félig pontatlanság. Kezdjük is a második felével! Való igaz, a Föld lakóinak többsége valamely valláshoz tartozónak vallja magát – vagy oda van bejegyezve. Utóbbira én a Szerző is példa vagyok: gyermekkoromban megkereszteltek reformátusnak. Ez persze a megkérdezésem nélkül, csecsemőkoromban történt, emiatt nem is tartom azt az aktust érvényesnek magamra nézve. De a református egyház statisztikájába beleszámítok, szerintük én is keresztény/keresztyén vagyok, holott igazából nem, mert nem tartom annak magamat! Ekképp rettentően pontatlanok a Világ lakóiról készült vallási felmérések. Távol-Keleten az is gyakori, hogy valaki egyszerre vallja magát több valláshoz tartozónak is, nem ritkaság, hogy valaki egyszerre véli úgy, hogy ő buddhista is és sintóista is. Vagy épp egyszerre buddhista és brahmanista. Vagy buddhista és a kínai univerzizmus követője. Vagy univerzista és taoista egyszerre. Vagy taoista és buddhista. És még több más variáció is létezik... Sőt, a buddhisták többsége készséggel tiszteli Jézust is, tudniillik bódhiszattvaként. Ha ezeket az embereket mindegyik valláshoz beszámítják, tovább növeli a statisztika pontatlanságát.

Aztán, az emberek többsége – főleg Afrikában és a latin-amerikai országokban – amiatt vallásos, mert egyszerűen semmiféle tudományos képzettsége sincs, többnyire iskolába sem járhattak! Ha nem így lenne, jelentős részükből valószínűleg ateista nevelkedett volna.

Ennyit tehát a fundi érvének második feléről. Ami az elsőt illeti, épp ellenkező a helyzet: az ateista mutasson rá, hogy a fundi az elmebeteg, ugyanis *az istenhit nem más, mint elmebetegség!*

Különben meg a Föld lakói gyakorlatilag mind ateisták. Arról van szó ugyanis, hogy a világ lakóinak tudatában létezik legalábbis néhány száz isten. Nincs olyan ember, aki ezek mindegyikében hisz, sőt, a legtöbben maximum egy istenben hisznek. Az összes többivel kapcsolatban ezek az emberek tehát ateisták. Mi „igazi” ateisták mindössze egyetlenegy istennel mentünk tovább, mert abban az egyetlenegyben sem hiszünk!

[4,15] Vallás-e az ateizmus?

— *Az ateizmus is csak egy vallás!*

Először is: még ha az is, e vallást tudományos tények támasztják alá! Másodszor: lásd a [4,14] című résznél írtakat, ami szerint a Föld lakói inkább mind ateisták.

Azonban megnyugtathatom ateista olvasómat: Az ateizmus **nem** vallás! Az ateizmus HIT. Idáig oké. Hit, mert nincs otthon részecskegyorsító, mégis elhiszem, hogy léteznek neutronok, anélkül, hogy elvégezném magam is a megfelelő kísérleteket. Hiszem, hogy így van, mert a tudomány így tanítja! A hit – lásd e könyv megfelelő definícióját – meggyőződés bizonyíthatatlan, sőt sok esetben eleve bizonyíthatatlan dolgok léte-megtörténte felől!

Tehát az ateizmus hit. Hitre szükség van, mert nem végezhetünk el MINDEN kísérletet személyesen.

A vallástól azonban alapvetően különbözik az ateizmus abban, hogy ELVILEG ellenőrizni és/vagy cáfolni lehet az ateizmus tárgyát képező hitet! A vallás tanait nem. Bizonyítsd be, hogy nincs egyetlen angyal sem! Hogy nincs Rézfaszú Bagoly! Stb.!

Az ateizmus tehát NEM VALLÁS! Sőt ellentétes a vallással, épp amiatt, mert a tudományra épül!

Nem igaz tehát, hogy egy ateista semmiben sem hisz. Az ateista a TUDOMÁNYBAN hisz!

[4,16] Ember-e az, aki nem tud hinni?

— *Nem is ember az, aki nem tud hinni!*

Hát az azért még némi bizonyításra szorulna, hogy például a kutyák nem tudnak hinni... Szerintem egy kutya nagyon is sok mindenben hisz, például hogy a Gazdi ma is ad neki enni... Ha pedig tud hinni az is, aki nem ember, miért lenne lehetetlen ennek az ellenkezője, hogy lehet valaki ember akkor is, ha nem hisz – pld. Istenben?!

De a fundi valószínűleg arra gondol, hogy az nem ember, aki nem tud Istenben hinni. Ha valóban így gondolja, elég csak annyit válaszolni, hogy ez esetben nem most kellett volna megszületnie, hanem a középkorban: jó inkvizítor lett volna belőle; manapság szerencsére nincs meg a hatalma hozzá, hogy kiirtson mindenkit, akit nem tart embernek!

Különben is: mi ateisták egyszerűen másképp definiáljuk az ember fogalmát, ezt korábban meg is adtuk e könyvben.

Ha csak arra gondol a fundi, hogy nem ember az, aki nem tud valami rajta túlmutatóban, magasabbrendűnek tekinthetőben hinni, bizakodni, akkor viszont mutassunk rá, hogy mi ateisták is hiszünk, csak nem Istenben, hanem a tudományban, annak korlátlan lehetőségeiben, s abban, hogy semmi sincs a világban, ami emberi ésszel eleve felfoghatatlan.

[4,17] Van-e jogunk gyalázni Istent?

— *Senkinek sincs joga gyalázni Istent!*

Erre mondja ezt az ateista nyugodtan:

— Hogyne volna! Ha ugyanis Isten nincs, nyugodtan gyalázható, mert ami nincs, annak úgyis minden mindegy. Szerintem Isten nincs, tehát fenntartom a jogot a legordenárébb gyalázkodásra is.

Másrészt még ha van is Isten, de én mégis azt hiszem, hogy nincs, akkor tudatlanul vétkezem, nem vagyok bűnös, mert ez csak olyasmi, mint amikor eltaposok séta közben egy szép bogarat, mert nem tudom, hogy épp ott van – ha tudnám, biztos nem taposnám szét! Nem vagyok bűnös!

Amennyiben emiatt Isten mégis megharagszik rám, ő a nagyobb bűnös, a saját vétkét veri le rajtam, mert egyértelmű jelet kellett volna mutatnia nekem az Ő létezésére, nemcsak egy zavaros, sokfélelépp értelmezhető ókori horrort, a Bibliát.

Továbbá: Ha cáfolhatatlanul biztos lennék is benne, hogy Isten van, még az esetben is úgy érezném, hogy van jogom gyalázkodásra vele kapcsolatban! Sőt, „biztos Isten” – hogy stilszerűen szóljak! – akkor sokkal jobban gyalázkodnék, mint most, nagyon beolvasnék neki, ez esetben ugyanis e világ minden nyomorúságáért simán felelőssé lehetne tenni!

Az a minimum, hogy azzal vádolnám, hogy szándékosan szadizza az élőlényeket, különösképp az embert, vagy ha mégsem szándékosan teremtett ilyen rossz világot, akkor egyszerűen kontár, biztos nem szerzett oklevelet világteremtői szakon, elbliccelte a vizsgákat, talán ki is rúgták az istenek céhéből, szóval még legislegjobb esetben is gondatlanságból elkövetett tömeggyilkossággal lehet vádolni (tudniillik, mert olyan az általa teremtett világ, hogy benne a lények csak egymás rovására élhetnek, egymást pld. meg kell enniük).

Felmerül még az a lehetőség is, hogy Isten teremtette ugyan a világunkat, de erről nem is tud, mint amikor pld. valaki az utcán járva elpottyant egy pénzdarabot és ezt nem veszi észre. Ekkor a vád Isten ellen gondatlanságból elkövetett világteremtés, ellenben ugyanúgy nem lehet felelősségre vonni őt emiatt, mint engem sem az istengyalázásért a korábban leírtak szerint, mert én nem tudok róla, hogy Isten létezne, ő ellenben nem tud a világról, amit teremtett s amiben a lények szenvednek. Én azonban ez utóbbi esetben is nyugodtan gyalázhatom őt, mert ha Isten nem is bűnös, s nem is vétkes mindabban, amit a szemére hányok gyalázkodásom közben, de ezzel nem is ártok neki, minthogy nem tud erről a világról, tehát rólam sem és gyalázkodásomról sem!

A fentieket azonban nem szabad úgy értelmezni, mintha helyeselném, ha valaki állandóan káromkodik, vagy gyalázza az Istent. A JOGOT rá, azt fenntartom, s elismerem mások jogát is erre, hiszen mi jogon is tilthatnák meg, hogy megtegyem – a fentiek fényében semmi alapja e tiltásnak! Ugyanakkor azonban lebeszélek minden ateistát az istengyalázásról, mert ha valaki ateista, az nem hisz Istenben, s egy nem létező valamit szidni, gyalázni, átkozni egyszerűen NEVETSÉGES és ÉRTELMETLEN. A jogunk tehát megvan erre, de e joggal élni teljesen felesleges, irracionális cselekedet!

[4,18] A vallásos gondolkodás teszi-e az embert emberré?

— *Az embert épp az teszi emberré, hogy képes a vallásos gondolkodásra, az ateisták tehát, amikor le akarják szoktatni az embert a vallásról, akkor állati szintre akarják az Embert visszazüleszteni!*

Egy egész csomó minden van, amire az ember képes, akár rendszeresen szokta is tenni, míg az állatok nem. Ezek bármelyikére mondhatjuk, hogy „ez teszi az embert emberré”. A fundi fenti érvének logikájával akár azt is mondhatjuk, hogy az embert az teszi emberré, hogy képes koncentrációs táborok építésére, vagy taposóaknák használatára, ezt ugyanis rajta kívül egyetlen élőlény sem teszi, s amikor bizonyos emberek és szervezetek a koncentrációs táborok

megszüntetéséért és a taposóaknak betiltásáért küzdenek, akkor ezzel az Embert állati szintre akarják visszazüleszteni!

[4,19] Gögösek-e az ateisták?

— *Az ateisták gögösek, pökhendiek, dölyfösek, kevélyek... Azt hiszik mindent tudnak! Ugyan mitől olyan fenemód biztosak benne, hogy nincs Isten?! Sosem lesznek képesek ezt úgysem bebizonyítani!*

Az ateista vágjon vissza ezzel:

— A hívők gögösek, pökhendiek, dölyfösek, kevélyek... Azt hiszik mindent tudnak! Ugyan mitől olyan fenemód biztosak benne, hogy van Isten?! Sosem lesznek képesek ezt úgysem bebizonyítani!

[4,20] A Sátán találmánya-e az ateizmus?

— *Az ateizmus a Sátán találmánya! Minden ateista gonosz, és/vagy megszállta elméjét a Sátán!*

Előfordult valóban a történelem során, hogy ateisták gonosz dolgokat cselekedtek. Általában azonban ezeket egyszerűen egy ateista ember tette, de nem kifejezetten magáért az ateizmusért! Ellenben a világon a legtöbb és legnagyobb gonoszságokat az elvakult, dogmatikus, bigott hit érdekében követték el, általában tehát az „istenhit” nevű elmebetegség miatt, a különböző vallásokért! Soha ateizmusért annyi gonoszt nem cselekedtek még, mint ezek miatt, például keresztesháborúk, inkvizíció, boszorkányégetés, a tudományos kutatók ellehetetlenítése, megkínzása, elégetése, s hogy ne csak a kereszténység tetteivel példálózzunk ott van manapság a főleg az al-Kaida által elkövetett rengeteg terrorcselekmény... Kik vannak akkor a Sátán hatalma alatt inkább, az ateisták vagy a hívők?!

[4,21] Ateisták voltak-e a kommunisták?

— *A kommunisták mennyi embert kiirtottak és lám csak, ateisták voltak!*

Előfordult, hogy a kommunisták valóban ateistának vallották magukat, Albánia például nyíltan deklarálta is, hogy az egy ateista ország. Ha jól megnézzük azonban, ki fog derülni, hogy a kommunizmus valójában nem azt jelentette, hogy aki kommunista, az ateista, hanem mindössze egy újfajta pseudo-vallás volt, méghozzá eszkatologikus irányzatú! Tudniillik ami más vallásokban a világvégének felel meg (amikor is a „jó”, „igazak” a mennybe mennek), annak a helyére lépett a szocialista ideológiában a világforradalom, illetve a kommunizmus eljövetele, amikor is megvalósul a tökéletes társadalom, ahol mindenki szükségletei szerint részesül a termelt javakból! Ez a vallásos téveszméken és misztikus meséken felnőtt, többnyire műveletlen embertömegek irrealitás-igényét kielégítette. Na már most, ha ez így igaz, ami nehezen tagadható, akkor nyilvánvaló, hogy a kommunizmus minden volt csak nem tudományos világkép! Meglehet, amikor Marx és Engels megalkotta, akkor korának legtudományosabb társadalomelmélete volt, de azután követőik mintegy dogmatizálták a tanokat, nem fejlesztették tovább a tudomány újabb eredményeinek megfelelően, emiatt a tan megmerevedett, és alkalmatlanná vált a realitásokkal való szembenézésre! Ebből viszont rögtön következik, hogy a kommunizmus, bár lehetett materialista – hiszen annak a filozófiának a lényege az anyagelvűség –, de nem lehetett ateista, mert nem rendelkezett igazi tudományos világképpel! Az ateista világkép ugyanis nem idealista álmodozásra épül valamiféle utópikus társadalomról, hanem a mindenkori tudomány tényeire!

Valójában csak amiatt mossák össze a szocialista társadalom nézeteit az ateizmussal, mert a volt szocialista társadalmak meglehetősen antiklerikálisak voltak, s az antiklerikális irányultság valóban jellemző gyakorta az ateistákra is! Ettől azonban az ateizmus még nem azonos sem a szocializmussal, sem a kommunizmussal!

Vagyis összefoglalásként megállapíthatjuk, hogy a kommunistákat nem szabad összemosni az ateistákkal, bár azt nem tagadjuk, hogy minden bizonnyal akadtak ateisták is közöttük. De például a vadászok közt is akadnak ateisták feltehetőleg, de ettől még nem mondhatjuk, hogy minden ateista vadász volna! A szocialista társadalom tulajdonképpen vallásos-dogmatikus társadalmi rend volt, mely társadalomnak a kommunista ideológia volt a vallása, vagy inkább idealista téveszméje!

[4,22] Szívtelenség-e tagadni Isten létét?

— *Isten létét tagadni egyszerűen szívtelenség, mert ezzel megsértik a hívő emberek érzékenységét!*

Minden ateistának van szíve. Többnyire még csak nem is műszív, de igazi!

Na de komolyra fordítva a szót:

— Isten létezésének elfogadását erőltetni szívtelenség, mert ezzel megsértik az ateisták érzékenységét! És egyelőre ez az irányzat az erősebb, amit bizonyít, hogy mostanában a vízcsapból is a vallás csöpög, például az időszámítás jelzésére az i.e és i.u jelzés helyett bevezették a Kr.e és Kr.u jelzéseket, a Himnuszban is istenkét emlegetik, minden teli van vallásos műsorokkal...

[4,23] Tiszteletben kell-e tartani mások vallásos hitét?

— *Az ateisták tisztességtelenek, illetlenek, mert illedelmes és tisztességes ember tiszteletben tartja a másik vallásos/hitbeli meggyőződését!*

Mint ahogy azt már korábban definiáltuk, a hit nem más, mint meggyőződés bizonyítatlan, sőt sok esetben bizonyíthatatlan dolgok léte felől. Ekképp maximálisan ellentétes a tudományos gondolkodással. Miért kéne tisztelnünk azt, ha valaki tudományellenesen gondolkodik?! Másrészt és még inkább, mint már korábban rámutattunk, az istenhit egyfajta elmebetegség. Az ateista, aki nem hívő, ekképp magát a hívővel szemben egészséges elméjű embernek tarthatja, sőt, bizonyos mértékig akár az istenhit nevű elmebetegségben szenvedők gyógyítójának is, egyfajta „memetológus orvosnak”. Na már most mióta tiszteli a doktor a betegséget, amit gyógyítani kíván?! Az elmeorvos például mióta tiszteli betege rögeszméit, fantazmagóriáit?!

[4,24] Magánügy-e a vallás és a vallástalanság?

— *A vallás magánügy. Mindenkinek joga van a maga hitéhez. Az ateistáknak emiatt egyszerűen nincs joguk vallásellenes propagandát folytatni!*

A vallás valóban magánügy. Eddig teljesen egyetértünk! Csakhogy **a vallástalanság is magánügy!** És a történelem tanúsága szerint a vallásos emberek hajlamosak úgynevezett egyházakba tömörülni, s ekkor valamiért ellenállhatatlan vágyat éreznek rá, hogy rákényszerítsenek mindenkit a maguk hitének elfogadására, tehát e pillanatban máris úgy vélik, hogy a vallás NEM magánügy, a vallástalanság meg aztán pláne nem az! Évezredek iszonyatos vallásháborúi, eretnekegetései és tudományellenes hadjáratai után az ateistáknak teljesen jogos a félelmük attól, hogy ha hagyják az egyházak újbóli hatalomnyerését, akkor nemsokára máglyák lobbannak majd fel a Parlament előtt... A vallásos emberek egyszerűen nem visel-

kedtek úgy, mint akiknek különösképp szándékukban áll tiszteletben tartani a másik ember nézeteit a Lét nagy kérdéseiről!

Továbbá van a dolognak egy másik szelete is. Ez pedig az, hogy a tudomány eddig sokkal inkább az ateisták, semmint a vallásosak nézeteit támasztotta alá. Jogosnak érezzük márpedig, hogy a tudományosan jobban igazolt nézetek több támogatást és főleg több hírverést kapjanak, mint a kevésbé tudományosak, a vallások pedig éppenséggel semennyire sem tudományosak! Egyelőre azonban ez épp fordítva van: Minden teli van vallásos műsorokkal, kifejezetten ateista műsor pedig egy sincs a médiában, még úgy-amennyire tudományos műsor is csak elvétve! Egyházi iskolák vannak szép számban, hogy befolyásolhassák, mondjuk ki nyíltan: behülyítsék a gyerekeket a vallási zagyvaságokra azok legfogékonyabb korszakában, kifejezetten ateista iskola azonban egy sincs! Az úgynevezett „világi” iskolákat ugyanis nem lehet ateista iskolának nevezni, mert ha nem is vallásosak, de közömbösek. Különben ezek némelyikében is előfordul hittan-óra, ha nem is nagy óraszámban!

Az is felettébb sérti az ateistákat, hogy ha komoly társadalmi kérdésekről van szó, például az abortusz, válás, a homoszexuálisok jogai, a nők egyenjogúsága, embriológiai és genetikai kísérletek, klónozás, stb., és e kérdések vizsgálatára felállítanak valahol egy bizottságot, akkor biztos, hogy e bizottság tagjai közt jelentős számban képviselik magukat a fontosabb egyházak vezetői! Holott egészen biztos, hogy legjobb esetben is csak műkedvelő laikusként értenek az adott tudományterület – például a genetika – kérdéseihöz, többnyire azonban úgy sem, még az adott tudományterület alapfogalmait sem ismerik. De mindenki mély tisztelettel bánik velük, hajlong előttük, csak mert „csuhások”. Ugyan mivel érdemlik ki ezt a nagy tiszteletet?! Miért nem mondjuk a sportlövész-szakosztályt hívják meg, hogy abortuszkérdésben véleményt mondjon?! Ez még jogosabb is lenne, elvégre épp az abortusz a nőket érzékenyen érintő kérdés, és a lövészek közt akadnak azért nők, a katolikus egyházban azonban női papok nincsenek...

Ha bármiféle szakmát választ is valaki, éveken át szorgosan kell bizonyítania, hogy méltó valamiféle bizottságba bekerülni, érti az adott szakterületet amivel az a bizottság foglalkozik. Ha papnak megy valaki, ez nem szükséges. Elég, ha püspökké felveszi magát, s máris belekotyoghat a világon bármi komoly kérdésbe, és mindenki odafigyel rá, mert feltételezik, hogy okvetlenül polihisztor, mindenhez kiválóan ért!

Sért minket, hogy a papok igyekeznek kisajátítani maguknak az „atya” titulust, ezzel is növelni próbálván az irántuk tanúsítandó tiszteletet, megpróbálva tehát azt, hogy minden ember úgy tisztelje őket, mint saját édesapját! Ez egyszerűen undorító, és velejéig hazug, hiszen épp ők aztán senkinek sem „apái”, legalábbis, ha olyan papról van szó, akinek az egyháza előírja a cölibátust! Mindenkinek meg aztán pláne nem lehet apja egy pap! A papság az „atya” név használatával egyszerűen devalválja e szép szó jelentését!

Szerintünk ateisták szerint mindez mély igazságtalanság. Emiatt (is) nem tiszteljük a hitet: az már eddig is bőven több tiszteletet kapott, mint amit a legnagyobb számítás szerint is megérdemelne!

A vallás tehát valóban magánügy. A baj épp az, hogy ezt a vallásosok maguk nem veszik igazán komolyan, és minden eszközzel közüggé akarják tenni! Ehhez pedig még nem is csupán a prédikációkat használják fel, de az állami szerveket is megpróbálják ezirányba befolyásolni! Mindez nyilvánvalóan indokoltá teszi az ateisták hasonló jellegű tevékenységét is, s az e tényre való felhívást, aminek szerény része jelen könyv is.

[4,25] Hisznek-e az ateisták Istenben?

— *Az ateisták is hisznek Istenben, különben nem foglalkoznának vele annyit!*

Ez az érv nevetséges. Először is, lásd „A vallás magánügy...” című ([4,24]) fundi-érvre adott választ, ott világosan le van írva, miért foglalkozunk ezzel: röviden azért, mert az egyházak nagyon nyomulnak előre, s mi meg akarjuk védeni a jogainkat, s azt sem akarjuk, hogy gyermekeinket butasággal fertőzzék meg az iskolában vagy akár az óvodákban is már!

Másrészt: egy népmesegyűjtő – még ha nem is főállásban foglalkozik ezzel csak hobbiként – valószínűleg nem hisz a vasorrú bábában, Hófehérkében, sárkányokban és táltos paripákban, holott rengeteget foglalkozik velük!

Továbbá: valóban hiszünk Istenben! Csak nem úgy, mint a vallásosok. Mi tulajdonképpen nem istentagadók vagyunk, hanem „istentudók”: tudjuk ugyanis, mi az „Isten”: egy nagy fertőzőképességű kulturális mém. Lásd Isten tudományos korrektségű, memetológiai definícióját, amit korábban megadtunk.

[4,26] Isten kegyelméből léteznek-e a tudományok?

— *A tudományok Isten kegyelméből léteznek!*

Mit jelent az, hogy „kegyelméből”?! Az én szóhasználatomban a „kegyelem” azt jelenti, hogy elengedek valami jogosan kiérdemelt büntetést!

Ha azonban a fenti mondat azt jelenti, hogy Isten megengedi a tudományok létezését, azt válaszolhatjuk, hogy a tudományok léte szükségszerűen következik abból a tényből, hogy egyrészt a Természet megismerhető, másrészt az emberiségnek van elég esze a természet-törvények kifigyelésére.

Ha a fenti „érv” azt jelenti, hogy a tudományok léte valamiképp Istennek köszönhető, arra meg az az egyszerű válasz adódik, hogy eddig minden találmányt emberek alkottak meg, nem Isten. Emberek, tudósok találták fel a transzformátort, a kereket, a gőzgépet, távcsövet, mindent! Tudósok, akiket épp Isten követői, hívei, a papok akadályoztak munkájukban, sokukat meg is ölték, és/vagy barbárul megkínóztak! Az egyház épp hogy nem kedvezett a tudományoknak, az egyház ugyanis minden korokban élen járt a barbárságban, de bezzeg sereghajtóként kullogott, amikor bekövetkezett a felvilágosodás! Márpedig ha Isten helyeselné a tudományok fejlődését, akkor ezt nem hagyta volna! Vagyis a tudományok inkább Isten akarata ellenére léteznek; na de az nehezen hihető, hogy egy mindenható isten akaratával dacolhatnak a tudósok; emiatt marad a következtetés, hogy Isten nincs is!

Hogy pedig a tudományok léte éppenséggel nem Isten kedve szerint való, arra már a bűnbeesés bibliai története is utal, hiszen a Tudás Fájáról való volt az a bizonyos megevett alma, ami miatt a jóságos, de tudományellenes Úristen kiűzte a legenda szerint az első emberpárt a Paradicsomból, vagyis amiatt haragudott meg Ádámra és Évára az Isten, mert azok tudni, okosodni akartak!

[4,27] Tett-e valamit az egyház a tudományos haladásért?

— *Az egyház rengeteget tett a tudományos haladásért!*

Ezen az „érven” valahányszor csak hallom, mindig röhögnöm kell... Lásd először is a [4,26] pontra adott választ! Aztán: Biztos Giordano Bruno is azért halt máglyahalált, mert annyira szerették őt a papok, ugye?! Galilei sorsa is közismert... Az sem véletlen, hogy úgy nevezik történelmünk egy jelentős hányadát, hogy a „sötét középkor”, amikor még az ókori görögök-nél is kevesebbet tudott Európa, s érdekes módon épp akkor, amikor az egyház a hatalma

tetőpontján járt! Köztudomású az is, micsoda szándékos pusztítást vittek végbe a kereszténység első századaiban a görög kultúra emlékei, főleg a kéziratok közt az egyházatyák, mert mindent megsemmisítettek (ha a kezükbe került), ami ellentétes volt a dogmáikkal! Ennek ellenére sem tagadható, hogy akadt valóban néhány olyan pap, szerzetes, aki valamely tudományterületen alkotott valami említésre méltót, többnyire azonban épp feletteseik ellenkezése, akadályozása közepette, némelyiket emiatt meg is büntették, vád alá helyezték; s még ezek száma is mily csekély volt! Arról szó sincs, hogy az egyház úgy általában valamire is becsülte volna a tudományokat, pláne nem, hogy támogatta volna a fejlődést intézményesen! A művészeteket néha igen, de nem a tudományt!

[4,28] Unintelligensek-e az Istenben nem hívők?

— *Az istentelenség egyenlő az unintelligenciával!*

Az a szó, hogy „ateista”, valóban fordítható „istentelennek”, szó szerinti fordításban, mert az „a-”, fosztóképzővel képezték a „teista” szóból. Mostanában azonban mégsem szabadna istentelennek, hanem inkább csak „istenben nem hívőnek” fordítani, legalábbis magyar nyelven, mert az „istentelen” szó után mindenki a „gonosztevő”-re asszociál. A fundi fenti állítása azonban sem akkor nem áll, ha az ateistákat istentelennek tartjuk, sem akkor, ha csak istenben nem hívőnek, sőt még akkor sem, ha elfogadnánk, hogy az ateisták gonosztevők – bár ezt természetesen nem fogadjuk el! Valójában ugyanis épp az ellenkezője az igaz ennek az állításnak: minden statisztika azt hozza ki, hogy a kutatói munkát végző diplomás emberek közt nagyobb az ateisták aránya, mint a hívőké! Általában minél magasabb az iskolai végzettsége valakinek, annál valószínűbb, hogy ateista, vagy idővel azzá válik. Ezzel nem tagadjuk, hogy valóban akad sok világhírű tudós, aki hívő, ez csak egy tendencia. Mindenesetre a világhírű kutatók többsége határozottan NEM hívő.

A fundi állítása azonban akkor is hamis, ha az „unintelligens” jelzőt a bunkósággal, udvariatlansággal azonosítjuk. Egyrészt félrevezető, mert az „intelligencia” szó definíciószerűen egyszerűen a logikus gondolkodás képességét jelenti, ez meg épp hogy az ateistákra jellemző inkább, akik nem hajlandóak tekintélyelvű alapon elfogadni dogmákat, és mernek gondolkodni! Másrészt épp a hívők közt van több bunkó, elég csak megnézni az internetes fórumokat: ha oda beír valamit egy ateista, ami ellentétes a hitelvekkel, hamarosan a legordenárébb sértéseket zúdítják rá! De magukat hívőknek valló efféle unintelligens emberek még a kifejezetten ateista fórumokra is elmennek csak azért, hogy trágárságokat vágjanak az ateisták fejéhez! Ez különben nem is lehet másképp, mert a hívők többsége mégis amiatt lesz hívő, mert természettudományos képzettsége alacsony, azoktól meg – a tudatlan emberektől tehát – nem áll távol az efféle viselkedés.

[4,29] Megismerhető-e a Világ?

— *Semmiféle bizonyítéka nincs az ateistáknak arra, hogy a világ megismerhető!*

Az, hogy a világ megismerhető, az ateisták számára nem valamiféle bizonyításra szoruló tétel, hanem alapvető axióma, mintegy önként választott ismeretelméleti aspektus. Ezt tehát mi nem bizonyítjuk, egyszerűen ebből indulunk ki, mert ez értelmet ad az életnek! Különben meg ha kifejezett végső bizonyíték nincs is erre, de komoly valószínűsítő tényezők egész sora igen, ugyanis EDDIG a világ VALÓBAN megismerhetőnek bizonyult, erre utal a természettudományok sikere, a kőbaltától a számítógépekig! Miért is ne hihetnénk tehát abban, hogy ezután is megismerhető lesz a Természet még ki nem kutatott része?!

[4,30] Megtérnek-e az ateisták a haláluk előtt?

— *Minden nagyszájú ateista megtért halála előtt!*

Mutasson a fundi statisztikákat, amivel ezt a nagyképű állítását igazolni tudja.

Arra is mutasson rá az ateista ekkor, hogy ellentétben a fundi szavaival, még maga Jézus IS „kitért” a hitéből halála előtt – tehát ateista lett! Erre utalnak a fundik által nem gyakran idézett szavai: „éli,éli, lama sabaktani”, azaz magyarul: „Istenem, istenem, miért hagytál el engem”?! Vagyis rájött, hogy bár azt hitte lesz nagy csoda, de ez nem történt meg – megrendült a hite!

Ha ez Jézussal megeshetett, miért kéne szabály legyen, hogy az ateistákkal az ellenkezője történik, s *megjön* a hitük?! Biztos van ilyen is, de nem *mindegyiknél*!

[4,31] Tisztelik-e az ateisták a régi bölcseket, filozófusokat?

— *Az ateisták önhittek, mert nem tisztelik a régi nagy bölcseket! Hogy mernek véleményt mondani életről és halálról, Istenről, a Végső Dolgokról, a Kezdetről, ha egyszer nem ismerik, mit mondott ezekről Arisztotelész, Kant, Hegel, Platón, Heidegger, és a többi nagy filozófus?!*

Egy ateista nem a filozófusokat kell ismerje elsősorban, hanem a mindenkori természettudományt. Továbbá, teljesen mindegy, hogy tiszteljük-e a régi bölcseket vagy sem, a lényeg, hogy igazuk volt-e. Márpedig nem volt igazuk, legfeljebb néhány részletkérdésben. Egyáltalán, teljesen felesleges igyekezet lelkiismeretfurdalás keltésével próbálkozni egy ateista esetében efféle érveléssel, mert az ateisták szabadgondolkodók, mi sem áll távolabb tőlük tehát, mint hogy pusztán amiatt tiszteljenek valakit, mert az régen élt. Valójában a tudását illetően épp annál *kevesebb* tiszteletre tarthat igényt valaki, minél régebben élt, hiszen nyilvánvalóan annál kevesebbet tudott! Sok mindenért lehet tisztelni egy régen élt embert, de egészen valószínűtlen, hogy e tiszteletet kiváltó ok épp a *tudása* lesz! Valójában a jelenkori emberiség legnagyobb része messze sokkal tájékozottabb a Természet titkait illetően, mint például Arisztotelész volt!

Továbbá: Azért sok művelt ateista akad ám, aki nagyon is jól ismeri a fontosabb filozófiai irányzatokat – épp csak nem ért egyet velük! A filozófusok többsége viszont siralmasan tájékozatlan a természettudományokat illetően. Igazság szerint az ateisták filozófusok iránti tiszteletlensége olyan vád, amiben rejtezik egy szemernyi igazság: s ez amiatt van, mert egy ateista nem vallásos, márpedig a filozófusok gyanúsán sokat kokettálnak a vallásokkal! Egy átlagfilozófusra az a jellemző, hogy kiválóan ismeri a legtöbb vallást, a vallások történelmét is, de például a modern fizikáról és csillagászatról csak nagyon homályos fogalmai vannak! A filozófusok abban a sajnálatos tévedésben leledzenek (tisztelet a kevés kivételnek) hogy komoly igazságokra rá lehet jönni a Természet bármiféle tudományos vizsgálata nélkül, kísérletek végzése nélkül is, pusztán a fotelben ülve, köldökünket vakargatva, legfeljebb nyelvészettel foglalkozva, tudniillik szavak jelentését boncolgatván! Ez pedig súlyos tévedés! Ez nagyon hasonlít a keleti világnézetek, főleg a buddhizmus felfogására, mely a „nem-cselekvést” dicsőíti; meg is lehet nézni hova jutottak a keleti társadalmak tudomány terén: a modern természettudomány és technika java részét a nyugati társadalmak fejlesztették ki, lévén hogy ezzel ellentétes világnézetet képviseltek!

(Néhány filozófus azért akad, akikre nem egészen jellemző a fenti siralmas kép. De ezek száma elenyésző, és többnyire még ezekre is igaz, hogy túlnyomórészt zagyaságokat fecsegetek, mindössze nekik azért akadt egy-egy zseniális és helytálló gondolatuk is a sok szócséplés közepette. S még ezek száma is milyen kevés!)

Kedvelt ellenvetése a filozófusoknak, hogy azzal vádolják az ateistákat (e könyv szerzője is kapott ilyen támadást) hogy

[4,32] Hogyan vitázzon az ateista filozófusokkal?

— *Fogalmatok sincs a lényegről, felületesek az ismereteitek, semmit sem tudtok a reprezentáció és a megélés különbségéről, vagy az absztrakt és a konkrét rendszerekről stb....*

Figyelje meg ebben a fundi-érvben ateista Olvasóm, hogy mire megy ki a játék! A fundi el akarja ismertetni Veled, hogy valóban foglalmad sincs „az absztrakt és konkrét rendszerekről”, vagy bármi egyébéről, amit épp belevesz az érvből! S ha ezt elismered, jön a vád, hogy buta vagy, tájékozatlan, ismerethiányos, hogy is mersz te akkor filozofálni?! Még azt is megpróbálhatja rád sütni, hogy az evolúcióhoz sem értesz! És még ha véletlenül tudnád is mit jelent a filozófiában a „reprezentáció és a megélés különbsége”, vagy „az absztrakt és konkrét rendszerek”, stb., ezzel se mennél semmire, mert a filozófus vélhetőleg mégis tájékozottabb lesz a saját szakterületén, tehát a filozófiában, mint te, idővel, ha kellően soká vitatkoztok, úgyis elő tud majd cibálni valami olyan részterületet, ahol már tényleg foglalmad sem lesz róla, miről beszél! Emiatt az efféle vitákba nem szabad belebonyolódni, és szerencsére ez nem is szükséges. Elég a következővel visszavágni:

— Eszünk ágában sincs nekünk ateistáknak hagyni, hogy bárki belekeverjen szép, letisztult és tudományos igényességgel definiált fogalmainkba (Lásd Ateista világnézet, [3]) holmi elvontat, absztraktot, misztikusát vagy idealisztikusát! Mi természettudományosan gondolkodunk, a mi fogalmaink tehát a valóságra, a tényekre, e konkrét anyagi világra vonatkoznak, és nem holmi „nem anyagi világra”, „túlvilágra”, „irrationalitásra”, „absztraktra”, „elvontra”, vagy olyan ellenőrizhetetlen, szubjektív érzelemre, mint a „megélés”. Mi tényekkel foglalkozunk. Ha felkapcsolom a villanyt, ég a lámpa, ez tény, akkor is, ha a filozófus ebbe bele akarná keverni a „fény megélésének szubjektív élményét”, s ebből kiindulva azt szeretné igazolni, hogy hiába vannak elektronok és fotonok, de az embernek akkor is kell lelke legyen, amit Isten adott, mert e lélek az, ami a fény megélésének képességével rendelkezik. Vagy bármi más zagyaságot megpróbálhatnak bemesélni a fundik. Teljesen felesleges efféle sehova nem vezető vitába belemászni. Efféle érvekkel arra akarnak bennünket a fundik rávenni, hogy lekanyarodjunk a logika szép és kényelmes ösvényéről, és a zavarosan definiált fogalmak mocsaraiban tévelyegjünk velük együtt!

Még egyszer: ne essen abba a tévhitbe az ateista, hogy csak akkor bölcs, ha megismerkedett „filozófus elődei” mindegyikének dicső munkásságával, vagy épp mindegyik vallással! Ez olyan, hogy nem muszáj ám kipróbálni mondjuk a kakiszexet ahhoz, hogy valaki úgy döntessen, hogy neki az valamiért nem egészen szimpatikus, és nem kíván élni vele.

[4,33] Természetes része-e a vallás az emberi gondolkodásnak?

— *Miért küzdötök ti ateisták a vallások ellen, amikor a vallás az emberi gondolkodás természetes része?!*

— Attól, hogy valami természetes, még nem biztos, hogy előnyös, hasznos! A vallást mi ateisták egyértelműen károsnak tartjuk. Hogy egy hasonlattal éljünk: A fenéknek is természetes része a seggszag, normális ember mégis igyekszik minimalizálni!

[4,34] Foglalkozhat-e Bibliakritikával az ateista, ha nem ismeri az ókori nyelveket?

— *Hogyan merészelsz bibliakritikával foglalkozni, ha nem ismered az EREDETI szövegeket?! Vagy talán tudsz arámiul, héberül, ógörögül?! Mert szerintem még latinul sem!*

Ateista Olvasóm ekkor nyugodtan bevallhatja nemhogy azt, hogy héberül nem tud, de akár azt is, hogy még angolul sem, csak magyarul! Mondja ezt:

— Hogyan merészelsz te, a fundi HINNI a Bibliában, ha nem ismered az EREDETI arámi, héber stb. szövegeket?!

Kissé részletesebben kifejtve:

— Nekem az ateistának nem az „eredeti” Bibliát kell ismernem és kritizálnom, hanem azt, amin az emberek hite alapszik. A világ vallásos emberei pedig óriási többségükben hitelesnek elismert fordításokból ismerik a Bibliát. Nekik a hitük fordításokon alapul. Nekem a hitetlenségem alapul fordításokon (plusz a tudomány tényein...). Amennyiben a fundi szerint a fordítások nem hitelesek, akkor ezzel ő maga ismeri el azt, hogy a hívő emberek hitének alapja megbízhatatlan, megalapozatlan, HITELTELEN! Különben is szánalmas, ha kiderül, hogy 2000 év alatt sem voltak képesek összehozni egy hiteles fordítást – pláne ha feltételezzük, hogy ez Istennek tetsző munka, amiben a Szentlélek is kellett volna segítse őket!

Azzal se menne sokra az ateista, ha kiderülne, tudja az összes, Krisztus korában beszélt nyelvet, mert akkor meg abba kötne bele a fundi, hogy de nem *látta* az eredeti tekercseket, s lehet, hogy rosszul van lemásolva azokról a szöveg! Kötekedni ugyanis mindig lehet. Ez az érv kifejezetten ilyen: szánalmas kötekedés, nem egyéb! A fundi feltehetőleg akkor rukkol elő vele, amikor jobbra már nem futotta tőle. Annyiban azonban nem véletlen, hogy ezzel előhozakodik, hogy valóban vitatkoznak biblia„tudósok” olyasmiken, hogy pld. a Mózes 1. könyvében szereplő, általában „nap”-nak fordított szó valóban 24 órás periódust jelentett-e akkoriban – ez azonban legyen az ő bajuk, nem az ateistáké! Teljesen mindegy ugyanis, miként fordítják – a lényeg, hogy az ateistának azt kell kritizálnia, azt a fordítást, amin az emberek hite alapul! Ha hirtelen olyan bibliafordítást készítenének ahol Isten nevét mindenütt kicserélnék arra, hogy „Rézfászu Bagoly”, s beleírnák, hogy e Bagoly a rézfarka érintésével keltette életre az agyagból formált embert – akkor ha ebben hinni kezdenének az emberek, az ateista ezt kritizálná, akkor is, ha ennek semmi köze az „eredetihez”.

[4,35] Ateista volt-e Hitler?

— *Hitler is ateista volt!*

Nem volt az. Inkább volt katolikus, mint ateista – bár ez utóbbival, hogy katolikus volt, nem szokott az egyház dicsekedni... mindenesetre, egy 1933-as berlini beszédében Hitler ezt mondta: „Meg voltunk győződve, hogy a népnek szüksége és igénye van a vallásra. Ezért vállaltuk a harcot az ateista mozgalommal, és nem pusztán néhány elméleti deklaráció révén – teljesen ki is irtottuk.” Hát most milyen ateista az, aki kiirtja az ateista mozgalmat?! Persze hogy nem volt ateista... Aztán, 1941-ben így vallott adjutánsának, Gerhard Engel tábornoknak: „Amíg élek, katolikus maradok.”

Szóval jobb, ha Hitlert nem emlegetik a fundik...

[4,36] Ateista volt-e Sztálin?

— *Sztálin is ateista volt!*

Ez az érv szinte ugyanaz, mint amikor azt emlegetik, hogy a kommunisták mennyi embert kiirtottak, s lám, ateisták voltak. Erre mondható, amit ott írtunk. Sztálin ugyan papi szemináriumra járt, de ennek ellenére nem tagadható, hogy bár ez róla sem bizonyos száz százalékgig, de nagy valószínűséggel azért valóban ateistának tartható. Na és akkor most mi van, ez talán az ateizmus valamiféle szégyene?! Miért lenne okvetlenül összefüggés valakinek a rémtettei,

és az ateizmusa közt?! Ennél még azt is komolyabb „érvnek” lehetne tartani, hogy a bajszos emberek mind gonoszak. Mert nézzük csak meg: Hitlernek is, Sztálinnak is, sőt Szaddam Husszeinnak is egyaránt volt bajsza. A bajuszviselés akkor most azt jelenti talán, hogy az illetőnek diktátori hajlamai vannak?!

[4,37] Én meg akkor nem hiszek Nagy Sándorban!

— *Nem hiszel Jézus Krisztusban?! Én meg akkor nem hiszek Nagy Sándorban!* – hallottam nem is egyszer ezt az „érvet” keresztanyámtól.

Ha ezt az „érvet” hallja az ateista, nem kell kétségbe esnie. Mindenekelőtt mutasson rá, hogy nem tesz a fundi nekünk szívességet azzal, ha elhiszi Nagy Sándor létezését! Ez nem csereüzlet, ahol is ő nagy kegyesen hajlandó elhinni Nagy Sándort, az esetben, ha mi majd elhiszük a Jézuskát. Másodszor, ez az „érv” implicit módon egyenlőségjelet tesz Nagy Sándor és Jézus közé, mintha a két személynek a létezése egyformán bizonyított lenne, holott ez nincs így. Nagy Sándor létezésére lényegesen több a bizonyítékunk, mint Jézusra. Harmadszor pedig, s ez a legfontosabb, itt nem is az a leglényegesebb, hogy élt-e Jézus! Igaz, az ateisták közül sokan kételkednek Jézus létezésében, s okkal, mert erre nagyon kevés a bizonyíték; mégis, amikor egy ateista azt mondja, hogy ő „nem hisz Jézus Krisztusban”, akkor nem elsősorban arra gondol, hogy szerinte Jézus nem létezett. Gondolhat arra is; ám valószínűbb, hogy egyszerűen arra gondol, hogy Jézus, ha élt is, de nem volt Isten fia. A legtöbb ateista ugyanis lehetségesnek tartja, hogy akkoriban élt egy Jézus vagy hasonló nevű próféta, sőt, akár több, hasonló tanokat hirdető próféta is, ám a lényeg, hogy ez a próféta nem Isten fia volt, hanem egy egyszerű, közönséges ember, abszolúte bármiféle csodás és isteni képesség nélkül! (Akinak az életét a későbbi legendaírók természetesen alaposan kiszínezték). Az ateista tehát Jézusnak a csodás származásában kételkedik elsősorban, ami logikus is: ha ő már istenben sem hisz, hogy is hihetné, hogy e nem létező istennek fia születne?!

Aki Jézusban hisz, annak egy csomó természetfeletti dolgot is el kell hinnie. Nagy Sándor ezzel szemben egy közönséges ember volt, emberi szülőktől. Vele kapcsolatban senkinek sem kell elhinnie szüztől születést és más hasonló agyrémeket. Nem azonos tehát a két hit esetén a hitbeli elvárás, a hit „nehézségi foka”. Vagyis csalárd érvelési technika egyenlőségjelet tenni Nagy Sándor és Jézus közé – Nagy Sándor ugyanis messze sokkal hihetőbb!

[4,38] Ateista tudósok és filozófusok listája

— *A legtöbb nagy tudós vallásos volt!*

Épp ellenkezőleg: a legtöbb tudós ateista, minden statisztika ezt hozza ki. Nem tagadható, ennek ellenére is akadnak hívő tudósok – akad néhány ilyen csodabogár is. De ezek erős kisebbségben vannak. Azt is meg kell jegyezzük, hogy amikor a fundik vallásos tudósoktól idéznek hosszabb-rövidebb eszmefuttatásokat, akkor e tudósok általában nem huszadik illetve huszonegyedik századbeliek, hanem olyanok, akik a tizenkilencedik században vagy még régebben éltek! Akkoriban tényleg több is volt a vallásos tudós. Ennek az az oka, hogy régebben kevesebb dologra tudták a magyarázatot a tudósok, mert nem volt olyan fejlett még a technika és a tudomány, emiatt több „hely” maradt az emberek gondolkodásában Istennek (megmagyarázni az érthetlent, ismeretlent), vallásos neveltetést kaptak a tudósok is, és az egyház volt még a politikának is a mozgató eleme – azaz, ha bevallották volna, hogy ateisták, azzal a karrierjüket és egzisztenciájukat kockáztatták volna. Mellesleg, egyik tudós sem akart Giordano Bruno sorsára jutni!

Megjegyzendő az is, hogy nem kell ám bedőlni a fundiknak, amikor eléd ömlesztenek egy nagy rakás vallásos idézetet neves tudósoktól! Ezen idézetlisták java része ugyanis HAZUGSÁG, az adott tudósok SOSEM MONDTÁK azokat az állításokat. Főleg Einstein szájába adnak szívesen vallásos szövegeket, holott (lásd e könyv Einsteinról szóló részét) Einstein nem volt vallásos (12 éves kora után), s már életében tiltakozott az ellen, hogy őt vallásosnak nevezzék, hazugságnak nevezte az efféle próbálkozásokat!

De íme, egy lista ateista tudósokból és filozófusokból (a teljesség bármiféle igénye nélkül):

A. C. Grayling	Henry Louis Vivian Derozio	Peter Atkins
A. J. Ayer	Herman Philipse	Peter D. Mitchell
Alan Turing	Hermann Joseph Muller	Peter Higgs
Albert Camus	Ivan Pavlov	Peter Lipton
Albert Einstein	J. Craig Venter	Peter Singer
Albert Ellis	Jack Suchet	Piergiorgio Odifreddi
Alfred Kinsey	Jacques Monod	Pierre-Simon Laplace
Amartya Kumar Sen	James D. Watson	PZ Myers
André Comte-Sponville	James Rachels	Quentin Smith
Arnaud Denjoy	Jean Meslier	Raymond Tallis
Arthur Schopenhauer	Jean-François Revel	Richard Dawkins
Auguste Comte	Jean-Paul Sartre	Richard Feynman
Ayn Rand	Jeff Medkeff	Richard J. Roberts
Baron d'Holbach	Jerry Coyne	Richard Leakey
Benedetto Croce	John Allen Paulos	Richard Stallman
Bertrand Russell	John Anderson	Robert L. Park
Beverly Halstead	John Harris	Robert Sapolsky
Brian Cox	John Leslie Mackie	Robert Todd Carroll
Bruno Bauer	John Maynard Smith	Ronald Plasterk
Calvin Bridges	John Searle	Rudolf Carnap
Carl Sagan	John Stuart Mill	Ruth Mack Brunswick
Christer Fuglesang	Jonathan Haidt	Samarendra Maulik
Claude Adrien Helvétius	Jonathan Miller	Sandra Faber
Claude Shannon	Joseph Weber	Sean M. Carroll
Colin McGinn	Julian Baggini	Sheldon Brown
Corliss Lamont	Julien Offray de La Mettrie	Sherwin Wine
Daniel Dennett	Julius Axelrod	Sigmund Freud
David Chalmers	Kai Nielsen	Simon Blackburn
David Hume	Karl Marx	Simone de Beauvoir
David Kellogg Lewis	Karl Popper	Sir Bernard Williams
David Sloan Wilson	Kazimierz Łyszczyński	Sir Edward Battersby Bailey
Denis Diderot	Lancelot Hogben	Sir Hermann Bondi
Derek J. de Solla Price	Lawrence Krauss	Sir Howard Dalton
Desmond Morris	Leon Festinger	Sir James Hall
Diagoras of Melos	Leonard Peikoff	Sir John Leslie
Dylan Evans	Leonard Susskind	Sir Julian Huxley
E. O. Wilson	Lewis Wolpert	Sir Patrick Bateson
E. T. 'Teddy' Hall	Linus Pauling	Sir Peter Medawar
Edwin Shneidman	Linus Torvalds	Sir Roger Penrose
Eleazar Sukenik	Ludwig Andreas Feuerbach	Slavoj Žižek
Elizur Wright	Ludwig Büchner	Stephen Hawking

Erich Fromm
Ernst Mayr
Fan Zhen
Francis Crick
Francis Perrin
Frank Close
Frank J. Tipler
Frank P. Ramsey
Frédéric Joliot-Curie
Friedrich Karl Forberg
Friedrich Nietzsche
Fritz Müller
G. H. Hardy
George H. Smith
George Santayana
Gherman Titov
Gilles Deleuze
Graham Oppy
H. Christopher Longuet-
Higgins
Harold Kroto
Harriet Martineau
Hector Avalos

Marcus du Sautoy
Marquis de Condorcet
Marshall Rosenbluth
Massimo Pigliucci
Matthew Turner
Michael Martin
Michael Neumann
Michael Ruse
Michael Schmidt-Salomon
Michael Smith
Michel Foucault
Michel Onfray
Mikhail Bakunin
Nāgārjuna
Nicholas Humphrey
Noam Chomsky
Norman Pirie
Oliver Sacks
Patrick Blackett
Paul D. Boyer
Paul Dirac
Paul Edwards
Paul Nurse

Stephen Jay Gould
Steve Jones
Steve Wozniak
Steven Pinker
Steven Rose
Steven Weinberg
Stuart Kauffman
Subrahmanyan Chandrasekhar
Susan Blackmore
Susan Greenfield,
Theodore Drange
Theodorus the Atheist
Thomas Edison
Victor J. Stenger
Victor Weisskopf
Vitaly Ginzburg
W. D. Hamilton
W. Grey Walter
Will Wright
William Bateson
William Kingdon Clifford
Yaron Brook

[5] Evolúció

A Nagy Ateista Könyv rendkívül fontos fejezete e mostani, az evolúcióval foglalkozó, mert ezt támadják leginkább a fundik, főleg például Jehova Tanúi! Sajnos sok esetben kifejezetten csalárd, tisztességtelen eszközökkel, ugyanakkor szép kivitelű, gazdagon illusztrált, vonzó könyvekben! (Lásd még: Csalárd érvelési technikák című fejezet e könyv végén). Kedvelt módszerük például ekképp érvelni:

[5,1] „Evolúciót elfogadó” újságírók

„XY (evolúciót elfogadó) újságíró azt írta...” – és itt következik az érveikben valami evolúcióellenes irkálmány. Erre az ateista így vághat vissza:

— Aki ezt írja az evolúcióról, az nyilvánvalóan NEM fogadja el az evolúciót, tehát az egész kijelentés hazug, szándékos megtévesztés a célja, mert egy evolúcióellenes embert akarnak evolúciópártinak feltüntetni! Továbbá: mit érdekel engem, hogy egy újságíró mit ír az evolúcióról, amikor az komoly tudomány, ekképp csak a tudósok és nem a közismerten szenzációvadász újságírók az illetékesek nyilatkozni e kérdésben?!

Másik kedvenc érvelésük:

[5,2] Evolúciót tagadó tudósok?

„XY világhírű fizikus szerint...” – és itt is valami evolúcióellenes duma jön. (Fizikus helyett tetszőlegesen más komoly tudományág képviselője szóba jöhet, például csillagász vagy matematikus). Tételezzük fel, hogy XY valóban világhírű tudós. Erre az ateista ezzel érvelhet:

— Tegyük fel valóban ezt mondta! Na és akkor mi van?! Ha XY fizikus, majd fontolóra veszem a véleményét fizikai kérdésekkel kapcsolatban. Az evolúcióval kapcsolatban azonban számomra XY véleménye éppoly döntő, mint a házmesteré vagy az utcaseprőé. Az evolúció ugyanis komoly tudomány, és merőben valószínűtlen, hogy aki a fizikára specializálódott, az e tudomány, az evolúció terén is elmélyült stúdiumokat folytatott volna! E kérdésben tehát XY a szememben egyszerűen nem kompetens személyiség!

[5,3] Robert Jastrow

Robert Jastrow

Jehovisták főként a csillagász Robert Jastrow-ot szokták emlegetni, mint aki elismerte, hogy a tudósoknak nincs bizonyítékuk arra, hogy az élet nem teremtés eredménye.

Az ateista mutasson rá miként azt az *„XY világhírű fizikus szerint...”* ([5,2]) pontban is írtuk, hogy egy csillagász véleménye nem sokat számít biológiai kérdésekben, mert a biológia nagyon más tudományterület! Ennél is érdekesebb viszont, ha az ateista rámutat, hogy ha mondta is esetleg ezt valahol Jastrow úr, de érdekes módon ezen csillagásznak megjelent egy könyve Magyarországon is, a könyv adatai:

Robert Jastrow: Vörös óriások és fehér törpék – a csillagok keletkezésétől az élet kialakulásáig; Gondolat kiadó (Nekem a második kiadás van meg, 1976-ban jelent meg). ISBN 963 280 328 0; A mű eredeti címe: Red Giants and White Dwarfs, Revised Edition, Harper and Row Publishers New York, Evanston, San Francisco, London; Fordította: Ferenczné Árkos Ilona.

Márpedig ebben a könyvben Jastrow úr egészen határozottan evolucionista álláspontot foglal el, a legcsekélyebb mértékben sem kérdőjelezi meg a darwinizmust! Vagyis: Jastrow úr vagy egyáltalán nem állított olyasmit, amit neki a fundik tulajdonítanak, vagy szavait erősen eltorzítva illetve a szövegkörnyezetből kiemelve idézik, hogy mást sugalljon, mint amit Jastrow eredetileg mondani akart (ez kedvenc módszerük!), vagy – ez sem kizárható – Jastrow esetleg időközben valóban meggondolta magát! Ez utóbbit én személyesen valószínűtlennek tartom, de ha mégis így történt, nos – akkor mi van?! Léteznek következtelen tudósok. És, mint említettem, Jastrow amúgy is csillagász, nem genetikus vagy biológus.

[5,4] Tudományos tény-e az evolúció, vagy csak elmélet?

— *Az evolúció csak elmélet, nem pedig tény vagy tudományos törvény!*

— Hát, nem egészen, hogy szerények legyünk! Olyan értelemben természetesen nem tudományos tény, hogy akárhányszor végrehajthatóak lennének a jelenlegi élővilágot produkáló evolúciós kísérletek – nincs erre a célra néhány másik Földünk (sőt naprendszerünk!), sem évmilliárdjaink! Ellenben nem is egy komoly tény, bizonyíték illetve kísérlet támasztja alá az evolúciós szemlélet igazságát, kezdve mindjárt a kővételek létével! Mindezeket azonban most nem részletezzük, mert ez az egész fejezet ezzel foglalkozik, amint sorra megvédjük az evolúció hadállásait a különböző fundi-„érvekkel” szemben!

[5,5] Körkörös okoskodásra épül-e az evolúció?

— *A természetes kiválasztódás körkörös okoskodáson alapul: a legalkalmasabbak a túlélők, mert a túlélők a legalkalmasabbak!*

— Nem erről van szó. Az evolúció a következő „okoskodásra” épül, tudományos korrektséggel, de a lehető legrövidebben megfogalmazva:

— Legyen egy populációnk, mely szaporodóképes egyedekből áll (replikátorokból). Ezen replikátorok mindegyike magához hasonló utódokat hozzon létre. A tulajdonságok átörökítése ne történjék 100%-os tökéletességgel, hanem bizonyos százaléku hibával („mutációk”). Ha a populáció egyedeinek túlélési valószínűségét befolyásolják az egyedek tulajdonságai (ami általában több mint valószínű), akkor a populációban evolúciós folyamat indul meg, ami nem más, mint annak az eseménysorozatnak a tudományos neve, hogy idővel a populáció egyedei közt nagyobb számban bukkannak fel olyan egyedek, melyek tulajdonságaik révén jobban alkalmazkodtak az adott körülményekhez! Idővel a rosszabbul alkalmazkodók mind ki is fognak halni. Az alkalmazkodás azonban nem csupán azt jelenti, hogy egy bizonyos szempontból az illető egyed megfelelőbb-e, mint egy másik: a „fitness”, magyarul alkalmasság egy elvont, összetett fogalom, sok tulajdonság együttese! Ha például két organizmus minden egyéb szempontból egyforma, de az egyik kétszer tovább él, mint a másik, feltehetőleg ő szaporodik el jobban, s végül ő marad fenn. Igen ám, de élhet ötször annyi ideig is, mint a másik – ha a másik fajta organizmus 30-szor annyi utódot nemz egységnyi idő alatt, akkor mire sem megy a hosszú életével, s a szaporodásban serényebb vetélytársa lekörözi – holott élethossz szempontjából nem ő a „rátermettebb”! Veszélyes dolog tehát felületes ismeretekkel ellátva kritizálni az evolúciót, mert könnyen csapdába esik az ember, rabjává válva önmaga antropocentrikus gondolkodásának!

[5,6] Hogy fér össze az evolúcióval az önzetlenség létezése?

— *Az evolúció a kíméletlen önzés elmélete, ez viszont lehetetlenné teszi, hogy kifejlődjék az önzetlenség! Hiszen nyilvánvaló, hogy a világ nem csupa önzésből áll: ott volna például a szülői szeretet, de a testvérek egymás iránti szeretete is, ez pedig csak felsőbb hatalomból származhat! Abból, hogy van lelkünk, mely ösztönösen felismeri a Jót, a Szépet és a Helyeset!*

Ezt egy időben igen komoly ellenérvnek tartottam, amíg nem olvastam **Richard Dawkins: Az önző gén** című zseniális könyvét. Lényegében az egész könyv e kérdést járja körül nagyon élvezetesen, itt most igyekszem amennyire csak lehet elnagyolni és leegyszerűsíteni! A válasz a következő:

— Az evolúció alanyai, mondhatni szereplői nem az egyedi testek, hanem a gének. Nem az számít, hogy egy test – például egy ember – fennmarad-e, még az sem, hogy szaporodik-e, hanem hogy a *gén* szaporodik-e. A gének azonban általában nem egyetlen példányban vannak jelen az össznépi génkészletben (tehát az adott populációban), hanem sok példányban, például az a gén, ami azt okozza, hogy az ember felegyenesedve járjon, gyakorlatilag minden emberben benne van. Na már most, vannak gének, amelyek bár nem egyediek, de nem is általánosak. Nagy az esélye annak, hogy közeli rokonainkban számos olyan gén van, mely bennünk is megtalálható, ugyanakkor valószínűtlen, hogy benne legyen másokban, akik nem a rokonaink. Emiatt az a gén, amely arra készíti az őt hordozó testet, hogy legyen bizonyos mértékig önzetlen a rokonaival, az elterjedhet a génkészletben, még akkor is, ha ezen önzetlenségből az épp önzetlenül cselekvő testnek kára származik, mert könnyen lehet, hogy az önzetlenségből e kárnál nagyobb hasznot húznak azok a testek, melyekben szintén jelen van az önzetlenségre serkentő gén egy-egy másolata! A gén önzése tehát így teremti meg az egyedi testek szintjén az önzetlen viselkedés bizonyos mértékét! Ebből persze következik, hogy annál önzetlenebbek kell legyünk valakivel, minél közelebbi rokonunk, hiszen annál valószínűbb, hogy hasonló hozzánk a genetikája – s ha jól belegondolunk viselkedésünkbe, ez általában így is van!

Az önzetlen viselkedés más formái például akkor fordulnak elő, ha nemi partnerünknek kedvezünk. Ez amiatt fordulhat elő, mert a hímnek érdeke, hogy „meghódítsa” a nőtényt, hogy az elfogadja az ő párosodási próbálkozását, illetve a párosodás után is érdemes önzetlenné lennie a nőtényhez, mert az az ő gyermekét hordozza, melyben benne van a hím génkészletének fele is!

[5,7] Miért nem harcias mindig mindenki?

— *Ha az evolúció igaz volna, mindenki megtámadna minden szembejövőt vad önzésében!*

— Egyáltalán nem. A kíméletlen harciasságnak ugyanis jelentős kockázata is van: a harcias egyed ráfizetheti az életét is! De még ha biztos is, hogy győz, akkor is jelentős sérüléseket szenvedhet.

[5,8] Kétkednek-e a tudósok az evolúcióban?

— *A természettudósok is mindinkább kétkednek az evolúció igazságában!*

Ezt szeretnék a fundik! De nem így van, hanem épp ellenkezőleg: egyetlen komoly tudományos publikáció sincs, ami vitatná az evolúciót úgy általában! A vita néhány részletkérdésen folyik csak. Ez azonban természetes: minden tudománynak vannak még felderítetlen vagy csak részben kikutatott területei.

[5,9] Tudjuk-e, hogyan keletkezett az élet a Földön?

— *Az evolucionistáknak fogalmuk sincs róla, miként keletkezett az élet a Földön!*

— Még ha ez így is van, akkor sem jelent semmit, az evolúció elmélete ugyanis nem az élet kialakulásával, hanem átalakulásával foglalkozik! Akár az is kiderülhetne, hogy az első élő sejteket Isten alkotta vagy idegen űrhajósok hurcolták be a Földre szándékosan vagy véletlenül: ez sem dőntené meg az evolúció elméletét, ami azt magyarázza meg, hogy ezekből a

primitív kezdetekből miként fejlődött az élet egyre bonyolultabbá, fejlettebbé, egészen az emberig!

Azonban nagyon is komoly vizsgálatok folynak az élet kialakulását illetően is, és bár tény, hogy nem sikerült még minden részletkérdést megnyugtatóan tisztázni ezzel kapcsolatban, de egy egész csomót már igen, ami mind arra mutat, hogy igenis élettelen anyagokból alakult ki spontán folyamatok során az első élőnek nevezhető molekulacsoport! Lásd a következő fundi-érvre adott választ: „*Az élő az élettelenről akkora szakadék választja el, hogy nem jöhetett létre az élő anyag isteni beavatkozás nélkül!*”

[5,10] A földi élet gazdagsága

— *A földi élet gazdagsága és sokrétősége felülmúlja képzelőerőnket.*

Legfeljebb a Biblia meséin nevelkedettek képzelőerejét múlja felül: a fundi olvasson el néhány igényesebb sci-fit, s meglátja, hogy az emberi képzeletnek nincs határa!

[5,11] A termodinamika második főtétele

— *A bonyolult fajok egyszerűbbekből való kialakulása sérti a termodinamika második főtételét.*

Nem sérti. A második főtétel szerint egy *zárt* rendszer rendezetlensége (entrópiája) nem csökkenhet. Az élőlények és a bioszféra azonban nem zárt rendszer. Hogy is lenne az, amikor energiát kap a Naptól! A Nap-Föld rendszerre minden bizonnyal igaz, hogy rendezetlensége folyamatosan nő. (Bár a szó szoros értelmében véve ez sem igazán „zárt” rendszer).

[5,12] A biológusok nézeteltérései

— *A biológusok között is sok nézeteltérés van az evolúciót illetően!*

Valóban. Csakhogy a fundi fenti mondata azt sugallja, mintha ezen eltérések magára az evolúciónak a lényegére összpontosulnának! Pedig ami az evolúciós elmélet alapját illeti, abban gyakorlatilag minden komoly tudós egyetért (még a nem komoly tudósok is...), s ez az, hogy az első élő szervezetek élettelen anyagból jöttek létre, és a természetes kiválasztódás során egyre bonyolultabb formákba fejlődtek, méghozzá külső irányító értelem (=Isten) beavatkozása nélkül. A nézeteltérések ezeknél sokkal lényegtelenebb részletkérdésekre vonatkoznak, hogy pedig efféle részletkérdésekben vannak eltérések, az nem csoda: minden tudománynak vannak olyan határterületei melyek még jórészt kikutatlanok, s e területeken élénk viták osztják meg a tudóstábot! Ez egészen természetes, ha nem így volna, nem fejlődhetne a tudomány.

[5,13] Összetett szervek evolúciója

— *A szem és egyéb összetett szervek nem alakulhattak ki az evolúció során lépről-lépésre, apró módosulások során, mert ezen szervek minden részének szükségszerűen összhangban kell működnie ahhoz, hogy a szerv ellássa a feladatát, például tehát, hogy a szem lásson!*

— A fundi fenti állítása tipikus példája a csúsztatásnak, annak, amikor vissza akar élni beszélgetőpartnere sekélyes biológiai ismereteivel! A fundik unos-untalan a szemet hozzák fel példának arra, miért lehetetlen – szerintük – az összetett szervrendszerek evolúciója, holott épp a szem ragyogó példa kifejezetten az evolúció igazára! Ugyanis a természetben számtalan példa van olyan szemekre, melyek messze nem olyan tökéletesek, mint az emberi szem – de akad néhány példa a mienkénél jobb szemekre is! A mienkénél rosszabb szeme van például – nem vicc! – a földigilisztának! Igen, van szeme, amennyiben szemnek tekintjük a feji végén

levő fényérzékelő sejteket. Ezekkel az állat természetesen csak annyit tud megállapítani, hogy épp fényben van-e vagy sötétben, de neki ez is elég ahhoz, hogy tudja, a föld felszínén van-e, oda tudniillik veszélyes kimászni. Aztán akadnak olyan látószervek, melyek már képesek megállapítani a beeső fény irányát is, végül pedig ott a sor végén a valódi kép alkotására képes összetett szem!

De a mi szemünk nem is oly tökéletes. Ahogy Dawkins írta „A hódító gén” című könyvében: „a gerincesek szemébe a retina mintegy fordítva épül be. A fényérzékeny „fotocella”-sejtek ugyanis a retina belső oldalán helyezkednek el, így a fénynek keresztül kell hatolnia a retina huzalozásán – s eközben elkerülhetetlenül veszít intenzitásából –, mielőtt elérné ezeket a sejteket. Alighanem össze lehetne állítani a mutációknak egy hosszú sorozatát, amely végül olyan szem kialakulását eredményezné, amelyben a retina – ahogy a lábasfejűeknél is – a „megfelelő irányba” néz, és így végeredményben némileg jobb hatásfokkal működik. Egy ilyen változás azonban felborítaná az embrionális folyamatokat, s emiatt a közbeeső módosulatok a természetes szelekcióban erősen hátrányos helyzetbe kerülnének a rivális, hevenyészett változattal szemben – amely egészen jól ellátja feladatát”.

Kicsit furcsa elképzelés, hogy a mindenható és mindentudó Teremtő direkt rossz konstrukciójú szemet tervez épp az embernek, a „Teremtés Koronájának”...

A nálunk jobb szemekre példa a sasé, nem véletlen nyelvünkben a „sasszemű” és a „sólyom-szemű” kifejezés... de a macska szeme is jobb, mint a mienk. Aztán, a szavannák állatai nem egyetlen pontot látnak csak szemükkel élesen, hanem egy vízszintes vonal mentén mindent, azért, hogy így hamar felismerhessék a horizonton feltűnő ragadozót; vagyis az ő szemük is jobb...

A szemnek tehát igenis vannak fokozatai, még ha összetett szerv is, ekképp lehet az ilyen szerveknek is evolúciója!

[5,14] Igazolják-e a kövületek az evolúciót?

— *A kövületek nem igazolják Darwin elméletét!*

Semmi sincs távolabb a fundi ezen állításától! Ezt már szándékos, rosszindulatú hazugságnak is lehet nevezni. Maga a tény, hogy vannak kövületek (ezt még a fundi fenti állítása is elismeri!) már azt jelenti, hogy van evolúció, hiszen a régi lények maradványai nagyon mások voltak, mint a mai élőlények! Hogy mennyire hazug ez az állítása a fundinak, arra példa a jehovisták azon könyve melynek címe: „Az élet – hogyan jött létre?” Ebben a fenti ominózus állítást taglaló fejezetben van 3 kép, mindegyik egy-egy ősmaradványt ábrázol: Az Eohippust (ez a lovak őse), az „ősmadár” néven közismert Archaeopterixet, és a (ma is élő) tudóshalat. Mindegyik át van húzva a könyvben vörös kereszttel. Való igaz, a tudóshal ma is él, emiatt legfeljebb „élő kövületnek” kéne nevezni, s nem igazi kövületnek. De egy sorba helyezése a másik kettővel azt sugallja, mintha azok sem lennének érvényes kövületek, holott azok! Nincs ugyanis élő Eohippus vagy Archaeopterix. Vagy épp élő dínó...

Ha a már megtalált sokezer ősmaradványt felemlítik a fundiknak az ateisták, általában azt a választ kapják, hogy

[5,15] Vannak-e átmeneti formák a kövületekben?

— *Nincsenek pontosan dokumentálva az átmenetek az ősmaradványoktól a mai formákig!*

Ez sem igaz: Például a ló származási sora meglehetősen részletesen ismert! Végso soron azonban hiába lenne akár 10000 átmenet is az Eohippustól a modern lóig, akkor is mondhatná

a fundi, hogy ez szerinte nem eléggé dokumentált, mert hogy neki mennyi adat az, ami elég részletes, azt csak ő tudja, ez ugyanis szubjektív! Akármennyibe is beleköthet, mondván hogy az nem elég részletes.

[5,16] Ismert-e az ember származása?

— *A tudósok még az ember származását sem ismerik: Az összes ősemberlelet, amit eddig találtak, elfér egyetlen asztalon!*

Hát az azért eléggé nagy asztal kéne hogy legyen, mert például csak Neander-völgyiekből is legalább tucatjával találtak...

Ettől függetlenül tény, hogy valóban nagyon kellemetlen, hogy épp a mi fajunk esetében eléggé szánalmas a leletmennyiség más állatfajokhoz képest. De nem amiatt kellemetlen, mintha ez aláásná az evolúciós elméletet, csak mert szeretnénk többet tudni önmagunkról! Ami az emberi faj csekély leletmennyiségét illeti, ennek oka jelentős részben az, hogy épp kialakulásunk kezdeti periódusában valószínűleg átmentünk egy részleges és nem befejeződött vízi alkalmazkodási perióduson. Ennek következménye például, hogy ujjaink közt csökevényes úszóhártya van (a majmoknál nincs!), hogy csupasz a bőrünk, hogy csecsemőink képesek születés után hamar megtanulni úszni, hogy sok ember képes az úgynevezett „oxigéntakarékosság” trükkjére, ha vízbe merül... Ezen tulajdonságok akkor alakultak ki fajunkban, amikor a legfeljebb néhány ezres ősi emberközösség tagjai a tengerbe torkolló folyók-folyamok delta-vidékén kóvályogtak, halakat fogdosva és kagylókat eszegetve. Ez valószínűleg kelet-Afrika partvidékén lehetett. Ez okból, mert eleve kicsi volt a populáció létszáma, s mert a legtöbb haláleset a tengerben történt, nem várható el, hogy nagy számban maradjanak fenn körükből ősmaradványok! Hogy is konzerválódhatott volna az az ősrünk, melyet például egy cápa nyelt le?! Valójában egészen a közelmúltig az emberiség létszáma oly alacsony volt, hogy nemegyszer a kipusztulás fenyegette, emiatt sem lehet sok maradványra számítani. Azt a fenti állítást, hogy a létszám oly kicsi volt, hogy nemegyszer a kipusztulás fenyegette az emberi fajt, azt alátámasztja az a genetikai bizonyíték, hogy az emberi faj genomja sokkal homogénebb, mint a legtöbb más emlősfaj génkészlete, ez pedig azt jelenti, hogy kevés őstől származunk.

[5,17] Tévedett-e Darwin?

— *Sok nagy tudós, genetikus, biológus elismeri, hogy Darwin tévedett!*

Nemcsak sok, de mindegyik. Darwin számos állítása valóban téves volt. Például ő elfogadta a szerzett tulajdonságok öröklődésének elméletét is, amit már egyetlen valamire való biológus sem fogad el. Mégis, alapjaiban azért igaza volt Darwinnak, vagyis a fenti állítás nem tekinthető a darwinizmus vagy az evolúció cáfolatának, de még annak sem, hogy amely tudós azt mondja, hogy Darwin tévedett, az máris teremtéspárti volna!

[5,17,1] Ellentétes-e az evolúció a vallással?

Kötelességem azonban e helyütt némi igazságot szolgáltatni a kreacionistáknak. Ők bőszen hangoztatják, hogy az evolúció igenis ellentétes a vallás tanításaival! Nos, ebben IGAZAT ADOK nekik! Ez nekem is mély, sziklaszilárd meggyőződéselem! És erre bizonyíték az is, hogy bár úgy általában véve is messze sokkal több az ateisták száma a tudósok köreiben, mint a hívőké, de a statisztikák azt hozzák ki, hogy ezen belül is több az ateista (százalékos arányban) a biológusok, mint például a fizikusok vagy egyéb tudósok közt! Nyilván, mert a biológusok jobban ismerik az evolúció elméletét, ami IGENIS ellentétben áll a vallással! Az evolúció ismerete tehát aláássa a vallásos hitet.

Ez esetben viszont szó sem lehet róla, hogy a biológusok és genetikusok ALAPJAIBAN megkérdőjelezzék Darwin tanításait.

[5,18] Az élő az élettelenről elválasztó állítólagos „szakadék”

— *Az élő az élettelenről akkora szakadék választja el, hogy nem jöhetett létre az élő anyag isteni beavatkozás nélkül!*

Hogyne jöhetne létre: Az élet alapköveit már rég létrehozta a tudomány, úgy, hogy modellezte az ősléggörte: egy lombikba metánt, ammóniát, széndioxidot és vizet rakott, s az ősi villámlásokat elektromos kisülésekkel helyettesítette! A keverékben egy idő után (néhány nap múlva) aminosavakat találtak. Ekképp mára már megkapták a tudósok az élethez szükséges összes aminosavat. És a Természetnek nem néhány napja volt erre, hanem évmilliói.

[5,19] Kialakulhat-e egy élőlény véletlenül?

— *Egy élőlény, például az ember, nem alakulhatott ki véletlenül, mert erre elenyészően csekély az esély!*

Így igaz, arra csakugyan csekély az esély, hogy egy élőlény véletlenül alakuljon ki, sőt, még egy rövid, 100 aminosavból álló fehérje kialakulása is annyira elképzelhetetlen, hogy a Világmindenség fennállása óta is valószínűtlen, hogy egyetlen ilyen molekula is kialakuljon. Ennek, mint Fred Hoyle mondta – akire szintén gyakran hivatkoznak a fundik – nagyjából annyi esélye van, mint hogy a roncsstelepen keresztülfújó szél egy működőképes Boeing repülőgépet gyártson.

Csak hogy: egyetlen biológus sincs, aki azt hinné, hogy a komplex struktúrák egyetlen lépésben létrejöhetnek! Szerencsére ez nem is szükséges, mert még a véletlenszerű aminosav-sorrendű fehérjék is mutatnak némi katalitikus aktivitást. Eleinte tehát létrejöttek az ősléggörte és ősóceánban az előző pontban leírtak szerint a villámlások s esetleg más fizikai folyamatok miatt az aminosavak, majd ezek összekapcsolódtak véletlenszerűen. Az első létrejövő fehérjék tehát nagyon rossz hatékonyságúak voltak. Ez azonban nem baj, mert a többit, a javítást már elvégezte a természetes szelekció! Ami azonban már nem „vakon”, véletlenszerűen válogat, ahogy sokszor mondják, hanem majdhogynem céltudatosan: a rosszabbakat selejtezi ki, itt tehát szó sincs véletlenről! Nézzük meg, hogy egy durva becslés szerint mennyi időbe telhetett az emberi genom kialakulása! Az emberi kromoszómaszerelvény mintegy egymilliárd bázispárt tartalmaz, ez azonban nagyrészt repetitív, azaz bizonyos szakaszai sok példányban vannak jelen. Ezeket nem kellett a szelekciónak újólá előállítani, mert egyszerűen megkettőződhetek. A létrehozandó emberi DNS tehát mintegy százmillió bázispárt jelent. Na már most tegyük fel, hogy egy adott ponton e DNS-ben egyforma valószínűséggel lehet jelen a DNS-t építő A, C, G és T nukleotid, továbbá hogy az A-t és T-t tartalmazó egyedek rátermettebbek, mint a C-t vagy G-t hordozók, valamint hogy az A-t hordozók rátermettebbek, mint a T-t hordozók! Optimális esetben tehát az adott ponton a populáció minden egyedében A van. Amennyiben a természetes szelekció mondjuk 10 nemzedék alatt tünteti el a populáció rosszabbul alkalmazkodó felét, az azt jelenti, hogy tíz nemzedék múlva eltűnik a génlánc adott helyéről a C és a G, majd a következő 10 nemzedék után már csak az A marad az adott helyen. Eszerint minden bázis meghatározása 20 nemzedéket igényelne. Az emberi genom százmillió bázisának létrejöttéhez tehát 2 milliárd nemzedék szükséges. Az élet nagyjából 3 milliárd évvel ezelőtt kezdődött, ami azt jelenti, hogy bőven elég volt az idő, tekintve, hogy ekképp 1 nemzedékre másfél év jut, holott őseink igen hosszú időn keresztül a legkevésbé sem voltak emberszerűek, hanem mindenféle egysejtűek, ahol egy nemzedék egyáltalán nem tartott egy évig, hanem csak napokig, sőt órákig!

[5,20] Tudnak-e már a tudósok élőlényt alkotni?

— *Mitől olyan biztosak a tudósok, hogy nem volt Teremtés, amikor mit sem ér a tudományuk, mert még egyetlen vacak sejtet sem tudtak előállítani!*

Röviden úgy válaszolhatunk, hogy még valóban nem sikerült ez, de már egyáltalán nem tűnik olyan lehetetlennek, mint akárcsak 10 évvel ezelőtt is!

Ez azonban csak féligazság, a helyzet ugyanis még ennél is jobb a tudomány számára. Ha ugyanis a fundi a fenti kérdéssel arra utal, hogy teljes egészében ugyanúgy kéne a tudósoknak előállítani az élő sejtet, amint azt a Természet tette, tehát szervetlen anyagból, csak bezárva az anyagokat egy lombikba, valamiféle fizikai hatásoknak kitéve, például „sugarazva”, melegítve, s bízva a véletlenben, hogy egyszer majdcsak létrejön ott mondjuk egy amőba – nos, erre egyszerű a válasz: ne türelmetlenkedjék a fundi! Adjon a tudósoknak is erre legalább egy-milliárd évet, mert ez Természet ősanyánknak is ennyi idejébe tellett!

Ha azonban nem szükséges a véletlenben bízni, akkor máris jobb a helyzet, mert azóta, hogy a tudomány elkezdte kutatni az Élet titkait, azóta jelentős előrelépések történtek: létrehoztak a tudósok új baktériumokat, új vírusokat, mesterséges kromoszómát is, megszületett a génsebészet, megszülettek még a klónozott állatok is, de még a mesterséges anyaméh megvalósítása is nagyon közel került! Az élet valóban komoly dolog, bonyolult, sokat kell tudni hozzá, hogy befolyásolhassuk, márpedig az a helyzet, hogy a genetika olyan apró dolgokkal foglalkozik, hogy e tudomány egyszerűen nem fejlődhetett fel addig, amíg a többi tudomány, főleg a fizika és elektronika, meg nem teremtette azokat a kutatóműszereket, melyeket a genetika használ! Ez pedig csak nagyjából 50 éve áll fenn. Ezalatt is szédületes előrelépések történtek e tudományban. Nem kell türelmetlenkedni, lesz folytatás is! Tulajdonképpen véleményem szerint akár holnap is létrehozhatnának egy egészen új fajnak számító egysejtű élőlényt a tudósok, ha akarnának: elég lenne ehhez akármelyik baktériumból kiszedni a sejtmagot (ez megoldható), és a helyére tenni egy véletlenszerű sorrendben összerakott aminosav-sorrendű mesterséges kromoszómát! Az más kérdés, hogy ezen egysejtű valószínűleg annyira életképtelen lenne, hogy csak laboratóriumi körülmények közt élhetne. De attól még élő volna, és új faj! Csak épp ennek nem sok volna az értelme, mert a tudósok célja nem az, hogy egyszerűen élőtk osszanak, hanem hogy előre megtervezett tulajdonságokkal bíró élőlényeket alkossanak, ami sokkal nagyobb feladat, de akkora, hogy ezzel ők többre törnek, mint a Természet: az sem előre megtervezte mondjuk a farkast és utána hozta létre, hanem a farkas apránként alakult ki! Ilyen értelemben az evolúció valóban vak, a tudósok azonban sokkal inkább igazán istenek akarnak lenni, mert nem az evolúciót, de a soha meg nem történt Teremtést akarják végrehajtani: előre megtervezett élőlényt megalkotni! És a fundi épp attól félnek, hogy ez sikerül is a tudósoknak, emiatt is érdekes, hogy épp ők azok, akik a lehangosabban követelik a géntechnika korlátozását, sőt betiltását! Ha bizonyosak lennének benne, hogy ez a tudósoknak sosem sikerülhet, eszükbe sem lenne ez a tudományellenes hadjárat! Ennek fényében viszont igazán álságosnak és hazugnak tűnik, amikor azzal vádolják a tudósokat, hogy egyetlen élő sejtet sem sikerült előállítaniuk! Ami tehát, szögezzük le, nem igaz, mert attól függ mennyire a „semmitől” kéne azt előállítani, s mit kell tudjon az a sejt!

[5,21] Megint a kövületek és az átmeneti formák

— *A kövületek közt nincsenek átmeneti formák!*

Hogyne volnának: ott vannak például a lovak ősei is, például az Eohippus és sok más!

[5,22] Keletkeznek-e ma is új fajok?

— *Ha az evolúció igaz volna, ma is keletkeznének új fajok!*

Mit jelent a fenti állításban a „ma” szó a fundi szájából? Mennyi idő alatt várja el egy új faj létrejöttét? Ad rá egy évet vagy már holnapra kell?! Érdekes, hogy e kérdésben türelmetlenkedik, azt várja, hogy alig néhány év alatt mutassunk neki fajkeletkezést, vagy jobb esetben mondjuk a komoly tudomány kialakulása óta eltelt 200 évben, a kérdésével tehát azt sugallja, hogy a fajkeletkezés rövid idő alatt is végbemehet – másutt meg azzal vádaskodik, hogy a kőületek közt nem találhatóak átmeneti formák! Na már most: ha az evolúció valóban olyan gyorsan haladna, hogy 100-200 év alatt létrejöhet egy új faj, pláne ha még kevesebb idő alatt, akkor nem várhatják el, hogy a kőületekben legyen holmi átmeneti forma, mert akkor csak azt látjuk, hogy az egyik kőület az A faj, a felette levő rétegben meg egy egészen más, B faj leletei vannak! Ha viszont vannak átmeneti formák a kőületben, amik legalábbis sokezer éves időtartamot jelentenek, akkor ne aggódjon amiatt, hogy manapság a tudósok nem tudnak neki „leakasztani a szegről” hónapok alatt egy új fajt! Döntse el a fundi, hogy mi miatt aggódik, mert ez, hogy hol a kis-, hol a hosszú idejű fajképződés miatt szidja a tudósokat, ez következtelen és aljas, öncélú tudományellenes hadjárat! Legjobb esetben is arra utal, hogy minimum nem ismeri az evolúciót!

Valójában az sem igaz, hogy manapság nem jönnek létre új fajok! Tulajdonképpen az ember majdnem minden háziállata új fajnak tekintendő, mert ez jórészt attól függ, miként definiáljuk a „faj” fogalmát. A legszélesebben elfogadott definíció szerint ahhoz, hogy valamit új fajnak tekintsünk, ahhoz az kell, hogy természetes életkörülményeik közepette a faj egyedei ne párosodjanak más egyedekkel, csak egymással. tehát a faj ilyen értelemben csak egymás közt szaporodó egyedek csoportja, halmaz. Eszerint például a kutyák is új fajnak tekintendők, mert bár őseik a farkasok voltak, de manapság nem jellemző, hogy párosodnának velük. Hogyne, néhol előfordul ez, de a farkasok gyakrabban inkább megölik és megeszik a kutyákat, mint hogy párosodjanak velük! Aztán kíváncsi lennék én arra, hogy egy farkas miként párosodna a pekingi palotapincsivel vagy a csivavával... de más háziállatokat is említhetünk. A növényeknél meg még sokkal jobb a helyzet, egyrészt mert a vad növények közt is nehéz eldönteni, hogy mi tekintendő igazán egy fajnak és mi nem, másrészt mert növényekből még többet házasított az ember, mint állatból.

[5,23] Keletkeznek-e új fajok természetes úton?

— *Természetes úton nem keletkeznek új fajok, csak a tudósok ördögi machinációi révén!*

Minden egyes új baktérium vagy vírus, ami új járványt idéz elő, lényegében új fajnak tekintendő. Például egy merőben új influenzavírus is. De ha a fundi ragaszkodik ahhoz, hogy ezek nem új fajok csak fajták, akkor vegyük csak példának az AIDS-et: megvolt a majmokban, aztán átkerült egy új variánsa az emberre! Mondhatjuk, hogy új faj, mert az emberekben levő AIDS vírusok többé nem keverednek a majmokban levőkkel, egyszerűen mert nem kerülnek kapcsolatba velük. De hogy jött létre a majmokban lévő AIDS vírus? Nos, a tudósok, akik az AIDS génszerkezetét vizsgálják, arra a következtetésre jutottak, hogy valószínűleg 3 különböző, másfajta és jórészt ártalmatlan vírus egyesüléséből jött létre már a majmoknál is, ekképp teljesen új vírusról eredményezve.

A fundi kritikájára azonban a legfrappánsabb választ az úgynevezett gyűrűfajok adják. Ezek egyik példája az ezüstsírály (*Larus argentatus*), amely közönséges faj Észak-Európában. Skandináviából nyugat fele haladva azt tapasztaljuk, hogy a populációk egyedeinek színe egyre sötétebb. Ez a tendencia folytatódik Kanadán és Szibérián keresztül mindaddig, amíg vissza nem jutunk Észak-Európába. A meglepetés itt ér minket: a fajt, mellyel érkezünk, itt

már heringsirálynak (*Larus fuscus*) nevezik és minden tekintetben elválík az ezüstsirálytól, azzal nem is kereszteződik. Ugyanakkor azonban a Földet körbekerülő sirályfigyelő utunk során azt tapasztaljuk, hogy minden egyes sirálypopuláció tagjai nyugodtan kereszteződnek a közvetlen közelükben élő populációkkal alkalomadtán! Íme két faj, amelynek átmeneti alakjai mindmáig egy teljes kontinuumot alkotva fennmaradtak! Ez egyben pompás bizonyíték arra is, hogy igenis lehetséges apró változások sorozatával átalakulnia egyik fajnak egy másikba!

Az az igazság, hogy nem érdemes azzal vagdalkozni, hogy nincsenek új fajok, s ilyen vitába belemenni is felesleges, mert ismereteink fejlődésével egyre homályosabbá válik a „faj” fogalmának meghatározása, azért, mert egyre több határesetről szerez tudomást a tudomány. Ez épp olyan, mint hogy az „élő” és „élettelen” közti határ is elmosódik az orvostudományban.

[5,24] Hirtelen jelent-e meg az élet?

— *A kövületek azt igazolják, hogy az élet hirtelen jelent meg!*

A legősibb élőlények még nem rendelkeztek szilárd vázzal, ami fosszilizálódhatott volna, ezért azokról nemigen remélhetjük, hogy kövületet találunk. Továbbá az élet keletkezése óta eltelt 3 milliárd év óta Földünk kőzetei elképesztő változásokon mentek keresztül, alig maradt át nem alakult szárazföldi rész. Minél régebbi időben keresünk, annál kevesebb területen próbálkozhatunk csak maradványok fellelésével, s annál nehezebben fosszilizálódó maradványokat kell találni. Ennek ellenére is találtak azonban némely puhatestűekről lenyomatot a tudósok! Ennyit tehát erről az ellenérvről: szándékos hazugság, nem több.

[5,25] A majomtól származik-e az ember?

— *Az ember nem származhatott a majomtól!*

Attól, hogy ezt a fundi kategorikusan kijelenti, éppenséggel még származhatnánk a majomtól; tény azonban, hogy valóban nem onnan származunk! Darwin sosem állította, hogy az ember a majomtól származik, ezt csak az ellenségei terjesztették róla: Darwin szerint csak közös őse volt a majomnak és az embernek!

[5,26] Sértő-e, hogy a majmok a rokonaink?

— *Téged nem sért a gondolat, hogy a majommal rokonítanak?!*

Édesmindegy, hogy sért-e: ami tény, az akkor is tény, ha sértő! Különben meg miért lenne sértő?! Hitler ember volt, sokkal közelebbi rokonom tehát, mint bármi majom, és több rosszat is tett, mint az összes majom együtt: ez tehát jobban sért!

[5,27] Állat-e az ember?

— *Az ember nem csupán állat! Számtalan tulajdonságban különbözik: A beszédben, hagyományokban, kultúrában...*

Biztos, hogy állatok vagyunk, ugyanis az élőlényeket a következő csoportokba lehet besorolni: vírusok, növények, állatok, gombák. Minthogy a legelvakultabb istenhívő sem állítja, hogy növények, vírusok vagy gombák lehetnénk, emiatt marad az állat kategória!

Tény természetesen, hogy az ember nagyon különleges állat. A többi állattól valóban különbözik rengetegféleképp. Ez azonban nem valami isteni elrendezés vagy teremtes eredménye, mindössze abból fakad, hogy a legtöbb állat specializálódott valamire: a gyors futásra, mint a nyúl, a nagy testméretre, mint az elefánt, repülésre, mint a sólyom, éjszakai vadászatra, mint a denevér, élősködésre, mint a bélféreg, és így tovább. Nos az ember olyan állat, ami egyszerűen

a nagy agyméretre specializálódott. Kétféleképp is nagy az agya: abszolút tömege is meglehetősen nagy, de különösen nagy a relatív agytömege, ha tehát az agytömeget a teljes testtömeggel hasonlítjuk össze! Ez fejlett gondolkodási képességet eredményezett. Röviden úgy is fogalmazhatunk, hogy az ember az eszességre specializálódott. A fejlett gondolkodási képesség képes volt kialakítani a fejlett kultúrát, beleértve a beszédet is, hagyományt, tudományt, mindent. Nincs ebben semmi csoda. Ezzel az erővel, amit ezen érvben felhoznak a teisták, azt is állíthatnánk, hogy a madarak különleges lények, és nem állatok, mert egyetlen más élőlény sem képes a levegőben repülni, nyilván Isten ajándékozta meg őket a repülés tudományával, hogy közelebb kerülhessenek a repülés által a Mennyhez... Ugye milyen hülyeség? A madarak a repülésre, az ember az észre specializálódott. Ennyi az egész.

[5,28] Miért nem haltak ki a majmok?

— *Miért vannak életben a majmok még ma is, ha az ember fejlettebb náluk?!*

Az ember egyetlen dologban fejlettebb a többi állatnál: a gondolkodási képességben, az eszességben. Minden más téren tulajdonképpen alulmarad más állatokkal szemben: a nyúl gyorsabban fut, az oroszlan erősebb, a madarak repülni tudnak, stb. Tehát ezzel az erővel azt is kérdezhetnénk, hogy miért van még most is életben az ember, ha a vakond fejlettebb az embernél a föld alatt élés képességében?

Különben meg a kérdés burkoltan arra utal, mintha az ember a majomtól származna, de ez nem igaz, lásd e pontot: Az ember nem származhatott a majomtól!

Továbbá, simán elképzelhető az is, hogy egy állatfaj egy részéből fejlődik csak tovább valamely más állat, például ha az állatfaj egy része elkerül valami, a másik résztől elszigetelt helyre (szigetre vagy zárt völgybe például) s ott az ottani külső körülmények miatt továbbfejlődik, míg az állatpopuláció többi tagjára nem hat a továbbfejlődést előidéző ok.

[5,29] Megbízható-e a radioaktív kormeghatározási módszer?

— *A radioaktív kormeghatározási módszerről a tudósok is elismerik, hogy megbízhatatlan!*

Nem ismerik el. Akadnak tudósok, akik feltételezik, hogy az atmoszféra radioaktív szénizotóp tartalma a múltban *esetleg* nem akkora volt, mint manapság. Ezek a tudósok azonban nagyon kevesen vannak. És ők sem mondják, hogy biztos úgy volt, csak hogy ESETLEG ez nem zárható ki! Ha e feltételezés a szénizotóp-változásra valóban igaz, akkor előfordulhat, hogy az e módszer szerint végzett korbecsclések nem olyan pontosak, mint ahogy hisszük. Csakhogy: e feltételezésre semmi bizonyíték, másrészt: a legmerészebb feltételezés szerint sem lehet az eltérés *nagyságrendbeli*, amint azzal a kreacionista áltudósok vádaskodnak! Mindemellett, ha létezik is ilyen eltérés, inkább csak helyi jelentőségű lehet. El lehet képzelni például, hogy egy nagy vulkánkitörés vagy meteorbecsapódás átmenetileg megváltoztatta a környéken a radioaktív szénizotóp arányát; – de az egész Földre kiterjedően és egységesen – nos ez nem más, mint sci-fi, ez nem tudomány!

Valójában az e módszer szerinti kormeghatározás a legmegbízhatóbb, ellentétben a kreacionisták vádaskodásaival. Magától értetődően természetesen e módszernek is vannak korlátai, mint mindennek a világon, és történt is néhány csúf tévedés, melléfogás a használatában, főként az első időkben, amikor még a módszer új volt és a használói gyakorlatlanok. Ez minden új módszerrel így szokott lenni. E hibákat azóta korrigálták, s a módszert is tökéletesítették. A kreacionisták azonban még mindig az évtizedekkel ezelőtti hibákon lovagolnak megszállottan.

[5,30] Eredményezhetnek-e fejlődést a mutációk?

— *A mutációk nem eredményezhetnek fejlődést, hiszen a genetikusok is elismerik, hogy a legtöbb mutáció káros! Hasznos lehet-e egy folyamat, amely ezer esetből 999-szer kárt okoz?! Szeretnél-e olyan buszban ülni, aminek vezetője csak ezer melléfogás után csinál valamit helyesen?!*

Ez nagyon érzelmi húrokat pengető érv. És tartalmaz igazságot is. Valóban, a legtöbb mutáció kifejezetten káros, és még rosszabb is az arány: többnyire nemhogy ezer, de egymilliónál is több mutációból hasznos csak egy!

Megjegyzendő azért, hogy a mutációk óriási többsége nemcsak nem hasznos, de legalább nem is káros: egyszerűen semleges!

Ennek azonban semmi köze a buszvezetőmhöz. Persze hogy nem szeretnék olyan buszban ülni: *nekem* csak ez az egy életem van, nem ezernyi! A Természetet azonban nem érdekli, hány ezer vagy milliárd élőlény pusztul el. Van belőlük elég a kísérletezéshez! Továbbá: nincs olyan, hogy „hasznos” vagy „káros” valamiféle elvont szempont szerint, az evolúcióban csak a túlélés számít. Ekképp nézve a kérdést pedig mindjárt más a helyzet: vegyük például a nyírfák kergén élő lepkét! Ennek színe fehéres, hogy nehezen lehessen észrevenni. Ha jön egy mutáció, ami feketére színezi, az káros. Az ilyen lepke meghal, mert megeszik a madarak. Ha azonban a lepke fekete környezetbe kerül, kormos fák közé, ez már hasznos mutáció lesz! Vagyis: a legtöbb mutáció (ami nem semleges) káros, de csak a korábbi, változatlan környezetben! A mutációk akkor lehetnek hasznosak – persze akkor sem mind – ha az élőlénycsoport életkörülményei megváltoznak! Ekkor előbb-utóbb létrejön egy, az új körülményekhez jobban alkalmazkodott variáns, mutáció által, és elterjed. Ha a környezet nem változik, az evolúció a status quo, azaz az állandó állapot fennmaradását részesíti előnyben, s lényegében minden mutációt kigyomlál, a szélsőségeket okvetlenül.

[5,31] Létrehozhat-e a mutáció valami gyökeresen újat?

— *Mutáció változatokat létrehozhat ugyan, de gyökeresen újat nem!*

Ugyan, kérem! Egyszerre, egy lépésben is létrehozhat gyökeresen újat, erre példaként hadd idézzek Richard Dawkins: *A hódító gén* című könyvéből szó szerint:

„De vannak olyan mutációk is, amelyek összetett jellegekre gyakorolnak drasztikus hatást. Jól ismert példák erre a *Drosophila* „homeotikus” mutánsai, többek között az a mutáns típus, amelyben hibátlan láb nő a testnek azon a pontján, ahol csápnak kellene nőnie. Hogy egyetlen gén megváltozása ilyen alapvető, mégis szabályszerű változást okozzon a fenotípusban, ahhoz a génnek az utasítások hierarchikus rendszerébe meglehetősen magas szinten kell beavatkoznia. Hasonlással élve: ha egy baka elveszti a fejét, ámokfutóvá válhat; ha egy tábornok veszti el a józan esztét, az egy egész hadsereg nagyszabású ámokfutásába torkollhat – mondjuk az ellenség helyett a szövetséges sereg megtámadásába...”

Azért az, hogy csáp helyett új láb, már eléggé gyökeresen új, nem?!

De a legtöbb változás apránként alakul ki. Ez olyan, mintha egy T alakú házat apránként szétszednénk, egyszerre csak néhány téglát változtatva meg, és évszázadok alatt átalakítanánk, hogy végül kör alakú ház legyen belőle. Nyilvánvalóan meg lehet csinálni.

[5,32] Sikerült-e már új fajt előállítanunk?

— *Nem sikerült a *Drosophila melanogaster* gyümölcslégyből egy évszázad alatt sem új fajt előállítani!*

Igen, jó sokat sugarazták szegény gyümölcslegyeket a befőttesüvegben, és létrejött egy csomó mutáns alak. Kicsi meg nagy, fekete meg piros, szárnyatlan és torz-szárnyú, stb. S erre azt mondják, hogy új faj viszont nem jött létre! És a sugarazatlan, tehát eredeti gyümölcslegyek életképesebbek voltak, mint a mutáns társaik. Továbbá a mutánsokból bizonyos számú generáció után ismét kikelt néhány normális egyed.

Így is van. Pontosabban: nem néztem utána e hírnek, amit egy jehovista könyvben olvastam, de nem is szükséges utánanéznem, mert elhiszem. Ugyanis ennek pontosan így is kellett történnie, csakhogy ez nem ellenérv az evolúcióra, hanem annak fényes alátámasztása! A dolog ugyanis úgy áll, hogy a tudósok itt egyetlen kis lépésre voltak csak egy új faj létrehozásától – amit viszont nem tettek meg, vagy mert ez az egész régen történt és még ők sem gondoltak bele miként is megy az új faj keletkezése, vagy mert eleve csak a mutációk vizsgálata volt a céljuk, nem a fajlétrehozás. Leírom, hogy utóbbihoz mi kellett volna! Csekélység ugyanis az egész.

Kezdjük azzal, hogy minden életfeltétel-csoporthoz egy bizonyos fenotípus, azaz külalak az ideális. A gyümölcslegyeket csak sugarazgatták, de egyébként nem változtattak az életfeltételeiken. Ilyen körülmények közt hiába növelték meg a sugarazgatással a mutációs gyakoriságot, ez nem eredményezhetett fajképződést, mert a leoptimálisabb gyümölcslegy-forma az eredeti alak volt, változatlan környezet esetén pedig az evolúció többnyire az eredeti génkészlet megőrzését részesíti előnyben! Az új faj képződése azonban innen már tényleg csak egy kis lépés lett volna, amit többféleképp is kiválthattak volna a tudósok! Például: behelyeznek egy hálószövő pókot is a gyümölcslegyek befőttesüvegébe. Ez el fogja kapni a szárnyas, tehát repkedő gyümölcslegyeket, de nem ám a szárnyatlan mutánsokat! Így sok nemzedék után már kizárólag szárnyatlan gyümölcslegyek lesznek az üvegben, a néha-néha kikelő szárnyasokat megkajálja a pók, s egyre ritkábban is születnek majd szárnyasok, mert nem adják tovább a génjeiket! S ez igenis tekinthető új fajnak, mert az, hogy valami új faj-e, annak kritériuma többnyire az, hogy párzanak-e egymás közt az egyedek természetes körülmények közt, nos ha e szárnyatlan legyeket a tudósok kiengedik, nemigen párosodhatnak a szárnyas gyümölcslegyekkel, mert ha jól tudom a gyümölcslegyek a levegőben párzanak, de ha tévedek az sem baj, mert akkor az egész kísérletet helyettesítsék be Olvasóim szitakötőkkel, amik már biztos a levegőben párzanak! Na de a levegőben párosodni nem lehet szárnyak nélkül! A szárnyatlan mutánsok valamiképp biztos megoldják majd a párzást a talajon, de a szárnyasok nem fognak „leereszkedni” hozzájuk emiatt a levegőből, keresnek inkább szárnyas nászpartnert! Tehát létrejött egy új, csak egymás közt szaporodó légyfaj!

Igen, a mutáns alakok eleinte nem annyira életképesek, mint a nem mutánsok. Ezt a fenti példa is mutatja. Normális környezetben előny például, ha van szárny. A mutáns alak akkor terjedhet el, s akkor alakulhat ki belőle új faj, ha a mutáció miatt *a megváltozott környezetben* többet nyer, mint amit veszít. E példában: elveszti a repülés képességét, de megmenekül egy nagy veszélytől, a póktól! Szóval így megy ez!

Azóta különben mindenféle sugarazgatás nélkül is létrehoztak a tudósok új fajt épp a gyümölcslegyekből (csak hogy a fundiknak igazuk ne legyen...), és ehhez még pók sem kellett, sőt mutáció sem! Mindössze annyit tettek, hogy szisztematikusan kiválogattak a gyümölcslegyek populációiból olyan egyedeket, amelyek egy bizonyosfajta környezeti preferenciával rendelkeztek (=egy bizonyosfajta környezetet kedveltek inkább), ezeket egy kupacba rakva elkülönítették a többitől, és e gyümölcslegyek mindössze 35 generáción át csak egymás közt szaporodva, ezután már nem voltak hajlandóak párosodni korábbi „társaikkal”, a „normál” gyümölcslegyekkel: azaz létrejött egy új faj!

Ennek során Isten valahogy feltűnően hiányzott a kutatók soraiból...

[5,33] A „Mitokondriális Éva”

— *A „Mitokondriális Éva” egykori létének tudományos felfedezése is a Teremtés Könyvében írtakat erősíti meg, miszerint az egész modern emberiség egyetlen emberpártól származott!*

Hát, nem! Jellemző különben, hogy a kreacionisták kiragadnak valamit a tudományos felfedezésekből, anélkül, hogy megértenék az egészet, aztán úgy tálalják, mintha őket igazolnák!

De egyáltalán, mik azok a mitokondriumok?!

A mitokondriumok afféle kis sejtszervecskék, minden sejtünkben előfordulnak, még hozzá százával-ezrével. Valaha az Élet kialakulásakor valószínűleg önálló életvitelt folytató egysejtűek, baktériumféleségek voltak, amik aztán szimbiotikus viszonyba léptek a „mi” sejtjeinkkel, azokkal tehát, amiknek leszármazottai a bennünket (és az összes mai állatot) alkotó sejtek is. Eleinte feltételezhetően csak élősködőként tenyészték az őket befogadó sejtekben, manapság azonban nemcsak nem károsak, de a lehető legkifejezettebben hasznosak: ők végzik sejtjeink energiatermelését, ha hirtelen elveszítenénk mitokondriumainkat, másodperceken belül meghalnánk!

Egykori „szabad”, önálló életvitelük bizonyos nyomait azonban mai napig megőrizték: például saját külön DNS-ük van. Na és ebből aztán különböző furcsaságok adódhatnak, amik épp például a „Mitokondriális Éva” felfedezéséhez is hozzásegítették a tudósokat.

A tudomány azt igazolta, hogy az egész modern jelenlegi emberiség mitokondriumi valószínűleg egyetlen – 150000–500000 évvel ezelőtt élt nőtől származnak; az időtartam pontosítása jelenleg is folyik, a legvalószínűbb érték egyelőre 200000 év. Továbbá valószínű, hogy az összes férfi Y kromoszómájának is egyetlen férfi az őse.

Ez első olvasatra mintha valóban az Ádám-Éva történetet támasztaná alá! Csakhogy nem arról van szó mégsem! Egyetlen komoly tudós sincs, aki azt hinné, hogy valamikor régen egyetlen emberpártól származott volna az emberiség, olyan értelemben, hogy akkoriban csupán egyetlen emberpár élt volna! Meglehet tán, hogy akkoriban nagyon kevés ember élt a Földön, de legalábbis néhány száz okvetlenül, valószínűleg néhány ezer is. Egyszerűen arról van szó, hogy mitokondriumainkat mindannyian anyánktól örököljük, Y kromoszómánkat pedig – ha fiúk vagyunk – kizárólag apánktól. Ebből máris következik, hogy ami most a „Mitokondriális Éva” névvel bekerült a köztudatba, annak léte szükségszerű tény: egyszerűen időközben mindenki kihalt, aki más nőnek illetve férfinak lett volna az utóda!

Ugyanis a mitokondriumokat az utód mindig a petesejtből kapja: Ahogy a petesejt osztódik, ad át a mitokondriumaiból mindkét utódfelének. Ellenben a petesejtet megtermékenyítő hímivarsejt nem ad át semmi anyagot a petesejtnek, mitokondriumokat sem, kizárólag sejtmagjának genetikai információit! Emiatt mindenki édesanyjától öröklí a mitokondriumait. Egyéb genetikai anyagot – DNS-t – örököl apjától is, de azt a DNS-részt, ami a mitokondriumokban van, s ami teljes DNS mennyiségünknek durván 1%-a, azt kizárólag édesanyjától! (Ebből máris következik, hogy az anyai leszármazási vonal fontosabb, mint az apai, mert nem fele-fele arányban örököljük DNS-ünket szüleinktől: kb. 1%-ot, a mitokondriális DNS-t kizárólag édesanyánktól, s a maradékot felesbe anyánktól és apánktól! Vagyis mindenki kb. 50.5% DNS-t örököl anyjától, és csak 49.5%-ot apjától!)

Azon leszármazási vonalak azonban, amelyek egyetlen ősré vezethetőek vissza – ilyen a mitokondriális is – mindig ki vannak téve a kihalás veszélyének: emiatt van az, hogy minden mai mitokondrium egyetlen ősanja mitokondriumaikra vezethető vissza!

Nem lehetett másképp, mert gondoljuk csak meg: JELENLEG is él egyvalaki a Földön, egyetlen nő, aki teljes joggal mondhatja el magáról, hogy ő az ősanja kivétel nélkül minden egyes em-

bernek – mitokondriumaikat tekintve –, akik valamikor sokezer év múlva élnek a Földön! Persze hogy ki ez a nő, nem tudjuk és ő sem tudja. Ugyanis a származási sorok időnként kihalnak. Nem minden nőnek születik gyereke, s ezek nem adják tovább a mitokondriumaikat. De amely nőnek születik is gyereke, lehet hogy csak csupa fiú, akik bár öröklik az anya mitokondriumait, de azután egyetlen gyermekükbe – tehát az anyjuk egyetlen unokájába – sem adják tovább azt! Kellően soká előretekintve elérkezünk egy olyan időpillanathoz, amikor egyetlen mitokondriális leszármazási vonalon kívül mindegyik másik kipusztultnak tekintendő – de ez nem azt jelenti, hogy akkor ne élhetne ugyanannyi ember a Földön, mint most, vagy még több is!

Mindez az Y kromoszómára is igaz: Hiába sok manapság a férfi, ezek egy része egyáltalán nem hagy maga után utódot, vagy ha igen, csak lányt. Ezzel kihalnak az ő Y kromoszómáik. Idővel okvetlenül egyetlen ma élő férfira lesz visszavezethető a Föld összes Y kromoszómájának leszármazása!

S ez igaz időben visszafelé is. Akkoriban is élt sok férfi és nő, nem csupán egy pár! Csak mindenki más mitokondriumi illetve Y kromoszómái időközben kihaltak. Ebből azonban nem következik, hogy akár egyetlen időpontban is élt volna a mitokondriális őanya és az Y kromoszómánk ősenek tekinthető ősapája! Pláne nem következik belőle, hogy egymás párjai lettek volna, mint például egymás nemi partnerei! Valójában még az sem igaz a szó szoros értelmében, hogy mindenkinek a „Mitokondriális Éva” lenne az őanyja: ő ugyanis – ahogy azt fentebb kifejtettem – csak a mitokondriumaink őanyja, amelyekben azonban csak az emberi DNS kb. 1%-a van csupán! A sejtmag DNS-e azonban már nagyon is származik nemcsak az anyától, de az apától is, ekképp a régen élt nők és férfiak genetikai örökségének kusza keveréke minden mai ember, mert mindegyiküktől származunk, egyedül a mitokondriumaink vezethetők vissza egyetlen őanyára, illetve az Y kromoszómánk egy „ősapára” – a többi kromoszómánk már nem!

Más szavakkal megfogalmazva, hátha így egyesek könnyebben megértik (az idézet Daniel C. Dennett: „Darwin veszélyes ideája” című munkájából való):

„Mitokondriális Éva az az asszony, aki anyai ágon a legkorábbi közvetlen őse minden ma élő emberi lénynek. Sokan nehéznek találják a róla való gondolkodást, úgyhogy tekintsük át gyorsan az érvelést. Nézzük az A halmazt, a ma élő összes embert. Mindegyikük egy és csak egy anyától született, úgyhogy most nézzük a B halmazt, mindazoknak az anyját, akik ma élnek. B szükségképpen kisebb, mint A, mivel senkinek nincs több, mint egy anyja, és vannak anyák, akiknek több gyerekük van. Folytassuk a C halmazzal, a B halmazbeli anyák anyáival. Ez még kisebb lesz. Folytassuk a D és E halmazokkal, és így tovább. Ezek a halmazok szükségképpen zsugorodnak, ahogy megyünk vissza a generációkban. Vegyük észre, hogy ahogy megyünk vissza az éveken át, minden egyes halmaz megfogalmazásakor kizárunk számos más asszonyt, akik fajtársai voltak a halmazbelieknek. Ezek között a kizárt asszonyok között vannak azok, akik vagy gyermektelenül éltek és haltak meg, vagy akiknek a női utódai voltak ilyenek. Végül ez a halmaz le kell szűküljön egy elemre – arra az asszonyra, aki a legközelebbi közvetlen női őse mindenkinek, aki ma a Földön él. Ő a Mitokondriális Éva, nevét arról kapta (Cand és mások, 1987 által), hogy mivel a sejteinkben lévő mitokondriumok egyedül az anyai ágon öröklődnek, a ma élő összes ember összes sejtjének összes mitokondriuma az ő sejtjeiben élt mitokondriumok közvetlen leszármazottja!

Ugyanez a logikai érvelés megállapítja azt is, hogy volt – kellett, hogy legyen – egy Ádám is: a ma élő valamennyi ember legközelebbi közvetlen férfi őse. Őt *Az Y kromoszóma Ádámjának* nevezhetnénk, mivel valamennyi Y kromoszómánk egyedül az apai vonalon öröklődik, éppúgy, mint ahogy a mitokondriumok az anyain.”

[6] A vallás ellentétes a józan ésszel, avagy teológiai és filozófiai zaggyvaságok

E fejezetben gyűjtöm össze azokat az úgynevezett „istenérveket”, melyek szándékuk szerint logikai úton próbálják bizonyítani Isten létét. Ezeket a hívők többnyire rémségesen komoly, meggyőző érveknek tartják, egyenesen cáfolhatatlannak, holott mi sem áll ettől távolabb! Sőt, legtöbbjük cáfolata borzasztóan egyszerű! Vágjunk is bele!

[6,1] A világ alapjaiban szellemi-e vagy anyagi?!

— *Az ateisták szinte a tudományokat istenítik, holott ez felesleges, mert a tudomány mostanáig még azt sem tudta eldönteni, hogy alapvető lényegét illetően a világ szellemi-e vagy anyagi!*

Válaszként az ateista mutasson rá, hogy a fundi szóhasználatában aggályos az a szó, hogy „szellemi”, mert nincs e szó jelentése pontosan definiálva. Tény ellenben, hogy a világ kétségkívül felépül valamiből, és ennek a valaminek a nevéként használjuk mi ateisták az „anyag” szót. Mi így definiáljuk az anyagot: az, amiből a világ felépül! Ennek törvényei vannak, amiket soha meg nem szeg! Ha a „szellemi” szó alatt azt értik egyesek, ami az anyaggal ellentétes, akkor tehát ők azt értik szellemi alatt, amiből a világ nem épül fel – épp ezért az tehát – a *szellemi* – nem is létezik!

[6,2] Létezik-e Isten, mert létezik rá szavunk?

— *Létezik a nyelvünkben Isten fogalma, márpedig ez csak amiatt lehet, mert valami racionálisan létezőre utal e fogalom, hiszen fogalmakat létező dolgokra szoktunk gyártani! Tehát Isten létezik!*

— Akkor ugye létezik a hétfejű sárkány is és a vasorrú bába is, meg Drakula, és a sci-fi összes szörnye is?!

[6,3] Isten, mint a „legtökéletesebb létező”

— *Isten fogalmából szükségszerűen következik a létezése, mert más fogalmakkal ellentétben e fogalomban benne rejlik a legtökéletesebb létezés fogalma is, ami kétségkívül Isten elidegeníthetetlen attribútuma!*

— Itt az a gond, hogy nincs definiálva pontosan (sőt sehogy!), mi az, hogy „legtökéletesebb lét”! Ezzel kapcsolatban általában azt mondják a fundik, hogy *a „legtökéletesebb”, az azt jelenti, hogy „mindenható, mindentudó, örökkévaló, aki a maga erejéből, a semmiből teremtette mindazt, ami létezik, hiszen ennél nagyobb tökéletességet nem lehet elképzelni”!* Nos, erre azt válaszolhatjuk, hogy a „legtökéletesebb” eme definíciója eleve azt tartalmazza, amit az istenfogalommal bizonyítani akarnak a fundik, hogy tudniillik az Isten teremtette a világot! Ez azonban körben forgó érvelés.

A fenti „érv” azonban nemcsak körben forgó, de rém gyenge lábakon áll amiatt is, mert igenis el lehetne képzelni a felsoroltaknál nagyobb tökéletességet: például olyasvalamit/valakit, aki magát a „tökéletességet” is megteremtette! Sőt, ezt máris elképzeltem, mert leírtam! Ha viszont azt mondja erre a fundi, hogy remek, épp az a lény az Isten, aki a „tökéletességet” megteremtette, akkor eszerint nem igaz az, hogy Isten maga a tökéletesség, vagyis a korábban Istenre a fundi által megadott definíció eleve téves volt!

Továbbá: A fundi nem bizonyította, hogy a „mindenható, mindentudó, örökkévaló” attribútumokkal eleve csak Isten rendelkezhet! Miért is ne lehetne úgy, hogy a Világ örökkévaló?! Emellett természetesen nem mindentudó és mindenható, de mi ateisták nem is érezzük szükségyszerűnek, hogy okvetlenül legyen a világban (vagy azon kívül) bármi, ami mindenható és mindentudó!

Aztán: Az a fogalom, hogy „mindenható”, eleve önellentmondásos! Mert vegyük csak ezt a példát: Tud-e a mindenható Isten akkora követ teremteni, amekkorát már ő maga sem bír felemelni?! Tudniillik, ha nem tud – akkor van valami, amire nem képes, tehát nem mindenható! Ha azonban tud, akkor létezhet akkora kő, amit Isten nem képes felemelni, tehát megintcsak nem mindenható!

Erre az évrre a fundik azt szokták válaszolni, hogy „Istennek természetesen jogában áll egy időre lemondani hatalma egy részéről, s ekképp csekélyebb hatalmúvá válva már képes akkora követ teremteni, amit ebben az állapotában nem képes felemelni!”

Csakhogy vegyük észre, hogy ez a válasz nem az eredeti kérdésünkre adott válasz, mert ha Isten lemond a hatalma egy részéről, akkor máris nem mindenható ebben az állapotában, márpedig a mi kérdésünk épp arra vonatkozott, hogy a MINDENHATÓ Isten képes-e ekkora követ teremteni! Az is paradox, hogy Isten a maximális hatalmi állapotában nem képes megtenni valamit, amit csekélyebb hatalmúként megtehet!

Mi ateisták úgy gondoljuk, hogy egyszerűen nem létezhet semmi és senki, ami/aki mindenható lehetne.

Az a fogalom is önellentmondásos, hogy „mindentudó”. Ugyanis az, hogy „mindentudó”, az azt jelenti, hogy „mindent tud”. Tehát MINDENT, vagyis ebbe beleértendő az önmagára vonatkozó teljes tudás, 100%-os információ is. Ez azonban nem lehetséges, mert a hívők Istent személyes, éntudattal rendelkező lénynek képzelik, holott korábban megadtuk az „éntudat” precíz definícióját, és abban szerepel, hogy az éntudat egyfajta modell önmagunkról. Na már most nyilvánvaló, hogy semmibe sem férhet bele önmaga abszolút tökéletes modellje, például a mi agyunkba sem férhet bele a mi agyunk teljes részletességű modellje, és ekképp Istenbe sem férhet bele Isten tökéletes modellje! Ha minden másról mindent tudhat is Isten, de önmagáról biztos hogy nem, okvetlenül kell legyenek olyan kérdések önmagára vonatkozóan, amikre képtelen válaszolni emiatt! Istent az Isten sem ismerheti (tökéletesen). Ha viszont van valami, amit Isten nem tud, akkor nem mindentudó! Ha nem tud mindent, akkor nem is mindenható, hiszen ha mindenható volna, első dolgai közé tartozna nyilván mindentudóvá változtatni önmagát!

Amiatt sem lehet Isten mindentudó, mert a „mindentudás” és a „szabad akarat” egymást kizáró fogalmak. Ha ugyanis Isten mindent tud, akkor tudja azt is, amit ő valamikor majd a jövőben tesz. Például tudja előre, hogy holnap teremtsen egy bolygót. Na de ez esetben megszűnik a holnapi napra vonatkozóan a szabad akarata – nem dönthet holnap úgy, hogy aznap mégsem teremtsen egy bolygót, ez esetben ugyanis, ha úgy döntene, előző nap rosszul tudta volna a másnap leendő cselekvését, tehát akkor ő nem volt mindentudó!

Vegyük aztán ezt a kérdést: Ki az, aki megteremtette a „végtelenséget”?! És ez nem ostoba gúnyolódó kérdés, hanem arra mutat rá, hogy minden olyan eszmefuttatás, amit a filozófusok szívesen neveznek „a priori”-nak, meg amibe belekeverik az olyasféle szavakat, hogy „abszolútum”, „végtelen”, „tökéletesség”, ezek tulajdonképpen csak játékok a szavakkal, semmi más. Arra alkalmasak, hogy megzavarják valakinek a józan esztét, de másra nem. Ugyanis az efféle eszmefuttatások lényege, hogy korrektül nem definiált fogalmakból indulnak ki, majd megpróbálják azt bebeszélni a hallgatóságnak, hogy mert a fogalom létezik, emiatt létezik a

fogalom által jelölt tárgy/lény/objektum is, és az épp olyan, amilyennek ők az eszmefuttatásban lefestették. Eközben felhasználnak egy csomót a „Csalárd érvelési technikákból” is – megengedem nem okvetlenül rossz szándékból, de esetleg önmagukat is megtévesztve. Más efféle elgondolkodtató kérdések Isten „mindenható” voltáról: — Tud-e Isten magának Teremtőt teremteni? (Tehát olyan lényt, aki őt magát megteremtette). Tud-e Isten olyan Istent teremteni, akinek a hatalma az övével megegyezik? (Ha erre a válasz igen, kérdezzük meg, hogy vita esetén melyik Isten akarata győzedelmeskedik). Végül talán a legelgondolkodtatóbb, ami lehet, hogy az én leleményem, mert másutt még nem hallottam: Isten nem lehet mindenható, mert azt mondják róla a hívők, hogy öröktől fogva létezik, márpedig ha ez így igaz, akkor van ám néhány dolog, amire biztosan nem képes: nem képes önmagát megteremteni; nem képes megszületni (tehát arra, hogy a nemlét állapotából a létezés állapotába emelkedjék, és nem arra, hogy mint Krisztus, az emberek világába beleszülessék), továbbá kérdéses, hogy képes-e mindörökre meghalni!

Ha ellenben KÉPES isten arra, hogy mindörökre meghaljon (öngyilkos legyen), akkor mi a biztosíték rá, hogy Isten, ha valaha volt is, de mostanában is él/létezik még?!

[6,4] Hogyan lehet az embernek fogalma a végtelenségről?

— *Az ember véges lény, emiatt csak úgy lehet fogalma a végtelenségről, hogy eleve erre alkalmas képességgel lett teremtve! Aki pedig teremtette, az az Isten!*

A fenti „érv” erősen álságos, mert hallgatólagosan megelőlegezi azt a képzetet, hogy van úgynevezett „végtelen” lény is! De megmondom én, hogyan alakult ki az emberben minden misztika nélkül a „végtelenség” fogalma: például beült az ősember a csónakba, s elkezdett lefelé hajózáni egy irdatlanul hosszú folyón, ment rajta napokig, s egyszers csak elkezdett aggódni: „Hát SOHASEM ér véget ez a folyó”?! S így megszületett benne a „végtelen folyó” eszméje, tehát a végtelenségé is.

[6,5] Isten, mint az „örökkévaló szükségszerűség”

— *Nem lehetséges, hogy világunkban minden csupán esetleges létező legyen és egy se legyen örökkévaló szükségszerűség. Ez az „örökkévaló szükségszerűség” pedig az, amit röviden Istennek nevezünk.*

— Még az sem biztos, hogy egyáltalán bárminek a léte szükségszerű. Még senki nem bizonyította be, hogy a bárminek is okvetlenül léteznie kell illetve kellett! De ha így van is, miért kell ebbe belekeverni Istent?! Tegyük fel, hogy szükséges, hogy legyen valami örökkévaló. Nevezzük ezt úgy, hogy Világmindenség. Nos, máris nem volt szükség Isten létének feltételezésére! Használjuk tehát az „Occam borotvája” nevű filozófiai elvet, amit legrövidebben úgy fogalmazhatunk meg, hogy „ne szaporítsuk feleslegesen a feltételezett entitások számát”.

[6,6] A „Kozmológiai Istenérv”

— *A kozmológiai érv: a Világegyetem a jelenlegi tudomány álláspontja szerint keletkezett, vagyis lett, és nem volt mindig. Minden, ami lesz, valami rajta kívüli oknál fogva lesz. Tehát kell legyen a Világegyetemen kívül valamilyen más létező is, amely okozta/teremtette az Univerzumot, s ez a létező az, amit Istennek nevezünk!*

Ezt tartják a legtöbben a legislegerősebb istenérvnek. Még én magam, a Nagy Ateista Könyv szerzője is. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lehetne rá válaszolni! Kíséréljük meg!

Miért ne lehetne a ható okok sorában végtelenbe menni?! Hiszen ha mindennek az oka Isten, akkor azt is kérdezhetem: Istennek mi az oka, ki teremtette Istent?! A Rézfaszú Bagoly talán?!

Aztán: Mi jogon állítja a fundi, hogy a Világmindenség nem volt mindig?! A tudomány csak azt állítja, hogy a JELENLEGI FORMÁJÁBAN nem volt mindig. Jelenleg a legelfogadottabb elmélet a világunk keletkezésére az Ősrobbanás-teória. Na de – kérdezheti a fundi – mi okozta az Ősrobbanást?! Mi volt előtte?! Ezekre a kérdésekre próbál választ adni az úgynevezett M-elmélet. Eszerint a Nagy Bumm azért volt, mert összeütközött két úgynevezett „brán”. A bránok, amiket akár „világsíkoknak” is nevezhetünk, olyan valamik, amik egy a mienkénél sokkal több dimenziós térben vannak. Az ütközés során legalább az egyik (de valószínűleg mindkettő) brán felgyűrődött, hogy úgy mondjam egy bizonyos pontján e gyűrődés miatt „megsűrűsödött a tér”. No most ez a gyűrődés azóta is folyamatosan egyre inkább „kisimul”, ezt érzékeljük mi úgy, mint a Világ tágulását. Az ütközés során a gyűrődésen kívül lehet, hogy egyéb folyamatok is történtek, ezeket jelenleg is vizsgálja a tudomány. Ennek a sokdimenziós térnek, amiben a mi háromdimenziós világunk „lebeg”, s amit nyugodtan nevezhetünk hipertérnek is, ennek legalább 11 dimenziója van. Ezt alátámasztani látszanak bizonyos szubatomi vizsgálódások és kísérletek is. Úgy is fogalmazhatok óvatosan, hogy ezt mintha alátámasztani látszanának bizonyos kísérletek. Azért írom, hogy „mintha” alátámasztanak, mert amiről itt írtam, ez az elmélet erősen a tudomány határterületéhez tartozik, s a határterületeken mindig van bizonyos bizonytalansági faktor. Itt konkrétan arra gondolok, hogy bár ez a (legalább) 11 dimenziós tér erősen valószínű, de az, hogy ennek létét feltételezik, abból fakad, hogy így tudják visszavezetni egyetlen alaperőre az eddig ismert kölcsönhatásokat, tehát az elektromágneses erőt, a gravitációs erőt, s az atomon belüli erős- és gyenge kölcsönhatást. Ellenben természetesen nincs semmiféle kényszerítő ok, ami miatt okvetlenül bizonyosak kéne legyünk benne, hogy ezeknek márpedig valóban pontosan egyetlen kölcsönhatásra visszavezethetőnek kell lenniük! Ezt logikusnak tartjuk, mert hiszünk benne, hogy a világ alapvetően egyszerű a mélyebb rétegeiben, de konkrét BIZONYÍTÉK e hitünkre még sincs. Aztán, ha igaz is, hogy ezek visszavezethetők egy erőre, de akármikor felfedezhetünk más erőket is, melyek végső egyesítéséhez még kellhet egypár plusz dimenzió, s akkor máris nem 11 dimenziós hipertérről beszélünk. Ezért is írtam, hogy „(legalább) 11 dimenziós”. Aztán az sem kizárt, hogy valaki előáll egy olyan matematikai elmélettel, mely nem kell feltételezze egy sokdimenziós hipertér létét, s akkor az egész M-elmélet megdől, legalábbis a mai formájában. Igaz, ennek esélye oly kevés, hogy majdnem nulla, de teljesen nullának azért mégsem lehet tartani, elvégre nem látunk előre a jövőbe! Emiatt van tehát az a fogalmazás, hogy „mintha alátámasztanak”. Ez a jelenleg létező legmodernebb és legjobb igazolt elmélet a Kezdetről, de 100%-ig biztosra venni ennek ellenére nem lehet, csak olyan 999 ezrelékig. A tudomány mindig is fenntartotta a jogot magának a tévedésre, abszolút „igazságokat” csak a vallások hirdetnek (ők is csak hiszik, hogy az az abszolút igazság, amit hirdetnek).

Az az igazság, hogy amiatt ez a legerősebb istenérv, mert az ugyan biztos, hogy ez nem „igazolja” Isten létét, de az embernek nehéz elfogadnia azt a gondolatot, hogy nem talál logikus indokot a Világ létezésére. Mindazonáltal ez nem ok arra, hogy belekeverjük a dolgokba Istent. Isten létének feltételezése ugyanis nem magyaráz meg semmit, csak egy szinttel kijebbeli ki a megmagyarázhatatlanság tartományát. Hogy ez miként működik, azt az alábbiakban mutatjuk be:

Ha Isten létezik, akkor vagy része a világnak, vagy azonos vele, vagy attól elkülönülten létezik. Ha része a világnak, akkor úgynevezett „teremtett lény”, tehát nem is Isten. Ha azonos a világgal, akkor mi értelme van egy külön szót gyártani rá, hiszen akkor Isten=Világ, s akkor, amikor azt mondjuk, hogy Isten megteremtette a Világot, azt is mondhatjuk, hogy a Világ megteremtette önmagát!

Ha azonban Isten nem azonos a világgal, hanem attól elkülönülten létezik – s az emberek többsége is így gondolja! – nos, akkor viszont bajban vagyunk a „világ”-szó szokásos értel-

mezését illetően! Hiszen azalatt, hogy „Világ”, általában azt értjük, hogy „minden, ami csak létezik”! Ha Isten létezik, akkor eszerint a meghatározás szerint viszont ő is a Világ része, holott az előbb azt mondtuk, hogy nem az! Ezt a problémát csak úgy tudjuk feloldani, ha valahogy úgy képzeljük el a Világot és Istent, hogy van egy nagy valami, mondjuk egy rop-pant gömb, ez az, amit Világnak nevezünk, az ebben lakó lények ebből nem tudnak kijönni, de ezen kívül – mondjuk a sokdimenziós „hipertérben” – ott trónol Isten! Ez, amennyire tudom, gyakorlatilag meg is egyezik a Krisna-hívők világ-elképzelésével a lényegét illetően!

Igen ám, de ez esetben azt a Világot, ami fölött Isten uralkodik, nevezhetjük akár „Kisvilág-nak” is, s azt, amiben ez a Kisvilág van, s amiben Isten is van, az a – mondjuk – „Nagyvilág”! Így már működhet a dolog, mondhatjuk, hogy létezik holmi Isten, aki a „Kisvilágot” terem-tette, igen ám, de akkor ki teremtette a „Nagyvilágot”, beleértve Istent is?! Vagyis megintcsak ott tartunk, hogy Isten létezésének feltételezése semmit nem magyaráz meg, legfeljebb egy szinttel távolabb tolja a megmagyarázhatatlanság tartományát!

Ez az istenérv tehát cseppet sem érv Isten létére, de azért nevezhetjük az istenérvek közül a legerősebbnek, mert arra azért határozottan rámutat, hogy igenis vannak dolgok, amiket – legalábbis jelenlegi műveltségi szintünkön – nem értünk, nem tudunk megmagyarázni, s ez még valószínűleg sokáig így is lesz! A legtöbben nem képesek szembenézni ezzel, mert szeretnének mindenre azonnal magyarázatot találni, és könnyen érthető magyarázatot, s emiatt menekülnek a vallásokhoz, mert azok mindenre magyarázatot adnak azt ígérk, a tudomány pedig nem, s amire ad is, arra is néha csak nehezen és sok tanulás után érthető magyarázatot ad a tudomány! Fentebbi magyarázatom ezen „istenérvre” azonban remélhetőleg rávilágított arra, hogy még azon az áron sem jut el az ember a mindent megértés szintjére, ha kész lenne ezért cserébe belenyugodni abba, hogy Istennel magyaráz meg mindent. Az ugyanis nem válasz csak kijebb tolja a megválaszolhatatlanság szintjét.

Mindezt azért írtam le, mert tapasztaltam, hogy egyes fundik örömmel üdvözik a brán-elméletet, mert szerintük ez bizonyítja Isten létét. Mert ugye, honnan és hogyan keletkeztek azok a bránok?! Nos, a bránok keletkezésére (hogy honnan vannak) az elmélet nem ad semmiféle választ (tudomásom szerint). Egyáltalán, be merem vallani, semmiféle válasz nincs arra, hogyan keletkezett (vagy esetleg mindig is volt) az a sokdimenziós tér, a hipertér, amiben a bránok vannak. Azon is el lehet fantáziálgatni, vannak-e ott a bránokon kívül más akármik is, amiknek a létéről sem tudunk. Bár ateista vagyok, de ennek ellenére be merem vallani, cseppet sem kizárható, hogy ott a sokdimenziós hipertérben akár valamiféle szuperlények is éljenek, akik tetszésük szerint játszhatnak a bránokkal, akár világokat is teremthetnek így. E lényeket nyugodtan lehet angyaloknak vagy isteneknek is nevezni. Igen, az M-elmélet nem zárja ki, hogy a két brán ütközése Isten szándékos akaratából történt.

Épp csak ez rendkívül valószínűtlen. Az, hogy ezen elmélet szerint van hipertér (tudod, az a sok, legalább 11 dimenziós valami, amiben a bránok vannak) sőt e hipertér létezése majdnem teljesen biztos, és az hogy nem kizárható, hogy a hipertérben éljen Isten, az még nem jelenti azt, hogy biztos is, hogy van Isten, aki a hipertérben él!

De ami engem illet, szerintem nem is ez az érdekes. Ha hiszed, ha nem, kedves Olvasóm, engem nem zavar, ha hiszel a hipertér istenében. Tőlem bárki nyugodtan hihet egy ilyen istenben, sőt, ott élő lényekről én is írtam nem egy regényemben, én „világöröknek” neveztem el őket. Engem ez tehát nem zavar. Az sem zavarna, ha alakulna erre egy vallás és elterjedne. Hanem lássunk világosan: egy olyan isten, aki annyira hatalmas, hogy bránokkal játszik, s így teremt egy (sőt valószínűleg nem is csak egy, de rengetegsok) világegyetemet, s e világegyete-mek közül egy is akkora, mint a mienké, az NAGYON MÁS ISTEN, mint amit a Biblia leír nekünk! Az NEM AZ EMBER KEDVÉÉRT teremtette a világot, hanem egészen más céljai

voltak a világteremtéssel, s lehet, hogy nem is tud arról, hogy az általa teremtetett egyik világban létrejött az emberi faj.

Én tehát mint ateista, nem hadakozom ezen istenhit ellen, bár nem hiszek benne (ebben sem). Én főként a bibliai istenkép ellen küzdök, mert azt fertelmesen ocsmánynak és gonosznak tartom.

De ettől még nyugodtan képzelődhetsz a hipertéri istenről, mert az elmélet nem zár(hat)ja ki a létét, legfeljebb arra mutat rá, hogy egy ilyen isten (is) felettébb valószínűtlen. Mindenesetre kétlem, hogy valaha is lenne bármi igazán komoly tudásunk a bránok lényegéről, arról hogy miből állnak, hogyan, mikor keletkeztek, mi van a hipertérben a bránokon kívül, mert kétlem, hogy az ember valaha is kijuthatna a hipertérbe (ennek ellenére én is írtam már hipertéri űrhajózásról a regényeimben), vagy valami adatgyűjtő szerkezetet küldhetnénk ki oda. Vagyis én elfogadom, hogy vannak dolgok, amikről valószínűleg soha a bűdös életben nem fog biztosat tudni az emberiség. Még azt is elfogadom, hogy e nem-tudható dolgokról való megnyugtató képzelődés miatt legyen egy vagy több vallás. Oké. De az ne olyan vallás legyen, mint a bibliai, és ne akarja felesleges büntudattal megtölteni a lelkiismeretemet amiatt, mert recskázom, vagy mert szombaton (is) dolgozom, vagy akármi másért is! Pláne ne állítson olyat, hogy minden ember bűnös már rögvést a születésétől számítva! És ez a vallás fogadja el az evolúciót, mert ne legyen tudományellenes, tehát maradjon meg szigorúan azokon a területeken, ahová a tudomány nem képes eljutni! S még sokáig sorolhatnám!

Még valamit világosan kell látnunk. Ha elfogadjuk is egy olyan, a hipertérben élő szuperlény létét, aki bránok ütköztetésével vagy másképpen világegyetemeket hoz létre, akkor ezt nevezhetjük ugyan Istennek, de ez akkor sem lesz azonos azzal az istenfogalommal, amit általában és manapság értenek e fogalom alatt. Mert az igaz ugyan, hogy e lénynek sokkal, de sokkal nagyobb a hatalma, mint az emberekének, de a hatalma valószínűleg akkor sem VÉGTELEN. És mindentudónak sem tekinthető. A végtelen (abszolút) hatalom, no meg a mindentudás feltételezése ellentmondásokra vezet, ezeket kirészleteztem e könyv más helyein. Tehát, bár nem elképzelhetetlen feltételeznünk olyan lényt, aki a mi világunkat megteremtette, de ez igazából akkor sem az az abszolút hatalmú Isten, akiről a vallásosok elmélkednek, továbbá, ha meg is teremtette a mi világunkat meg még akárhány másikat is, de akkor sem teremtője annak az egész hipertérnek, amiben ő maga ez a „pszeudo-Isten” is van, sőt, jó eséllyel a bránokat sem ő teremtette csak felhasználja azokat. Ez tehát csak egy nagy hatalmú szuperlény, nem igazi Isten. De még egy efféle szuperlény létre sincs semmi bizonyítékunk, s létezése ezért erősen kétséges, nem több mint csupán afféle fantáziajáték.

Szeretném azt is leszögezni, a fentieket nem amiatt írtam, hogy vallásalapítóként fellépjek, nem kívánok agitálni a „hipertér istene” vallás mellett, sőt, én magam sem hiszek ilyesmiben. Csupán az volt a célom ezzel, hogy bemutassam, a jelenlegi legmodernebb elmélet a Világegyetemünk kezdetéről miféle „isten(ek)” létét engedi meg, mik tehát az elmélet korlátai, mikre ad magyarázatot és mire nem, mit zár ki kategorikusan, mint lehetetlent, s mit nem. Röviden ismertetve az álláspontomat ezzel kapcsolatban: az elmélet megengedi a mi világunk szándékos teremtését, s ezért ezt én sem tartom lehetetlennek, csak rendkívül valószínűtlennek, ellenben egyéb (logikai) megfontolásokból továbbra is lehetetlennek tartom „igazi”, abszolút hatalmú isten létét, aki megteremtette volna azt a (valószínűleg végtelen nagy) sokdimenziós „nagyobb” világot (a hiperteret), amiben a mi világunk „csücsül”.

[6,7] Termodinamikára hivatkozó teremtésérv(ek)

Ezek általában az alábbihoz hasonlóan érvelnek:

— *A termodinamika első törvénye azt mondja ki, hogy energia nem születik zárt rendszerben, a második pedig azt, hogy zárt rendszerben minden anyagi összetétel a legkisebb (és egyben a legkevésbé rendezett) energiaszintre törekszik. Ezt a törvényt durva egyszerűsítésben entrópiatörvénynek is nevezhetjük, így tehát azt mondjuk: tapasztalati tény, hogy az Univerzum entrópiája növekszik, vagyis rendezetlenségének és egyre alacsonyabb szintű energiaeeloszlása nő. Ebből két dolog következik: először is az, hogy az Univerzum nem áll fenn öröktől fogva, hiszen az entrópia – mely a teljes Univerzumra kihat – egy visszafordíthatatlan folyamat, ezért az, hogy még nem ért véget (vagyis még nincs minden a teljes energiahalál állapotában, amikor is minden anyagi lét a teljes energiakiegyenlítődés és rendezetlenség állapotában lesz) feltételezi, hogy a Kozmosznak kezdete volt. Másodszor: az Univerzum kezdete a legmagasabb energiaszintű és legmagasabban kvalifikált rendezettség volt. Ezekből arra következtethetünk, hogy volt teremtés. Mert ha (1) volt kezdete az Univerzumnak, akkor ez „előtt” a kezdet „előtt” az Univerzum nem létezett. (2) Létezésének oka nem lehet saját maga. (3) Keletkezésének pillanata volt rendezettségének legmagasabb szintje. (4) Onnantól egyre csak romlik rendezettsége. Következtetés: Kell legyen valamiféle „Univerzumon túli ok”, amely létrehívta a Világegyetemet.*

Aki valamit is tud a fizikáról, annak számára a fenti eszme-futtatás nagyon meggyőző! Mégis van „bibi” benne. Ez pedig a következő:

A termodinamika törvénye statisztikai törvény! Lényegében azzal kapcsolatos, hogy az egyes, különböző energiaállapotú részecskék hogyan mozognak, mint verődnek csoportba. Tudni kell ehhez, hogy valaminek a hőmérséklete nem más, mint a dolgot alkotó részecskék átlagos mozgásenergiája. Ha tehát azt mondjuk, hogy egy pohár víz 50 fokos, az azt jelenti, hogy a vizet alkotó vízmolekulák átlagos mozgási sebessége akkora, ami az „ötven fok” hőmérséklettel jellemezhető. Ez azonban nem zárja ki, hogy akadnak köztük néhányan melyek 80 vagy 60 vagy 10 vagy 20 fok vagy akármi más hőmérséklethez tartozó mozgásenergiával rendelkeznek!

Na már most a legtöbben valóban 50 fok körüli hőmérsékletűek, de ez dinamikusán változik.

Ekképp van ez a gázok hőmérsékletével is: a gázokban levő részecskék hőmérsékletüktől függő sebességgel száguldoznak. Energiájukat sosem vesztik el (hacsak nem ütköznek neki valaminek, például a tartály falának). De ha a Világmindenség egészére gondolunk, annak nincs fala! Na és most képzeljünk el mondjuk hat golyót, melyek tökéletesen rugalmatlanul képesek ütközni. Egymás mellé rakjuk őket szorosan, és adunk nekik valamekkora energiát. Ha benn vannak egy tartályban, de úgy ütközhetnek a tartály falával, hogy nem vesztenek energiát, akkor ide-oda pattognak majd, hol egyikük-hol másikuk lesz gyorsabb vagy lassabb az ütközések miatt, de energiájukat sosem vesztik el, és könnyű belátni, hogy ha sokára is, de idővel újra be fog következni az az állapot, amikor egy pillanatra újra ugyanolyan formációba állnak össze, mint ahonnan kiindultak! Egyszerűen amiatt, mert az elképzelt rendszerünk által felvehető szabadságfokok száma NEM végtelen!

Na már most az Univerzum, a Világ, a tudomány jelenlegi álláspontja szerint nem végtelen mennyiségű részecskét tartalmaz, hanem véges sokat. Tehát a Világ szabadságfokainak száma sem végtelen. Nyilvánvaló, hogy az Univerzumot nem határolja semmiféle fal, s mert egyre valószínűbb, hogy a Tér is önmagába záródik, emiatt a Világ egészéből nem lehetséges energiavesztés. Ekképp, hasonlóan az előző példához, bármiként is mozogjanak a részecskék, az Anyag és Energia akármiképp alakuljon is át egymásba, idővel (persze elképzelhetetlenül sok idő múlva) elkerülhetetlenül bekövetkezik majd az az állapot, ami volt az úgynevezett „Kezdet”, azaz az ősrobbanás pillanatában!

Az tehát, hogy „a Világegyetem entrópiája növekszik”, lehet hogy tapasztalati tény, de csak „mostanában”, ki tudja mi lesz sokezer kvintillió év múlva! Magánvéleményem pedig az, hogy még az sem biztos, hogy mostanában okvetlenül növekszik az entrópia a Világmindenség egészében – mi van, ha csak abban a szegmensében növekszik, amit épp megfigyelhettünk?!

[6,8] Az „Első Mozgató” istenérve

— *Mindent, ami mozog, azt valaminek mozgatnia kell. Kell lenni egy első mozgatónak, amelyet semmi sem mozgat. (Ez Isten)*

Már NEWTON megállapította, hogy a mozgáshoz nem kell mozgató, mert minden tárgynak alapvető tulajdonsága az egyenes vonalú egyenletes mozgás, amit meg is tart míg valami külső erő nem hat rá.

[6,9] Az „Első Változtató” istenérve

— *Minden változik, s ami változik, azt valami más változtatja. Vagyis: a változtatók és a megváltoztatottak sorozatait észleljük. A lényegileg egymás alá rendezett változtatók sorában nem mehetünk a végtelenségig, hanem kell legyen valamilyen Végső Létező, ami végső soron felelős a változás egész soráért. Ez Isten.*

Ez az érv más köntösbe öltöztetve ugyanaz, mint az úgynevezett „kozmológiai istenérv”, illetve a termodinamikára hivatkozó teremtesérv(ek).

[6,10] Isten mint „az Első Ható Ok”

— *A „ható ok”. A ható okok sorozatában nem lehet a végtelenbe menni. Az első ható ok az Isten.*

Lásd a „kozmológiai istenérv”-re vonatkozó választ. Nagyon röviden csak annyit írunk ehhez: Miért ne lehetne a ható okok sorában végtelenbe menni?! Hiszen ha mindennek az oka Isten, akkor azt is kérdezhetem: Istennek mi az oka, ki teremtette Istent?! A Rézfaszú Bagoly talán?!

Az a baj, hogy az a fogalom, hogy „végtelenség”, szintén nincs pontosan definiálva. Mindenesetre nincs bizonyítva, hogy ne lehetne a végtelenbe menni valamiféle oksági vagy következtetési láncsal, – attól, hogy mi emberek ezt nem tudjuk elképzelni, még cseppet sem biztos, hogy lehetetlen!

[6,11] A dolgok fokozatai, mint állítólagos istenérv

— *A dolgok fokozatai. (A dolgok a jóság fokozatai tekintetében különböznek egymástól. A legjobb, legigazabb stb.: Isten)*

Miért csak az egyik irányban induljunk el a „dolgok fokozataiban”?! Mehetünk lefelé is: létezik a legrosszabb, leghazugabb, stb.: és ez lenne akkor Isten! A világban uralkodó állapotokat nézve ez jobban is megfelelne Isten igaz lényegének szerintem, elvégre nézzük csak meg a Bibliát: mindent tilt, ami kellemes, ellenben emberáldozatokat követel, stb....

Erre persze mondhatja a fundi, hogy igazunk van abban, hogy el lehet indulni a másik irányba is, csak hogy akkor a Sátánig jutunk el, mert az a legrosszabb, leghazugabb, stb.... Erre válaszoljuk azt, hogy ez esetben a Sátán nem lehet Isten teremtménye, mert a tökéletes Isten nem teremtené ilyen lényt, továbbá ha a dolgok fokozataiban az egyik véglet léte szükségszerű a fundi szerint, akkor szükségszerű a másik véglet is! Tehát ekkor a fundi a dualizmusig jutott el, ami ellentétes a kereszténység tanításaival!

De az ateista természetesen a dualista álláspontot sem fogadja el, ugyanis a fenti érven definiálatlan az a fogalom, hogy „jószág”! Természetesen nem tagadjuk, hogy mindenki tudja, mi az a „jó”, csak hogy a „jó” szó használata hétköznapi értelemben melléknév: úgy használjuk, hogy például „jó cipő”, „jó nő”, stb. E kifejezésekben azt értjük, hogy „jó ez a cipő nekem”, „jó ez a nő a férfiaknak, mert szívesen lefektetnék”, stb. Tehát az a kifejezés, hogy „jó”, implikálja azt a részeshatározót, hogy „számára”. Mindig tehát, amikor azt a szót használjuk, hogy „jó”, meg kell mondanunk, hogy *kinek a számára* jó?! Nekem például nagyon jó lenne, ha jogom volna bármelyik nekem tetsző csinos nővel közöszlőni, de nem biztos, hogy ezt az általam kiválasztott nők is olyan fenemód jó dolognak tartanák!

A fundi fenti „értvében” szereplő „jó”-szónál azonban nincs megadva az, hogy kinek a számára a „legjobb” az Isten, illetve kinek a szemszögéből rakja sorrendbe a jószág szerint a dolgokat fokozatilag! Tegyük fel, hogy én sorolom be a dolgokat jószág szerint, ekkor okvetlenül előkelő helyre kerül nálam a banán, amit nagyon szeretek, sokkal hátrébb a narancs, amit szintén szeretek, de azért nem annyira, és egészen alulra a sóskauszósz, amit ki nem állhatok. Más ember esetleg a sóskauszószot rakná előbbre és legalulra a banánt. Van akinél egészen előkelő helyre kerülne jószág szempontjából talán még a kakiszex is!

Szóval a fenti „istenért” egyszerűen tömény hülyeség pusztán amiatt is, mert nincs is valamiféle elvont jószágfogalom, nincs olyan, hogy „jó”, csak olyan, hogy „nekem jó” illetve „neked jó”. A dolgokat valamiféle abszolút jószági rangsorba egyszerűen lehetetlen besorolni, ekképp annak nem is lehet abszolút csúcsa. Persze alja sem.

[6,12] Célra irányulnak-e a természeti dolgok?

— *A dolgokat kell kormányozza valaki. Azaz van valami értelmes lény, amely minden természeti dolgot célra irányít, s ezt Istennek mondjuk.*

A természeti dolgok nem irányulnak célra. Mert mi a célja a fókának? Hogy a jegesmedvék ne haljanak éhen? Szerintem a fókáknak erről egészen más véleményük van! És akkor mi a célja a jegesmedvéknek?! Ha meg arra gondol valaki, hogy a Természet fejlődik, bonyolódik, erre is akad Isten nélküli magyarázat: s ez az evolúció!

[6,13] „Pascal fogadása”, avagy kifizetődő-e hinni Istenben?

„Pascal fogadása”, avagy „érdemesebb/kifizetődőbb hinni Istenben, mint nem hinni, mert ha hiszünk és van Isten, sokat nyerhetünk, ha nem hiszünk és van Isten, mindent veszthetünk, ha ellenben hiszünk és mégisincs isten, semmi baj, nem veszítettünk semmit”!

Ezt – más szavakkal – Blaise Pascal állította a 17. században. Ez nagyon kedves fundi-érvem, mert csodálatosan darabokra lehet cincálni!

Először is, cseppet sem biztos, hogy még ha van is Isten, és hiszünk benne, akkor is megjutalmaz minket!

Másodszor, lehet hogy totál nem érdekli, hogy hisz-e benne valaki! Ha én például értelmes számítógépprogramokat tudnék készíteni, akik persze a maguk mesterséges világában élnének, s nem volna fogalmuk az én világomról, akkor engem nem igazán érdekelne az, hisznek-e ezek a progik bennem, a Nagy Programozóban. Ez számomra sokadrangú mellékes kérdés volna. És ha volna e teremtet, szimulált világomban valami kedves, szeretetre méltó kislány, azt akkor is megjutalmaznám, ha szilárd meggyőződése szerint én, a Nagy Programozó nem létezem.

Harmadszor, lehet az is, hogy kifejezetten az ateistákat kedveli jobban Isten, lásd az „— Az ateistákat gyűlöli Isten, mert nem hisznek benne!” – fundi-„értvre” adott választ!

Negyedszer, ha nincs Isten, de mégis hiszünk benne, abból nagyon is sok kárunk származhat, tudniillik mert például a magyarázatainkban Istenre hagyatkozunk végső okként, s ekképp nem keressük a dolgok/események IGAZI okát, tehát például nem fejlesztjük a tudományt! Csak egy példa: ha valaki azt hiszi, a pestis Isten büntetése, akkor nem igyekszik gyógymódot, sőt oltást találni ellene! Vagyis az istenhitre az életünket is ráfizethetjük! Egyáltalán, az Istentől jövőnek tartott, de hamis vallási törvények követésére áldozzuk ezt az egyetlen életünket, az örök élet hamis illúziójáért, ami azonban nem fog bekövetkezni!

Ötödször, ha nincs Isten és nem hiszünk benne, abból jelentős hasznunk származhat, egyrészt az, hogy nem kell félnünk holmi túlvilági büntetéstől, másrészt hogy elkerüljük a negyedik pontban leírt bajokat!

Hatodszor, a dolog erkölcsileg is aggályos: nem hinném, hogy Isten, ha létezik is, de sokra becsülné azt, aki efféle üzleti megfontolásokból, tehát a legigazibb módon számításból hisz öbennel!

Hetedszer, még ha teljes mértékben igaza volna is a fundinak, az sem jelentene semmit! Ugyanis tegyük fel, hogy valaki így gondolja, mint ahogy most mondta a fundi. Nos, *ez egyszerűen nem hit!* Lásd ugyanis a „hit” szó korábban megadott definícióját! Aki úgy gondolja, mint a fundi, az tehet úgy, mintha hinne, a hit külsőségeit felvállalhatja, de ettől még nem lesz hívő! Nekem például megesküdhet a Föld minden lakója, hogy nekem ajándékozzák egész Európát, ha ezentúl hiszek abban, hogy minden suszterbogár tud magyarul beszélni, csak ezt titkolják előttünk emberek előtt – akkor sem fogok hinni benne, *mert nem hihető!* Tehetek úgy, mintha elhinném, de ez akkor sem hit! Tehát a fundi érve még akkor sem működhetne, ha igaz volna.

[6,14] Megtervezettek-e a Világ fizikai állandói?

— *A Világ finomszerkezete teljes mértékben a tervezettség jeleit mutatja fel: a Világmindenség alapvető fizikai állandói úgy vannak bekalibrálva, hogy lehetséges legyen benne az emberi élet! De szűkebb környezetünkre, a Föld-Hold rendszerre is igaz ez! Elég lenne egy egészen kis különbség a világállandókban, s mi máris nem létezhetnénk, a Világ egészen más képet mutatna...*

— Hát igen, a Kozmosz állandói valóban olyanok, hogy benne lehetséges az élet! Ez azonban a fundi részéről nem érv, hanem tautológia. Rövidítve okoskodását, azt olyképp egyszerűsíthetjük le, hogy „tekintve, hogy létezőnk, kellett, hogy valaki teremtsen minket és a világot, amiben létezőnk, mert másképp nem létezhetnénk”! Könnyedén belátható, hogy lehetséges más magyarázat is: tegyük fel, nagyon sok más Világmindenség létezik, merőben különböző világállandókkal, akár végtelensok is, az állandók minden lehetséges kombinációjával – ezek közül persze végtelensok világmindenségben nem lehetséges az értelmes élet, emiatt ott nincsenek is fundik, akik az okoskodásukkal meg akarják tévesztetni embertársaikat! A világmindenségek egy kis töredékében azonban lehetséges az értelmes élet, köztük a mienkben is. E távlatból nézve már érthető, itt miért olyan kellemesek a világállandók a számunkra: egyrészt véletlenül, másrészt szükségszerűen, mert ha nem így volna, mi sem léteznénk! Azért jók az állandók nekünk, mert csakis ott jöhettünk létre, ahol ezek az állandók épp ilyenek voltak!

Az is elképzelhető ugyanakkor, hogy csak egy Világmindenség van, de ez időről időre változtatja az állapotát, még az úgynevezett világállandóit is (elképzelésünk szempontjából mindegy, hogy fokozatosan változtatja-e, vagy hirtelen, egy-egy Nagy Bumm vagy Nagy Reccs során), és természetesen csakis akkor alakul ki benne értelmes élet, amikor az állandók erre alkalmasak!

Vannak tehát alternatívák az isteni tervezés ellen e téren is! Sőt, ami azt illeti, a fundinak ez talán a leggyengébb érve amiatt is, mert meglehetősen friss, de megbízhatónak tűnő mérések arra utalnak, hogy a világállandók valóban nem is olyan nagyon állandók: legalábbis úgy tűnik, hogy a fénysebesség cseppet sem állandó, hanem ahogy múlik az idő, fokozatosan „fárad”, „öregszik”, azaz csökken az értéke – régen tehát nagyobb volt a fénysebesség, az a bizonyos „C”-vel jelölt állandó! Ha ez igaz a fénysebességre, teljes joggal gyanakodunk rá, hogy a többi „állandó” sem okvetlenül állandó!

[6,15] Hogyan jöhet létre a Semmiből – Valami?!

— *Kedves ateisták, ugyan már magyarázzátok meg legyetek olyan rendesek, hogy hogyan jöhet létre a Semmiből – Valami?!*

Ez más szavakkal s rövidebben egyszerűen a kozmológiai „érv” megismétlése. Erre az ateista válaszolhatja azt, ami ott le van írva ([6,6] pont), de akár elég nekünk is röviden visszavágni:

— **Kedves hívők, ugyan már magyarázzátok meg legyetek olyan rendesek, hogy hogyan jöhet létre a Semmiből – Valaki?!**

Ugyanis Isten szerintetek VALAKI. Aki valaki, az egyben valami is, vagy nem? Na, hogyan pottyant elő hirtelen a semmiből ez az übermicsoda szupermen lény, aki mindentudó és mindenható?!

Emellett ki lehet azt is fejteni, hogy szerintünk ateisták szerint nincs is olyasmi, hogy „Semmi”, mármint abszolút semmi. Hétköznapi értelemben azt, hogy „semmi”, számnévként használjuk, márpedig tudni kell, hogy a számnevek nyelvtanilag nézve a melléknévek közé sorolandóak. Egy melléknévnek pedig nincs értelme önmagában, csak egy főnévvel együtt, amire vonatkozik! Nincs értelme például azt mondanom, hogy „piros”, ha nem mondom meg, MI a piros. Ekképp nincs értelme annak, hogy „egy” vagy „kettő”, ha nem mondom meg, miből van egy vagy kettő. Hasonlóképp, ha azt mondom, „semmi állat nem mászkál az utcán”, annak van értelme: a „semmi” mennyiségjelző szót az „állat” főnévre alkalmaztam!

Önmagában a „Semmi” szó akkor is értelmetlen, ha nagy kezdőbetűvel használjuk. Egyáltalán, olyat hogy „Semmi”, senki sem tapasztalt eddig. Mindig mindenki csak „Valamit” tapasztalhatott – ha mást nem hát pusztá levegőt, vagy a világűrt, de még ott is van Valami – tudniillik tér és idő! A Tapasztalat tehát arra tanít, hogy olyan hogy Semmi, egyszerűen nem létezik! A Világ mindig is Valami volt, csak más alakban!

Persze másként is okoskodhatunk. Úgy, hogy soha nem is jött létre a Semmiből semmi! A Világ ugyanis nem más, mint a Semmi. A világ összes elektromos töltése ugyanis épp 0. A perdülete is 0. Sőt még az összes energiája is épp 0, tekintettel arra, hogy mindig megfelelnek róla, hogy a gravitációs energia a többivel ellentétes előjelű az efféle számolgatáskor! Ez könnyen belátható: ha felemelsz egy követ bizonyos magasságba, annak lesz egy bizonyos, gravitáció okozta helyzeti energiája! Ha leejted, mozgási energiája lesz, de azon az áron, hogy veszít a helyzeti energiából! A kozmosz tömegének gravitációs energiája tehát ellensúlyozza a többit! Valójában tehát mindennek az összértéke a világban 0, tehát nincs semmi, csak a Semmi! A Semmi változatai vagyunk csak!

Más szavakkal:

Tévedsz, amikor azt hiszed, hogy van Valami, és nem csupán a Semmi! Csak a Semmi van ugyanis. Csakhogy épp ezáltal, hogy a Semmi VAN, ezáltal máris Valamivé vált, mert minden ami van, létezik, ha tehát a Semmi VAN, akkor LÉTEZIK, márpedig minden, ami létezik,

Valami! Vagyis nincs semmi, csak a Semmi, ami azonban épp emiatt Valami! Tehát a Semmi és a Valami ugyanaz.

A fenti okfejtés pedig remélem kellően elvont ahhoz, hogy megnyugtassa a túlságosan filozófiai beállítódottságú fundikat ahhoz, hogy belássák: az ateisták is tudnak olyan magasröptűen érvelni, mint ők, a misztikusak! Ateista Olvasóm meg remélem belátja, miért nem szabad túlságosan elvont okoskodásokba belefeledkezni! Ha nagyon eltávolodunk a tapasztalati tényektől, mindent és mindennek az ellenkezőjét be lehet bizonyítani!

Én amondó vagyok, hogy minden, amit tapasztalok, az Valami. Ekképp nem is hiszek a Semmi léteiben, amíg meg nem tapasztalom azt is. Tisztelem ugyanis a tényeket! Mert a tények, azok sem semmik! Nagyon is valamik ahhoz, hogy komolyan vegyük őket! :-))

[7] A „fiatal Föld” mellett szóló úgynevezett „érvek” cáfolatai

[7,0] Bevezetés: Mielőtt egyetlen fundi-„érvet” is megvizsgálánk, egy pillanatra gondolkodjunk el azon, ha igazuk volna a fundiknak, hogy a Föld valóban csak 6-7000 éves, de legfeljebb 10000; akkor hogyan magyaráznánk a kőolaj, a kőszén és a földgáz létét-keletkezését?! És miként láthatjuk a sokkal több mint 10000 fényévre levő galaxisokat, hiszen ennyi idő alatt a fény el sem tudott volna jutni tőlük hozzánk!

Talán már ebből is világos, hogy mekkora baromság ez az „elmélet”... Bocs, de ekkora népbetűtítésre nincs szebb szavam!

[7,1] A Hold távolodása a Földtől

— *A Hold egyre távolodik a Földtől, másfél milliárd évvel ezelőtt épp összeért volna a felszíne a Földével, a Föld tehát nem lehet legalább 4 milliárd éves, mint azt a tudósok állítják, emiatt evolúció sem lehetséges!*

A Hold valóban egyre távolodik a Földtől. De csak azóta, hogy egyáltalán bekerült a Föld gravitációs terébe! Ugyanis nem volt mindig mellékbolygója a Földnek: Valójában a Hold egyszerűen egy befogott kisbolygó! Tehát ettől a Föld még akárhány milliárd éves is lehet, csak fejlődése korai szakaszában egyszerűen nem keringett még a Hold körülötte!

Ezzel szemben érvként szokták feldobni a kreacionisták, hogy a Holdat nem foghatta be a Föld, mert akkor a Hold pályája nem lenne közel kör alakú! Elfeledkeznek azonban arról (vagy szándékosan elhallgatják), hogy a Hold pályája eleinte minden bizonnyal valóban nem is volt kör alakú, ám minden nem kör alakú pálya instabil, ekképp hajlamos külső erők hatására torzulni, s idővel az egyetlen stabil kör alakú pályába „rendeződni”, márpedig a Holdra nagyon is hatottak ezt illetően komoly erők: tudniillik a Föld gravitációs ereje!

[7,2] A „napszél” és az intersztelláris anyag

— *Az intersztelláris anyag léte a Föld-Nap között bizonyítja, hogy a Föld nem lehet idős, mert a napszél kisodorta volna ezt az anyagot a csillagközi térből a Föld pályáján túlra!*

Nem éppen! A napszél persze valóban rendelkezik ilyen hatással, csak hogy az említett csillagközi térbe jelentős az intersztelláris anyag *beáramlása* is, tudniillik az ide rendszeresen behatoló üstökösök és meteorok szétaprózódásából, valamint a Nap hatására felmelegedő felületük szublimálódásából-elpárolgásából!

[8] A Biblia igazolja önmagát!

[8,0] Ez nagyszerű! Képzeljétek el Olvasóim: van egy könyv, ami egészen biztos, hogy nem hazudik, hiszen bele van írva, hogy csakis igazat mond! Rém meggyőző, mi?!

A fundik azt szokták mondani, hogy az Ószövetség sok olyan jóslatot tartalmaz, főleg Jézus életére vonatkozóan, amik aztán szó szerint beteljesedtek az Újszövetségben!

Nos, erre én azt mondom, mint olyasvalaki, aki eddig 56 regényt írt (és sok egyéb kisebb művet is...) tehát van némi gyakorlatom az ügyben, hogy nem nehéz írnom egy olyan regényt, ami tartalmaz akárhány jóslatot is az első néhány fejezetében, aztán a későbbi fejezetekben ezek sorra mind beteljesednek!

Továbbá: Jézus – ha élt – ismerhette az Ószövetségi iratokat. Az apostolai is, és azok is, akik később lejegyezték a Jézusról szóló evangéliumokat. Mi sem lehetett könnyebb, mint Jézus tetteit hozzáigazítani azokhoz! Különbözik meg a Biblia annyira teli van hazugságokkal, hogy még az sem igaz, hogy legalább az egyes könyveit azok írták volna, akiknek a neve alatt szerepel. Mózes könyveit például minden valószínűség szerint Ezsdrás hamisította! (Mózes maga már amiatt sem írhatta, mert szerepel benne a saját halála). Miért is várjunk ezek után nagyobb hitelességet az Újszövetségi iratoktól?!

Még Jézus léte is kétséges! Én, e sorok írója mégsem tartozom azok közé, akik egy-az-egyben elvetik Jézus létét, és teljességgel a kitalált mesealakok közé helyezik. A közelmúltban az Interneten ateisták közt vita folyt róla, hogy Isten és Jézus egy kategóriába helyezendő-e az olyan kitalált lényekkel, mint a Micimackó vagy épp a Loch Ness-i szörny! Én azt hiszem Isten igen, de Jézus nem, mert nemcsak hogy élt Jézus, de több példányban is! Minimum kettő kellett legyen belőle: egy nagyon szelíd próféta, és egy véresszájú forradalmár! Hol azt mondja, hogy ha megütik az egyik arcodat, tartsd oda a másikat is, hol meg azt, hogy nem lehet a követője csupán az, aki érette meggyűlöli a rokonságát, és hogy ne higgyék, hogy békét hozni jött a Földre...

Pontosabban idézni e szövegeit felesleges, mert valószínűleg úgysem szó szerint lettek lejegyezve már a Bibliába sem. Lényeg az, hogy akkoriban a Közel-Keleten, főleg Kánaánban nagy csodaváró hangulat volt elterjedt az ottani népek körében, főleg a kemény római elnyomás miatt. Minden valószínűség szerint jó pár önjelölt próféta és forradalmár-palánta használta ki ezt, és sokan prédikáltak messianisztikus-eszkatologikus tanokat. Akadt amelyikük szelídebb, s akadt amelyikük harciasabb volt. Szerintem ezek alakjaiból ötvöződött össze a meglehetősen ellentmondásos bibliai Jézus-kép.

[8,1] A deuterokanonikus könyvek

Az, hogy a Biblia önmagát igazolja, amiatt is gyengécske érv, mert köztudomású, hogy nem is egy olyan evangélium akad, amit nem vettek be a Biblia könyvei közé, amiatt, mert feltűnően ellentmondtak a többi könyvnek! Ez azonban nem jelenti azt, hogy a végül kanonizált könyvek ne tartalmazzanak ellentmondásokat, akár az egyes könyvek közti viszonyban, akár egy könyvön belül, csak ezek ellentmondásai nem annyira szembeötlőek, mint a kihagyott könyveké. Még az sem egészen egyértelmű, hogy legalább MA mi számít bele a Bibliába: A katolikus Bibliában például HÉT olyan könyv is szerepel, ami a protestáns bibliákból ki van hagyva! Ezek: Tóbiás könyve, Judit könyve, a Makkabeusok első és második könyve, Bölcsesség könyve, Jézusnak Sirák fiának könyve, Báruk könyve. Ezeket szokták deuterokanonikus könyveknek is nevezni.

[8,2] Vannak-e beteljesült bibliai próféciaik?

De nézzük, milyen jóslatokra szoktak hivatkozni! Azokkal nem is foglalkozom, amelyek sok idővel ezelőtt úgymond „beteljesedtek”, mert ezeket tiszta sor, hogy utólag költötték; bár némelyik ilyen „jóslat” még ennek ellenére is csak nyakatekert belemagyarázásokkal húzható rá az adott eseményre. Akadnak ellenben olyan jóslatok, amelyek – főként Jehova Tanúi szerint – a mi mostani világunkra, vagy legalábbis a közelmúlt eseményeire vonatkoznának, s ekképp semmi esetre sem költötték utólag a Bibliához! Vegyük sorra ezeket, amelyek gyakorlatilag mind Dániel könyvében szerepelnek! Jehovisták ezeket az egyik legerősebb érvnek tartják arra vonatkozóan, hogy a Biblia Istentől ered!

A modern bibliakritika szerint: *„Az ótestamentumi könyvek közt sajátos arculatával tűnik ki az, amelyik Dániel nevét viseli. Ez az i. e. 2. században (167-164 körül) keletkezett munka, amely később igen nagy hatást gyakorol az újszövetségi apokaliptikus irodalomra – mindezekelőtt pedig a Jelenések könyvére –, abban az időben született meg, amelyben a zsidók a Makkabeusok vezetésével elkezdett harcot kezdték az őket elnyomó és erőszakosan hellenizálni akaró IV. Antiokhosz Epiphanész szír király uralma ellen. A zsidóságot a Juditról és az Eszterről szóló könyvekhez hasonlóan arról törekszik meggyőzni, hogy a sorsa jobbra fordul, szebb jövő virrad majd rá. Célját úgy kívánja elérni, hogy népének fiai elé a képzelet-szülte Dániel példáját állítja, aki a legrettenetesebb helyzetből is megmenekült az isten segedelmével. Maga ez a könyv főként Dánielről szól, de másokról is beszél el különös eseményeket”. (Az idézet Pais Istvántól való).*

A Dániel könyvében a modern korra (állítólag) vonatkozó jóslatok:

1. Nabukodonozor király álmot lát. Állítólag uralkodásának 2. évében, tehát i. e. 603-ban, amikor még egyáltalán nem hurcolt el Júdából embereket, és így Dánielék sem lehetnek még ott Babilonban! Maga az álom egy *hatalmas szoborral* volt kapcsolatos, amelynek a feje aranyból, a melle és a karjai ezüsből, a hasa és oldalai rézből, lábszárai vasból, lábfejei pedig részben vasból, részben cserépből álltak, és amelyet egy lezuhant kő porrá zúzott. Dániel szerint az álom *megfejtése* ez: a jövőben véget ér Nabukodonozor aranykirálysága, s utána majd ezüst-, réz- és vaskirályság fog következni. Dániel szerint a különböző fémek különböző birodalmakat jelképeznek, melyek sorra mind elpusztulnak. Jehova tanúi értelmezése szerint: Az aranyfej jellemzi Nabukodonozor babiloni birodalmát; az ezüst a Méd-Perzsa birodalmat, a réz a Nagy Sándor által alapított birodalmat, a vaslábak a Római birodalmat jelképezik – de utóbbiba Jehova tanúi beleértik az úgynevezett „Angol-Amerikai világhatalmat” is, mindössze amiatt, mert Amerika eredetileg angol gyarmat volt, Anglia egy része pedig a Római birodalom idejében római megszállás alatt volt, mint a birodalom meglehetősen elmaradott északnyugati csücske – jó ezer évvel azelőtt, hogy az angolok gyarmatosították volna Észak-Amerikát! Az, hogy közben Anglia egy évezreden át független volt, Jehova Tanúinak nem számít: merészen kijelentik, hogy a mai Egyesült Államok tulajdonképpen a Római birodalom jogutódja olyképpen, hogy őt is jelképezik a vaslábak! Az agyagból és vasból készült lábfejek pedig a mai – szerintük „végső időkben” lévő – Föld politikailag megosztott állapotát szimbolizálják, a szobrot ledöntő kő pedig Isten hamarosan elkövetkező királyságát, ami mindennek véget vet!

Na már most, ha valaki a fentieket elhiszi, enyhén szólva nagyon hiszékeny! Számos kérdést tehetünk fel, amik válaszra várnak! Például: Miért nem szerepel a szoborral kifejezett birodalmak közt például a Kínai birodalom, pedig ugyancsak jókora?! És a szintén igencsak nagy ősi amerikai indián-birodalmak, például az inka, azték és a maja? Hol van megemlítve Napóleon, pedig tekintélyes területet meghódított? És az Oszmán-török birodalom? A Szovjetunió sem kerül említésre, pedig bízvást birodalomnak nevezhető, s még jelenleg is hogy felbomlott, az

Oroszországhoz tartozó része bőségesen megvan akkora, hogy nagyobb is, mint nem egy ókori birodalom, s politikai jelentősége is megvan akkora! Aztán: Mi köze van Nabukodonozornak ahhoz, mi lesz halála után kb. 2000 évvel, őt minden valószínűség szerint csak a saját birodalmának a sorsa érdekelte; de ha Isten valami furcsa okból mégis közölni akarta vele mindezt, miért álmában teszi, s miért nehezen megfejthető jelképekbe homályosítja?

Röviden szólva: a fenti első jóslat zagyaságok és erőltetett belemagyarázások tömkelege!

2. Dániel állítólag több mint hetvenévesen látta azt az álmot, ami bizonyos hívő emberek – például jehovisták – szerint szintén a mi mostani korunkra (is) vonatkozik. Ez röviden úgy szól, hogy 4 állat jön ki a tengerből: egy szárnyas oroszlán, egy medve, egy négy fejjel és négy szárnyal rendelkező párdúc, s végül a rendkívül erős negyedik állatnak nagy vasfogai és tíz szarva van. E tíz szarva közül kiemelkedik egy „kicsiny” szarv, melynek „emberszemekhez hasonló szemei” vannak, és „nagyokat szóló szája”. Isten azonban elpusztítja ezeket az állatokat.

Nem nehéz észrevennünk, hogy ez a „jóslat” nem más, mint a korábbi, Nabukodonozor-féle álmok megfejtése más alakban – s ezt tulajdonképpen a jehovisták is elismerik. Ennek fényében e jóslattal nem kell többet foglalkoznunk, érvényes rá az előző pont minden kritikája.

3. Babiloni fogsága idején is látott állítólag Dániel egy az előzőhöz hasonló álmot, ami öklelődő kosról, meg szintén szarvakról szólt; unalmas és felesleges lenne idézni; lényeg, hogy ezt is az előzőekhez hasonlóan magyarázzák a Biblia jóslataiban hívők csak nem idézik olyan gyakran, mert nem annyira látványos, mint az előzőek. Eszerint erre is ugyanaz a kritika érvényes, mint a korábbiakra.

4. Az öreg Dánielnek aztán egy angyal állítólag feltárta a világ sorsát egészen a mi korunkig; felesleges idézni, mert hosszú és unalmas, s akit érdekel a Bibliában úgyis megtalálja! A lényeg, hogy két király, az „északi” és a „déli” hadakozását meséli el az angyal. Ezen kifejezések alatt azonban korántsem egy-egy királyt kell érteni, még csak nem is meghatározott országokat: a jóslat magyarázóinak mindig olyan királyt-országot helyettesítenek be az „északi” vagy „déli” király kifejezés helyébe, ami épp megfelel a szándékuknak, s a legjobban illeszkedik a jóslathoz! A jóslat szokásos értelmezése szerint eleinte az „északi” és „déli” még úgy-amennyire valóban égtájat jelölt Dániel szülőföldjéhez viszonyítva, később azonban még ennnyire sem képesek követni magyarázatukban az eredeti szöveget, és például „északi király” alatt a Német birodalmat, „déli király” alatt meg Nagy-Britanniát értik. A legvégén természetesen itt is átcúsznak a korábbi jóslatok értelmezésébe, az angol-amerikai világhatalmat emlegetve; vagyis ez is ugyanolyan zagyaság, mint az előzőek! Az egészben az a legszomorúbb, hogy e jóslat értelmezésének vége felé a Dániel 11:31b részt („felteszik a pusztító útálatosságot”) úgy magyarázzák, hogy ez a modern időkben a Népszövetségre, illetve utódjára, az ENSZ-re vonatkozik! Márpedig az ENSZ-ről el lehet mondani sok negatívumot, például hogy erélytelen, kevés hatalommal bír, sok esetben csak látszólagos tevékenységet végez – de minden tisztességes és nyitott szemű ember el kell ismerje, hogy nélküle rosszabb lenne! Jehova tanúi ellenben „veres fenevadnak” nevezik!

A jóslat értelmezőit nem zavarja az sem, hogy a vége felé az angyal megint Egyiptomot emlegeti, akkor, amikor az „északi király” szerintük már a Szovjetunióra vonatkozik, aminek nem sok köze volt soha Egyiptomhoz.

Mindez tehát csak azért nem nevezhető ugyanolyan zagyaságnak, mint az előzőleg bemutatott jóslatok, mert azoknál is zagvyább, az erőltetett belemagyarázások iskolapéldája!

[8,3] Isten fia-e Jézus?

Úgy gondolom, e fejezetbe illik az a fundi-érv is, ami Jézus életével példálózva próbálja igazolni az Írásokat, pontosabban azt bebizonyítani, hogy Jézus valóban Isten fia volt, – ha ugyanis ez sikerül neki, onnantól már nyert ügye van! Ez a „bizonyítás” nagyjából a következőképp szokott elhangzani:

— Jézus azt állította, hogy ő Isten Fia! Na már most a következő lehetőségek vannak ezzel kapcsolatban: vagy igazat mondott és ő Isten Fia valóban; vagy hazudott; vagy örült volt! Ám a Biblia leírásai szerint nem tűnik sem örültnek, se hazudozónak! Hazudozónak már amiatt sem, mert minek is hazudozott volna ilyesmit, amikor ebből semmi haszna nem származott! Tehát ő valóban Isten Fia!

A fenti érveléssel az a baj, hogy szándékosan figyelmen kívül hagy egyéb alternatívákat! Ezek – valószínűleg még mindig a teljesség igénye nélkül – a következők:

1. Jézus nem is létezett, s az egész csak egy mese.
2. Jézus létezett, több példányban is, s a bibliai Jézus-kép ezek alakjaiból ötvöződött össze. Én a Nagy Ateista Könyv szerzője ezt tartom a legvalószínűbbnek.
3. Jézus igazi élete nem is volt olyan jó, tökéletes, mint azt a fundik hirdetik, mindössze a róla (köztudomásúlag sok évvel a halála után) készült leírásokban rengeteget szépítettek élettörténetén legendaírói, mindent kihagyva belőle, ami Jézusra rossz fényt vethetett volna szerintük. Emellett simán betold(hat)tak egy csomó, Jézus megítélésére nézve pozitív eseményt az evangéliumokba.
4. Jézusnak igenis származhatott haszna abból, ha magát Isten fiának hazudja: tudniillik a népszerűség! Köztudomású, hogy sokan életüket is képesek kockáztatni és feláldozni az elismertségért, azért, hogy „Valakinek” számítsanak!
5. Attól, hogy valaki örült bizonyos szempontból, az élet egyéb területein még viselkedhet felettébb tisztességesen és rokonszenvesen; Jézus élettörténete tehát cseppet sem bizonyíték arra, hogy ne lehetett volna örült!

[8,4] Jézus tökéletlenségei

Meg kell említenünk azt is, hogy Jézus cseppet sem volt afféle minden emberi gyengeségtől mentes szent, ahogy azt Isten fiától elvárnánk! Valójában számos tökéletlenséggel volt terhelt. Megintcsak a teljesség igénye nélkül íme egy kis lista ezekről:

1. Gyűlölködést szít, mert Máté10,34 szerint: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.”

2. E megnyilvánulása miatt sem lehet Jézust békeszeretőnek nevezni: Lukács22,36: „Monda azért nékik: ... és a kinek nincs, adja el felső ruháját és vegyen szablyát.”

(Persze sok békére buzdító megnyilatkozása is volt Jézusnak, nem tagadható; ez azonban nem azt bizonyítja, hogy tökéletes lett volna, csak azt, hogy ellentmondásos személyiség!)

3. Logikátlan dolgokat cselekszik, például megátkozta a fügefát, amiért az nem termett épp gyümölcsöt, holott nem is volt a fügeérésnek az ideje. Ezt a részt Jézus életével kapcsolatban Pais István úr nagyon szépen kirészletezi, emiatt onnan idézek, amiatt is, mert e rövidke részlet szépen rávilágít a Biblia néhány ellentmondására is:

--- idézet kezdete ---

Máténál (21,18-22) ily formában olvasható:

„Amikor [Jézus] korán reggel a város [Jeruzsálem] felé ment, megéhezett. Meglátott egy *fügefát* az út mellett, odament, de semmit sem talált rajta, csak levelet: Ekkor így szólt hozzá: »*Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé!*« És hirtelen *elszáradt a fügefa*. Amikor látták ezt a tanítványok, elcsodálkoztak, és azt kérdezték: »Hogyan száradt el ez a fügefa ilyen *hirtelen?*« Jézus így válaszolt nekik: »Bizony mondom néktek, *ha van hitetek, és nem kételkedtek*, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a *hegynek* azt mondjátok: Emelkedj fel, és vesd magad a *tengerbe!* – az is meglesz. És mindazt, amit hittel kértek imádságotokban, megkapjátok.«”

Ez az elbeszélés egyértelműen jelzi, hogy az újszövetségi Krisztus-alak *nem csupán egyszer* lett *haragos*. Továbbá azt is, hogy ehhez a bibliai személyiséghez az újtestamentumi szerzők gyakran olyan tetteket, eseményeket fűznek, amelyek jellemzők lehetnek egy földi halandóra, de nem férnek meg a Krisztus-alak „isteni” voltával. Mert hát egy természetfölötti lényről miképpen tételezhető fel oly fokú ostobaság és erkölcstelenség, hogy megátkozik és elszáradt egy fügefát, mivel nem lel rajta gyümölcsöt? Főként, ha még azt is figyelembe vesszük, amit *Márk* evangéliuma (11,12-14) említ, hogy ti. Jézus akkor szeretett volna gyümölcsöt szakítani a szóban forgó fárol, amidőn „*nem volt fügeérés ideje*”! E történet kapcsán azonban még más furcsaságok is szerepelnek az Újszövetségben. Mátétól pl. arról értesülhetünk, hogy a fügefa a megátkozás után azonnal elszáradt – Márk (11,20) „tudósítása” szerint viszont csak másnap reggelre. Máté azt állítja, hogy a fa megátkozására és elpusztítására a kufároknak a jeruzsálemi templomból való kiűzése utáni nap reggelén került sor. Márk ellenben arról „tudósít”, hogy ama nap reggelén történt a fa megátkozása, amelyen később a kufárokat Jézus kikergette a templomból, és a fügefa csak a következő nap reggelére száradt el. És még valami: Máténál a kufárok kiűzésének történetét azonnal követi a fügefa megátkozásáról és elpusztulásáról szóló szöveg, Márknál pedig a vétlen gyümölcsfa megátkozásának és kiszáradásának a leírása közé van beékelve a templom megtisztításának a története!

--- idézet vége ---

4. Kárt okoz másoknak, továbbá indokolatlanul kegyetlenkedik állatokkal, amikor az embertől kikergetett „tisztátalan lelkeknek” megengedte, hogy a mintegy 2000 állatot számláló disznónyájba menjenek, s azok emiatt a tengerbe fulladtak! Holott isteni hatalmával fogva megtehetette volna, hogy e „tisztátalan lelkeket” egyszerűen elküldi a Pokolba! Arról sincs szó a Bibliában, hogy megtérítette volna a disznófalka tulajdonosának az okozott kárt.

5. Lopásra és hazugságra biztatja a híveit: Lukács 19,29-34 „[Jézus] elküldte kettőt az ő tanítványai közül, Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba ... találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van rá. ... És amikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdája: Miért oldjátok el a vemhet? ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van rá.”

[9] Erkölcsstelenségek a Bibliában

Nem én mondom először, de magam is így gondolom: Ha kellett volna valami ahhoz, hogy ne legyek istenhívő, pláne keresztény, nos az az volt, hogy olvastam a Bibliát! Teli van erkölcsstelenségekkel, s még az sem igaz, hogy ezeket az isteni parancsolat ellen művelték volna az emberek. A legsúlyosabb erkölcsstelenségek épp azok, melyeket maga Isten parancsolt, vagy amelyeket ugyan nem ő parancsolt, de az elkövetés után megjutalmazott! Íme egy csokorra való, a teljesség bármiféle igénye nélkül! (Némely itt szereplő bekezdés szinte szó szerint Pais István munkájából van átvéve, esetleg lerövidítve).

Az alábbi összeállítás főként azért szerepel e könyvben, hogy meg tudja mutatni ateista Olvasóm valamely fundinak, ha az azzal jön, hogy a Biblia holmi „örök erkölcsi törvény legtokéletesebb kifejezése”, vagy más hasonlóval!

[9,1] Ábrahám, mint strici

— (Gen. 12,10-20) Az istenséggel szerződést még nem kötött, és ezért Ábrám néven szereplő Ábrahámról a következőket mondja a Biblia: „Amikor éhínség tört ki a vidéken [ti. Kánaán földjén], Ábrám lement Egyiptomba és ott lakott, mint jövevény, mert az éhínség súlyosan nehezedett a vidékre. Amint Egyiptomhoz közeledett, így szólt feleségéhez: »Jól tudom, hogy szép asszony vagy. Ha az egyiptomiak látnak, azt fogják mondani: Ez a felesége. Engem megölnék, téged életben hagynak. Ezért *mondd*, hogy a *húgom* vagy, hogy miattad nekem is jó dolgom legyen és életben maradjak.« Amikor Ábrám Egyiptomba ért, az egyiptomiak látták, hogy az asszony nagyon szép. A fáraó udvari főtisztviselői is látták és dicsérték a fáraó előtt. Az *asszonyt* tehát a *fáraó palotájába* vitték, Ábrámmal pedig jól bántak miatta. Juhot, szarvasmarhát, szamarat, szolgákat, szolgálólányokat, számárkancát és tevéket ajándékoztak neki. Az Úr azonban súlyos csapással verte meg a fáraót és házát Sára [később Sára], Ábrám felesége miatt. Erre a *fáraó* hívatta Ábrámot, és így szólt hozzá: »Mit tettél velem? Miért nem vallottad be, hogy a feleséged? Miért állítottad: a *húgom* – úgy, hogy *feleségül vettem*? Most itt a feleséged, vedd és távozz!« A fáraó parancsot adott embereinek, vigyék őt is, feleségét is minden vagyonával együtt vissza.”

Az idézett szövegből nem tudjuk eldönteni, hogy Ábrám a saját életének a megmentése céljából hazudta-e húgának a feleségét, vagy pedig azért, hogy nejét áruba bocsátva komoly anyagi haszonra tegyen szert. Mindenképpen stricinek minősül azonban modern fogalmak szerint! Sőt, még a stricik közül is a legocsmányabbak egyikének, mert nem egy akármilyen független leányt árult, hanem a saját tulajdon feleségét! És az istenség ahelyett, hogy Ábrahámot büntette volna stricisége miatt, az ártatlan – mert megtévesztett – fáraót és annak háza népét büntette!

Ez azonban még nem minden, mert Ábrahám megismételte ugyanezt a trükköt évekkel később Abimélekkel, Gerar királyával is. E részből (amit nem idézek) az is kiderül, hogy Ábrahám és Sára féltestvérek, apjuk közös ugyanis! Mégis házasságra léphettek! Na de mit is csodálkozzunk ezen –, ha a Biblia szerint az egész emberiség egyetlen emberpártól származik, akkor eleve nem is szaporodhattak el másként, mint vérfertőzéssel...

[9,2] Ezsdrás és a feleségek elkergetése

— Ezsdrás parancsára a zsidók el kellett kergessenek maguk mellől minden olyan feleséget, aki nem zsidó volt, a tőlük való gyerekekkel együtt(!); belegondolni is borzasztó szegény cserbenhagyott nők helyzetébe, akik addig jóhiszeműen megbíztak férjeikben!

[9,3] Elfáradhat-e Isten?!

— A Tízparancsolat azzal indokolja a hetedik nap pihenőnap-mivoltát, mert az Úr is megpihent a hetedik napon. Fura, hogy a Mindenható is elfáradhat; ennél is furcsább azonban, hogy miért kéne az embereknek ebben a dologban Istent utánozni, mi jogon hasonlítják magukat Istenhez?! Ennek kissé olyan szaga van, mintha ezt mondanák: „Ha Istennek szabadott a hetedik napot lustálkodással töltenie, akkor szabad nekünk is”!

[9,4] Jákób meglopja Ézsaut

— 1Mózes27-ben Jákób csellel elveszi Ézsautól az elsőszülötti áldást; ez azonban Isten szerint nagyon rendben van, mert érvényesnek tűnik a későbbi események fényében.

[9,5] A sekhemi vérfürdő

— 1Mózes34-ben igencsak álnokul cselekedtek Jákób fiai; az eseményt még a Biblia is sekhemi vérfürdőnek nevezi; ennek ellenére a bűnösöknek Isten semmi büntetést nem adott!

[9,6] Az egyiptomi csapások

— Isten a 2Mózes szerint számos csapással sújtotta Egyiptomot, kizárólag a fáraó miatt, mert az nem engedte ki Egyiptomból a zsidókat. Elég erkölcstelen tett az Úr részéről, hogy egy egész népet büntet egyetlen ember miatt; sajnos azonban Isten vétke még ennél is súlyosabb, mert a 2Mózes9,12 szerint maga Isten az, aki „megkeményíté” a fáraó szívét, hogy az ne engedjen Mózes követelésének, vagyis még maga a fáraó is ártatlan! Nagyon úgy néz ki tehát, hogy mindössze kedve támadt Istennek egy kicsit dicsekedni, felválni a hatalmával, és úgy irányította az eseményeket, hogy erre módja legyen! Öncélú erődemonstráció volt az egész egyiptomi tízcsapás, nem több! Hiszen azzal az erővel, hogy megkeményítette a fáraó szívét, akár meg is lágyíthatta volna – mégsem így cselekedett!

[9,7] Isten mint tömeggyilkos és gyermekgyilkos

— Az egyiptomi csapások azonban nemcsak súlyos kényelmetlenséget jelentettek az ártatlan egyiptomi népnek, de tömeggyilkosságot is elkövetett az Isten, amikor elpusztított minden egyiptomi elsőszülöttet! Itt pedig nemcsak isten igazságtalansága nyilvánul meg, de gyanakodni kezdünk, hogy örült is, mert a végképp ártatlan egyiptomi *állatok* elsőszülöttei is mind elpusztulnak Isten akaratából! Az is furcsa, hogy Isten csak onnan képes megkülönböztetni az egyiptomiak házát a zsidókétól, hogy utóbbiak be kell, hogy kenjék az ajtót és a szemöldökfát egy bárány vérével... Eléggé véres ám ez az isten!

[9,8] Örült és kegyetlen isteni törvények

— Isten örülsége és kegyetlensége sok törvényében megnyilvánul: például 2Mózes21,28 szerint az öklelődző ökröt is halálra kövezéssel kell elpusztítani, de emellett még a húsának megevése is tilos volt! A 3Mózes20,15 szerint pedig: „Ha valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljék meg”! Na már most az állatos szex szerintem gusztus dolga; halált mindenesetre nem érdemel; de ha mégis: igen fura, hogy emiatt az ártatlan állat is halállal kell bünhődjék! A 3Mózes20,16 ugyanez női változatban. 3Mózes20,18 szerint pedig ha valaki havibajos asszonnyal hál, azért is meg kell ölni őt, és a nőt is! Mózes könyveiben

különben még nagyon sok, a mai fogalmaink szerint igazságtalan rendelkezés található a szexualitásra vonatkozóan; például 3Mózes21,7 megtiltja a papoknak, hogy parázna vagy megszeplősített asszonyt feleségül vegyenek; a paráznákra vonatkozót még csak-csak megérti valahogy az ember: nem akarja az Isten, hogy szégyent hozzon a nő a papra! De a „megszeplősített” ugyebár olyan nőt jelent, aki a szüzességét nemi erőszak révén veszítette el, ebben tehát ártatlan: Most akkor ha szerelmes ez a nő egy papba, és az is belé, akkor nem elég, hogy a nőnek el kellett viselnie a nemi erőszakot, de még azzal is büntetve vannak, hogy nem lehetnek egy párrá?! Továbbá e versszak azt is megtiltja, hogy a pap olyan nőt vegyen feleségül, akit a férje elűzött maga mellől. Ez hallgatólagosan azt a nézetet tartalmazza, hogy ha egy nőt elűz a férje, akkor okvetlenül a nő a hibás és nem a férfi; holott lehet ám ez fordítva is!

[9,9] Minden fiúgyermek és minden nem szűz nő megölése

— 4Mózes31,21 szerint az Úr parancsolta Mózesnek, hogy az úgy rendelkezék, hogy a foglyok közül megöljenek minden fiúgyermeket, és minden nem szűz nőt.

[9,10] Állatok lemészárlása és vagyontárgyak elpusztítása

— 5Mózes13,6-18 versek szerint, ha valaki más isten imadására biztat valakit, azt meg kell ölni, akkor is, ha rokonunk; továbbá ha egy város pártol el az istentől, akkor annak minden lakóját le kell mészárolni, az állatokat is, és minden használati tárgyat, értéket is el kell égetni, ami benne van, nem lehet azt még zsákmányként sem megtartani. Ezen rendelkezés ökörsége szerintem minden józan ember számára nyilvánvaló!

[9,11] Méltatlan bánásmód a fattyúkkal szemben

— 5Mózes23,1 szerint zúzott vagy csonkított szeméremtestű ember nem mehet be az Úr közösségébe. 5Mózes23,2 szerint fattyú se mehet be oda, még tizedízig sem! Ha e rendelkezést komolyan vennénk, nem biztos, hogy akadna egyetlen ember is manapság, aki Isten közösségébe mehet, mert 10 nemzedékre visszamenőleg már oly számos ősünk van, hogy köztük minden bizonnyal akad egy, aki a régi törvények szerint fattyúnak minősül!

[9,12] Az elvált nők úgymond „megfertőztetettek”

— 5Mózes24,1-4 szerint, ha valaki elvált a feleségétől és az hozzámert egy másik férfihoz, majd az a férfi is elvált a nőtől vagy meghalt az a férfi, akkor ezután a nő első férje nem vehette újra feleségül egykori feleségét, mert az úgymond „megfertőztetett”.

[9,13] Józsué iszonyatos vérontásai

— Józsué egész könyve teli van iszonyatos vérontásokkal az Úr parancsára; felesleges lenne részletesen felsorolni őket, mert idemácsolhatnám az egész könyvet; lényeg hogy rengeteg várost feldúlt ez az emberi szörnyeteg, s a teljes lakosságot az utolsó csecsemőig kardélre hányatta; „természetesen” az állatokat is. Ellenben megkímélik a Jerikóbeli parázna Ráhábót, aki azt a nemes és tiszteletreméltó dolgot cselekedte, hogy elárulta saját népét az izraeliták kedvéért!

[9,14] A bűnösök családját is kivégzik – Ákán története

— Nemcsak a tolvajlásban bűnösnek tartott Ákánt végezteti ki az Úr nevében Józsué, de a fiait, leányait, ökreit, szamarait és juhait is, sőt megsemmisíteti a sátrát is és „mindent a mije vala”.

A fentiek tényleg csak egy nagyon szűk kis ízelítő voltak a Biblia erkölcstelenségéből!

[10] A pápaság sötét oldala

avagy egy kis ízelítő arról, mennyire nem szentek a pápák! Csak azért, mert hátha valamely fundi elismerően szólna a pápaság intézményéről...

Forrás: *Peter de Rosa*: Krisztus helytartói – A pápaság árnyoldalai, ISBN 963 7628 00 2

[10,1] 366-ban Liberius pápa elhunytával két párt két különböző pápát választott: Ursinust és Damasust. Heves utcai harcok után Ursinus hívei elsáncolták magukat az éppen elkészült Santa Maria Maggiore bazilikában. Damasus hívei felmásztak a tetőre, azon rést vágva gerendákat és köveket zúdítottak a bentiekre. Időközben mások a főbejáratot ostromolták. Amikor sikerült behatolniuk, három napig tartó véres harc kezdődött. Végül 137 halottat kellett eltávolítani, valamennyien Ursinus hívei voltak.

Ursinust a császári helytartó száműzte, de ez az esemény szennyfoltot hagyott Damasus pápaságán. Ezt ellensúlyozandó, mint „Péter utóda” hangsúlyozta lelki hatalmát, holott ez korábban nem volt szokásos a pápák körében. Mivel erőszakkal került hatalomra, Ursinus híveivel szemben állandó rendőri védelemre volt szüksége.

[10,2] I. Szilveszter római püspök annyira nem számított, hogy részt sem vett a Nicea-ban megtartott zsinaton, mely pedig valószínűleg a legfontosabb zsinat volt a történelemben: itt döntöttek ugyanis az arianizmus néven ismert eretnekségről, mely a szentháromság értelmezésében a Fiút alárendelte, azaz nem tartotta egyenrangúnak az Atyával. A zsinatot Konstantin pogány császár hívta össze, aki akkoriban még nemcsak keresztény nem volt (halála előtt keresztelkedett csak meg), de még katekumen, azaz keresztényjelölt sem volt, mégis ő tartotta kézben az egész tanácskozást. Sértette ugyanis a császár érdekeit a keresztények civakodása. Niceában 300 püspököt gyűjtött egybe, és az útiköltséget is vállalta. A római püspök nem volt köztük, de senki nem is hiányolta, maga helyett két presbitert küldött. A püspökök többsége az ariánus álláspontot támogatta. Amikor ez kiderült, felállt a császár, és véget vetett a vitának, azt az álláspontot képviselve, amit manapság „ortodox felfogásnak” neveznek, hogy tudniillik Isten fia „egylényegű” az Atyával. Valamennyi másként gondolkodó püspök visszakozott kettő kivételével, akiket a császár megfosztott tisztségüktől és hazaküldött. Azután levelet írt Alexandriába: „Ami 300 püspöknek tetszik, az nem más, mint Isten akarata”! (Elég cinikus eljárás Isten szavával). A császár valószínűleg csak azért járt el így, hogy megmutassa: egyházi kérdésekben is övé a döntő hatalom!

Döntését a római püspök is elfogadta.

Jelenleg tehát a RKE által képviselt álláspont nem más, mint amit az ókorban egy velejéig pogány, véreskezű hódító mondott, ellentétben az akkori püspökök többségi álláspontjával! Felmerül ezek után a kérdés, hogy legalább egyházjogilag érvényes volt-e a niceai zsinat, és nem kéne-e visszatérni az egyháznak az ariánus állásponttra?! Egyértelmű ugyanis, hogy ha nincs a pogány császár közbeavatkozása, ma mindenki ariánus lenne, s nem is hallottunk volna a Szentháromságról!

[10,3] 964-ben V. Benedek miután megbecstelenített egy fiatal leányt, haladéktalanul Konstantinápolyba utazott a Szent Péter-dóm minden kincsével, és csak akkor tűnt fel újra Rómában, amikor a pénze elfogyott. A pápát később egy féltékeny férj gyilkolta meg. Holttestét, melyen száz törszúrás volt látható, végigvonszolták az utcákon, majd egy szemégtödörbe dobták.

[10,4] VII. István teljesen őrült volt. Elődjét, Formosus pápát 9 hónappal annak halála után kihantoltatta. A később hírhedtté vált „hullazsinaton” a bűzlő holttestet teljes pápai ornátusba öltöztette, feltetette a lateráni trónra, azután személyesen kezdte a vallatását. Azzal vádolta, hogy adatok meghamisításával lett pápa. Egy tizenéves dadogó diakónus válaszolt Formosus pápa helyett. VII. István Formosust bűnösnek találta, ellenpápaként megátkozta a holttestét, letépték róla a ruhát, csak egy szőringet hagytak rajta mely már hozzáragadt az oszlásnak indult holttesthez, és a Tiberisbe dobták, kivéve azt a két ujját, amivel életében a „hamis” apostoli áldásokat szokta adni. A hullát néhány tisztelője kihúzta a vízből, és eltemette. Később visszatették eredeti sírjába, a Szent Péter bazilikába. István pápát nem sokkal később megfojtották.

[10,5] Christoporus azáltal lehetett pápa, hogy foglyul ejtette a csak egyetlen hónapig uralkodó V. Leót. III. Sergius azonban mindkettőjüket lemészároltatta. Továbbá exhumáltatta másodszor is a már 10 éve halott Formosus pápát, és újra kiátkozta. Mivel Sergiust is Formosus szentelte fel, emiatt önmagát is törvénytelennek kellett volna tartania, de efféle apróság nem zavarta. Formosus holttestét lefejeztette, és levágatta további három ujját, mielőtt a Tiberisbe dobta. De a lefejezett holttest fennakadt egy halászhajón, és újra „elpusztíthatatlannak” bizonyult. Ismét visszavitték a Szent Péter bazilikába.

Sergius 45 éves korában egy Marozia nevű 15 éves szeretőt tartott. Született egy fia is tőle. Marozia anyja egy bizonyos Theodóra volt, aki sokat tett azért, hogy szeretője X. János néven pápa lehessen.

Amikor Theodóra 928-ban meghalt, Marozia elfogatta a pápát, és megfojtatta. 3 évvel később Marozia és Sergius pápa fia XI. János néven pápa lett.

Marozia a második férje, Guido halála után házasságot kötött féltestvérével, Hugo provence-i herceggel. Fia a pápa felmentette őt a vérfertőzés, mint házassági akadály alól.

Igen ám, de Marozia második fia, a 18 éves ifjú Alberich hatalmába kerítette Rómát, a féltestvérét XI. Jánost a lateráni börtönbe záratta ahol az 4 évvel később meg is halt, de a saját édesanyját is foglyul ejtette, őt az Angyalvárba záratta. Még 50 esztendőn át raboskodott ott iszonyú körülmények között.

Alberich 40 éves korában meghalt, és fia Octavianus lett a pápa, XII. János néven, 16 éves korában. Saját anyját is a szeretőjévé tette. Egész háremet tartott a lateráni palotában, szerencsejátékokban tékozolta el a zarándokok adományát, kétezer lovat tartott, amiket borban áztatott mandulával és fűgével etetett. Szerelmi partnereit a Szent Péter székesegyház aranykelyheivel ajándékozta meg. A pápa a lateráni Szent János templom környékén rendszeresen nőkre vadászott, akiket megbecstelenített. Az oltár előtt még az ördög egészségére is ivott. Miséket mondott szentáldozás nélkül, egy diakónust istállóban szentelt fel, apjának volt szeretőjével és saját unokahúgával is volt szexuális kapcsolata. Lelkigondozóját megvakíttatta, egy bíborost kiheréltetett, ezzel a halálát okozva.

Olyan haragot váltott ki a népből, hogy Tivoliba kellett menekülnie, de Szász Ottó császár megparancsolta, hogy térjen vissza. Ez végül hadsereg segítségével történt (a hadsereget nem

a császár, hanem János pápa családja szervezte). Rómában aztán megcsonkította és kivégeztette azokat, akik közreműködtek elűzésében. Halála úgy esett, hogy egy féltékeny férj rajtakapta a pápát a feleségével, és kalapáccsal agyonütötte. Ekkor a pápa 24 éves volt.

[10,6] XIII. János pápa hihetetlen mértékben kegyetlenkedett. Ellenségei szemét kiszúratta, a lakosság felét kardélre hányatta.

[10,7] VII. Benedeket ugyancsak egy megvadult férj ölte meg, házasságtörés közben.

[10,8] 986 tavaszán a 23 éves V. Gergely pápa kivégeztette a már 90-es évei közepén járó, eddig börtönben sínylődő Maróziát, akit a pápává lett unokája sem engedett onnan ki. Ennyit a gyermeki szeretetről!

[10,9] Amikor Theophylactust 1032-ben megválasztották IX. Benedek néven pápának, még csak 11 éves volt. E pápa bűnei főként fosztogatásból, gyilkosságból és erőszakból állnak. Többször el kellett menekülnie Rómából. Végül lemondott, mert szemet vetett az unokahúgára. Hiába mondott le azonban (utóda VI. Gergely lett) imádottja kikoszarozta, és vissza akart térni a pápai trónra!

Végül Henrik császár teremtett rendet, aki II. Kelemen nevű pápát kreált.

[10,10] Sokan tudják, hogy VII. Gergely pápa tette igazán nemzetközi tényezővé a pápaságot, hozzá fűződik a német császár „Canossa-járása” is. Kevesebben tudják, hogy a pápaság világhatalmi igényének megalapozása érdekében egész okirathamisító műhelyt üzemeltetett.

Nem volt önbizalom híján sem – választásakor azt mondta, hogy szent voltáról kétséget kizáróan meggyőződött!

Alig választották meg, máris eltörölte a papok házasságát, azért, hogy az egyházi javak örökölhetősége megszűnjön. Emiatt az alsópapság ártatlan feleségeinek ezrei prostituáltakká váltak. Elválasztották őket férjeiktől, és megátkozottan, megtörten, támasz nélkül elkergették őket, többen közülük gyötrelmeiknek öngyilkossággal vetettek véget. Emiatt történt, hogy az olasz püspökök egy csoportja Páviában zsinatot tartott, és kiátkozta a pápát, mert házastársakat egymástól elválasztott és a papok erkölcstelenségét támogatta a tisztességes házassággal szemben.

[10,11] XII. Orbán pápa a XI. század végén úgy döntött, hogy az eretnekeket meg kell kínozni és meg kell ölni.

[10,12] III. Ince képes volt János király bűne miatt egész Angliát egyházi átok alá helyezni. Elítélte a Magna Chartát. Lemészároltatott több százezer albigenst Dél-Franciaországban. Új lendületet adott az inkvizíciónak.

[10,13] VIII. Bonifác egy alkalommal csak azért nem nevezett ki egy metropolitát, mert nem tetszett neki az arca. Az 1300-as szentévben a trónusán ülve, Konstantin koronájával a fején, karddal a kezében fáradhatatlanul ezt énekelte: „Főpap vagyok, császár vagyok”. Mindig a legdrágább ruhákba öltözött, roskadozott a drágakövektől. Egyszerre volt egy férjes asszony és annak leánya a szeretője. Híres lett e kijelentéséről: „A szex olyan, mint egy kézdörzsölés”.

Elődjét, V. Celesztint csalással mondatta le a trónról, úgy téve, mintha ahhoz a Szentlélek szólna. Celesztin eléggé együgyű és szenteskedő volt ahhoz, hogy elhiggye ezt. A pápa leromboltatta Palestrina gyönyörű városát, csak mert ellenségei, a Colonnák birtokához tartozott. Senkit sem kíméltek a csapatai, a jelentések 6000 halotról szólnak. Rengeteg műkincset is elpusztítottak, szándékosan méghozzá. A földet felszántották és sót hintettek belé.

Jóval 80-as évei felett halt meg, miután az egyik Colonna utód elfogatta és bezáratta egy szobába; ott megőrült, fejét állandóan a falba verte és a karjáról leharapdálta a húst.

[10,14] XII. Benedekről feljegyezték, hogy szeretőjévé tette Petrarca nővérét.

[10,15] VI. Kelemen nemibeteg volt. Lovai zabláai aranyból készültek. Ezüst és arany ékszerei kereken 450 fontot nyomtak. Megkínóztatta és elégettette azokat a szerzeteseket, akik olyasmiket állítottak, hogy Jézus szegénységben élt, ez ugyanis nem tetszett neki, mert ellenétben állt az ő (a pápa) fényűző életmódjával. A kérelmezők, ha sikerrel akartak járni, kérelmeiket a szeretője meztelen keblére írták.

[10,16] VI. Orbánról az orvosa feljegyezte, hogy alig evett valamit, de alkohol nélkül nem is tudott élni. Rosszindulatú, indulatos ember volt. Néhány bíboros fellázadt ellene; ezek közül ötöt elfogatott, és halálra kínoztatta őket, miközben ő a közelükben fennhangon olvasta a breviáriumot. Végül a francia király támogatásával a bíborosok egy csoportja új pápát választott VII. Kelemen néven. Ő már korábban, pápai legátusként bemutatta, milyen ember: Az adriai Cesenában tevékenykedett, és a helyi lakosok kifogásolták, hogy a zsoldosai nőket erőszakoltak meg. A pápai legátus rábeszélte a város képviselőit arra, hogy tegyék le a fegyvert. Ezután angol és francia vegyes csapatokat küldött oda, akik a város mind a 8000 lakosát lemészárolták, a gyerekeket is beleértve.

[10,17] XII. Gergely eladta a tiarát 6000 forintért, hogy szerencsejátékok miatti adósságát kifizethesse. Ezután Riminibe utazott, onnét árusított ki minden ingóságot és ingatlant Rómában, sőt magát Rómát is eladta a nápolyi királynak.

[10,18] (első)XXIII. János, eredeti nevén Baldassare Cossa kellemes, elbűvölő, de igen kegyetlen ember volt, ami érthető is, mert korábban kalózként kereste „kenyerét”. Elődjét, Philargót megmérgezte. Soha sem gyónt, a szentségeket sem vette fel. Nem hitt a lélek halhatatlanságában, a halottak feltámadásában, többek szerint Istenben sem. Tömeggyilkos volt, a társas szex híve, különös előszeretettel viseltetett az apácák iránt, legendás házasságtörő, kiemelkedő szimoniákus, zsaroló, kerítő, nemi erőszakot is többször követett el, vétkes volt szodómiában is és vérfertőzésben. Amikor Bolognában megválasztották, még csak diakónus volt. Pápává szentelték és másnap megkoronázták. Ő szennyezte be úgy a „János” nevet, hogy ezután kiment a divatból a XX. század közepéig, mint pápák által választott név. Amikor

1958-ban egy másik XXIII. Jánost választottak, több katolikus székesegyházban sietve el kellett távolítani a pápák névsorából a XV. századi XXIII. Jánost.

[10,19] IV. Sixtusnak sok fia volt. Rokonainak, fiainak is, bíborosi kalapokat adományozott. Kedvence Pietro Riario volt, aki a saját nővérétől született fia. Ijesztő vonzódást tanúsított fiatalemberek iránt is. Engedélyezte Rómában a bordélyházakat, hogy több pénze legyen. 1478-ban kiadott bullájával törvényesítette Kasztíliaiban az inkvizíciót. 1482-ben ennek következtében csak Andalúziában 2000 eretneket égettek el.

[10,20] VIII. Ince száműzte azokat a spanyol zsidókat, akik vonakodtak felvenni a kereszténységet. Halálát úgy próbálta elkerülni, hogy fiatal férfiak vérért ömlesztette magába, akik ettől meghaltak.

[10,21] II. Pius is két gyermek apja volt.

[10,22] Rodrigo Borgia VI. Sándor néven lett pápává. Első gyilkosságait azonban már 12 éves korában elkövette: többször hasba szúrt más fiúkat. Mikor 25 éves lett és Valencia érseke, már a szeretője volt egy özvegy és annak két leánya egyszerre. Sienában rendszeresen orgiákat rendezett. Még öregkorában sem vette le a szemét a szépasszonyokról, házasságon kívül bevallottan 10 gyermeke született. E pápa még reneszánsz mértékkel mérve is gonosz volt; két jó dolgot lehet csak mondani róla: gondos apa volt és idővel sorra elismerte a gyermekeit, valamint támogatta a művészeteket. A pápa megengedte, hogy a gyilkosok büntetlenül távozzanak, ha hajlandók fizetni neki. Zsíros összegekért bíborosokat nevezett ki, majd megmérgezte őket, hogy a tisztséget újra eladhassa. Ehhez arzént használt. Végül ő maga is ebbe halt bele: fia, Cesare valószínűleg eltévesztette, hogy melyik kehelybe kell rakni az arzént, amit tulajdonképpen egy eltávolítandó bíborosnak szántak.

[10,23] II. Gyula tette naggyá az egyházi államot; ehhez tengernyi vért ontott, mert egész pápasága alatt egyfolytában csak hadakozott.

[10,24] X. Leó homoszexuális volt. 683 udvaronc állt a szolgálatára, több udvari bolondot tartott, zenekart és állandó színházat. Több tucat fogásból álló lakomákat adott, amiken a tortákból meztelen ifjak ugráltak ki, s olyan ingyencségeket szolgáltak fel, mint a pávanyelv. A szimónia keretében 2150 hivatalt árusított ki, hogy legyen pénze. Árverésen adta el a hivatalokat.

[10,25] Mindezek a fentiek a teljesség igénye nélkül kerültek feljegyzésre: Ez csak szerény szemezgetés a pápák gaztetteiből!

[11] Mi a bajom a Bibliával, nagyon röviden?

Úgy érzem, egy ateista könyvben illik, hogy legyen erről egy rövid összefoglaló.

1. **Nem tudományos.** (Például ellentétben áll az evolúcióval, és a csillagászat legalapvetőbb tanításaival is).
2. **Rasszista.** (Mert a zsidó nép kiválasztottságát, felsőbbrendűségét hirdeti).
3. **Plágium.** (A benne leírt 2 teremtménysztori, továbbá sok egyéb történet is – például vízözön –, más ókori népek legendáiból van csórva, többek közt Mezopotámiából).
4. **Horror.** Tele van olyan esetekkel, amikor Isten parancsára egész népeket mészárolnak le, a nőkkel és gyerekekkel együtt, de sokszor még az állatokat is! Lásd például Józsué könyvét, de másutt is gyakori.
5. **Ellentmondásos.** Lásd *Bibliai ellentmondások*.
6. **Hímsoviniszta, fallokrata, macsó, nőellenes iromány.** Lásd *A Biblia nőellenessége*.
7. **Erkölcseileg elfogadhatatlan** (például mert az apák vétkéért az utódok bűnhődnek sok nemzedéken át).
8. **Nevetséges.** (Például az öklelő ökröt is halálra kell kövezni és a húsát sem szabad megenni, vagy van eset, amikor az állatoknak is böjtölni kell). (Jónás történetében).
9. **Ellenszenves az istenképe.** A benne leírt (megrajzolt) Isten a létező összes irodalmi mű legutálatosabb figurája, egy féltékeny, sőt, a féltékenységre *büszke*, igazságtalan, kicsinyes, megbocsátani képtelen hatalommániás; egy bosszúvágyó, vérszomjas zsarnok; egy rasszista, homofóbiás etnikai tisztogató; szexista, fallokrata nőgyűlölő; gyermekgyilkos, népirtó, halál-osztó, megalomániás, szadomazochista; emellett szeszélyes, kiszámíthatatlan, és általában véve is kifejezetten emberellenes és rosszindulatú. Plusz még az állatokhoz is fölöttebb igazságtalan, mondhatni állatkínzó, de ez már szinte mellékes is. Mindemellé hihetetlenül ostoba, de annyira, hogy már örült is, az egyik esetben ugyanis például az állatoknak is böjtölniük kell, de még soká sorolhatnám...

[12] A Biblia kódja

[12,0] Ez a nemrég felmerült „elmélet” azt állítja, hogy a Bibliában számos, teljesen világos jóslat szerepel, amelyek már megtörtént, illetve ezután megtörténésre váró eseményekre vonatkoznak, csak épp ezek el vannak rejtve benne, s akképp lehet rájuk lelteni, hogy a Biblia héber eredetijéből kihagynak minden szóközt és írásjelet, majd a kapott szöveget (számítógéppel) különböző hosszúságú sorokba rendezik, s az így kapott betűmátrixban (=táblázatban) egymás közelében levő új szavakra lehet bukkanni, melyeket vagy a szokásos módon, vízszintesen balról jobbra kell olvasni, vagy felülről lefelé, alulról felfelé, átlósan vagy egyéb módon, sok esetben csak bizonyos meghatározott sorszámú betűket, például minden másodikat vagy harmadikat, s így tovább! Híres példájuk, hogy a Biblia ekképp állítólag tartalmazza Kennedy halálát, még a gyilkosát is megnevezi, vagy az oklahomai robbantás és Timothy McVeigh esetét, Jichak Rabin meggyilkolását, stb.

Nem foglalkozom az egyes „jóslatok” konkrét elemzésével, sem a dolog részletes matematikai hátterével; ezt megteszi helyettem nagyon szépen a következő URL-en található cikk: <http://www.kfki.hu/~cheminfo/hun/teazo/gyujt/biblia.html>

[12,1] Itt csak néhány nagyon rövid, általános kritikát adok:

1. Sok efféle „jóslat” található a Bibliában, ami mégsem teljesült be: például Netanjahu miniszterelnöknek is megjósolta ekképp a halálát, holott a miniszterelnök az 1999-es választásokon vesztett, ekképp ez nem valósult meg.
2. Tekintettel rá, hogy teljesen önkényes, a bibliai szöveget az efféle „jósok” milyen sorhosszúságba tördelik, ezért vélhető, hogy az amúgy is terjedelmes szöveggel, ha kellően sokáig kísérleteznek, akkor valahol, valamelyik részén, valamelyik sorhosszúságnál találnak majd olyan betűhalmazt, hogy abból különböző kiolvasási módok mellett ráleljenek néhány általuk keresett névre illetve szóra.
3. A héber Biblia szavai nem tartalmazznak magánhangzókat, s emiatt gyakorta többértelműek; ez újabb segítség a tetszőleges értelmezéshez.
4. Bármely sorhosszúságba tördeljék is a szöveget, a vízszintesen kiolvasható szavak értelem-szerűen ugyanazok maradnak, amik az eredeti Bibliában is benne vannak; emiatt aztán ez a „jóslási mód” különösen alkalmas olyan jóslatok előállítására, amelyekben szerepel az erőszakos halálra utaló valamilyen kifejezés, például „megölik”, mert efféle szavak a Bibliában amúgy is különösen gyakran fordulnak elő.
5. Tudósok ekképp elemezték a garantáltan nem szentnek vagy isteni eredetűnek tartható Moby Dick című regényt, és hasonlóan alkalmasnak tartották különböző jóslatok előállítására.
6. A Bibliából ekképp a modern időkre vonatkozó „jóslatok” még legjobb esetben is jelentős hiszékenységet várnak el tőlünk amiatt, mert az eredeti héber betűkkel nagyon pontatlanul lehet leírni a mai neveket, s nemcsak a magánhangzók meg nem léte miatt, de gyakorta nem veszik figyelembe a mássalhangzó-kettőzéseket sem, és egyes jelei több mássalhangzónak is megfelelhetnek; például Kennedy neve a jóslatban állítólag így van lejegyezve: „qndy”, McVeigh neve meg így: „mqwwyy” – bocsánat a kételkedésért, de hadd állítsam azt, hogy ez a betűsor tulajdonképpen majdnem akármit is jelenthet!

7. A héber szavak többnyire nagyon rövidek, általában csak három betűvel vannak lejegyezve; s ez is újabb ok arra, hogy sok értelműek lehessenek, ekképp remekül alkalmasak a belemagyarázásra.

8. A fentebbi internet-címen megtalálható egy a rendszerváltás előtt írt kiadatlan magyar regény elemzése, amiből kiválóan ki lehet olvasni e módszerrel a NATO-csatlakozásunkat, valamint Horn és Orbán nevét is ezzel kapcsolatban.

Azt hiszem ezzel kapcsolatban felesleges is szaporítanom a szót, mindenki előtt tisztán kell hogy álljon e módszer „értéke”.

[13] Csalárd érvelési technikák

Ezeket gyakran alkalmazzák a különböző fundik a vallások/egyházak védelmezése érdekében, s a tudomány tényeinek, főleg az evolúciós elméleteknek a lejáratására, nevetségessé tételére. E fejezethez az anyagot

Síklaki István: A meggyőzés pszichológiája

című könyve szolgáltatta, de nem írom be ide az összes csalárd érvelési technikát (akit érdekel, olvassa el azt a könyvet!) csupán a legfontosabbakat.

1. Érzelmi töltésű szavak használata

PÉLDA. Az alábbi szakasz a Független Kisgazdapárt 1990-es választási kampányából származik: „A tsz-vezetők hada melldöngetve beszél eredményeiről, és a parasztság érdekvédelmét akarja megkaparintani. Négy évtized állt rendelkezésre, amikor védhették volna érdekeiket. Eredményeiket nem vitatjuk, különösen nem a személyes eredményeiket, a magas prémiumokat, gyalázatosan magas nyugdíjaikat.” Érzelemmentes szavakkal valahogy így fogalmazhatnánk meg: „A tsz-vezetők azt állítják, eredményesen gazdálkodtak, és a parasztság védelmét akarják ellátni. Az elmúlt négy évtizedben nem bizonyították be, hogy képesek erre, csak a saját anyagi érdekeiket tartották szem előtt.”

Ellenszere: fordítsuk le a kijelentést érzelmileg semleges szavak segítségével.

2. Állítás, amely a „minden” minősítést implikálja, de csak „néhány” minősítő igaz.

PÉLDA. A fenti szövegben „A tsz-vezetők hada ...” mondat azt implikálja, hogy minden tsz-vezetőre igaz a bírálat. Ha tehát feltesszük partnerünknek a kérdést, szerinte igaz-e, hogy „Minden egyes tsz-vezető rosszul gazdálkodott és csak a saját hasznát nézte”, akkor érvelése sokkal kevésbé lesz meggyőző, talán saját szemében is, de a hallgatóság számára biztosan.

Ellenszere: illesszük bele a „minden” minősítőt az állításba és mutassuk ki, hogy így hamis.

3. Bizonyítás kiválasztott példákkal

PÉLDA. „A feketék lusta, munkakerülő népség” – mondja vitapartnerünk.

Helytelen ellenlépés: kiváló sportolók vannak, az 1993-as irodalmi Nobel-díjat is egy fekete írónő nyerte, aki a leghíresebb amerikai egyetem professzora.

Helyes ellenlépés: Milyen statisztika mutatta ki, hogy lélekszámuk arányában többen vannak munkakerülők a feketék között, mint a fehérek, a sárgák vagy bármilyen színűek között?

4. Ellenfelünk állításának felnagyítása akár ellentmondással, akár félreértelmezéssel

PÉLDA. Aladár mondanivalójában elhangzik a következő mondat: „A privatizációban voltak olyan esetek, amikor a korrupció gyanúja megalapozott volt.” Amikor Bélára kerül sor, reagál erre, de a következőképpen: „Egyesek azt állítják, hogy a privatizáció a korrupció melegágya. Tessék megnézni pl. a MATÁV privatizációját. Mutassanak nekem egyetlen korrupciógyanús mozzanatot!”

Aladár egyetlen tisztességes védekezési lehetősége, ha megismétli, amit mondott, s most nem engedi, hogy a hosszabb mondanivalóban elsikkadjon.

5. Egy érv alapos cáfolatának kivédése szofista fordulattal.

Vegyük elő újra azt a példánkat, amikor vitapartnerünk azt állítja, hogy „A feketék lusta, munkakerülő népség”. Ha erre azzal válaszolunk, hogy felsorolunk olyan feketéket, akik egyértelműen cáfolják az állítást, akkor partnerünk jöhet a bevett formulával, hogy „Kivétel erősíti a szabályt.” Az ilyen közhely-szerű szólás-mondások, közmondások közeli rokonságot mutatnak a heurisztikákkal. Ha nem vagyunk nagyon érdekeltek a dologban, akkor hajlamosak lehetünk igazat adni valakinek egy ilyen fordulat alapján.

Ellenszere: elemezzük a formulát és bizonyítsuk megalapozatlan voltát.

6. Eltérítés újabb kérdéssel, melléktémával vagy lényegtelen ellenvetéssel.

Ellenszere: ne hagyjuk, hogy vitapartnerünk eltérjen az eredeti kérdéstől, állítsuk ismételten az eredeti, valódi kérdést.

7. Bizonyítás következtelen érvvel

Egy vitában eléggé jellegzetes része a felek vonalának, hogy a témában tájékozottnak tartják magukat, s ennek elismerését várják el a partnereiktől is. Ha kiderül rólam, hogy egy bizonyos tekintetben tudatlan vagyok, akkor veszélybe kerül a homlokzatom. Ezért hajlamos vagyok inkább elfogadni az ellenfelem érvét, mint vállalni, hogy tudatlanságom kiderül.

Ellenszere: kérjünk magyarázatot az állítás és az állítólagos bizonyíték közötti kapcsolatra, még akkor is, ha esetleg tudatlannak tűnünk.

8. Az az érv, hogy ne küszködjünk X-szel, ami elismerten rossz dolog, mert van egy még rosszabb Y, s erőfeszítéseinket az ellen irányítsuk

Ellenszere: mutassunk rá, hogy ez indokolja az Y elleni fellépést, de nincs okunk nem harcolni X ellen is.

9. Azért javasolni elfogadásra egy álláspontot, mert az a két véglet közötti közép

Ellenszere: tagadjuk, hogy ez az elv hasznos módja az igazság kiderítésének. A gyakorlatban ezt a legkönnyebben úgy érhetjük el, hogy megmutatjuk, a mi álláspontunk is ábrázolható két szélsőség közötti középként.

10. Rámutatni egy érvelési forma logikai helyességére, miközben premisszái kétes vagy valótlan tényeket tartalmaznak

Ellenszere: tagadjuk meg, hogy az érvelés logikájáról vitázzunk, s helyette mutassunk rá az állítólagos tény hibás voltára.

11. Logikailag megalapozatlan formájú érvelés alkalmazása

Ellenszere: csupaszítsuk le az érvelést jóval egyszerűbb formára, hogy nyilvánvalóvá váljék megalapozatlansága.

12. Körbenforgó érvelés

Ellenszere: lényegében ugyanaz, mint a 11-esnél.

13. Olyasmivel érvelni, ami maga is bizonyításra szorul

PÉLDA. Aladár és Béla arról vitatkoznak, vajon a keresztények erkölcsösebben élnek-e, mint a nem keresztények. Aladár szerint igen, ám Béla ellenvetésként felsorol egy csomó közös ismerőst, akik templomjárók és keresztény nézeteket vallanak, de részegesek, elhanyagolják a családjukat és más szempontból is kivetni való az életvitelük. Aladár ezt az érvet azzal veti el, hogy azok, akik ilyesmiket csinálnak, nem „igazi” keresztények. A trükk itt az, hogy Aladár

most a „keresztény” más definícióját használja, mint a vita előző fordulójában. Ott még az volt a kérdés, hogy azok, akiket külső jegyek alapján keresztényként tartunk számon, erkölcsösebb életet élnek-e. Az új definíció valahogy úgy szólhatna, hogy azokat nevezzük keresztényeknek, akik erkölcsös életet élnek. Így viszont visszavezettük az egész gondolatmenetet egy körbenforgó érvelésre.

14. Egy szavakra vonatkozó kijelentést úgy vitatni, mintha az tényekre vonatkozna, vagy nem elválasztani az állítás szavakra vonatkozó részeit, ha az mindkét félét tartalmaz

PÉLDA. A vita tárgya, hogy a „zöld” szín vajon a tárgyak tulajdonsága, vagy csak az elménkben lakozik. Ez csak akkor okozhat nézeteltérést, ha egyszerre használjuk abban az értelemben, hogy „a fű zöld”, és abban az értelemben, hogy „a zöld szín élményét kelti bennem.” Az utóbbi nyilván relatív, lehet azzal érvelni, hogy a világítástól függően én láthatom a fűvet pirosnak is. Mindkét szóhasználat jogos lehet, de adott esetben meg kell különböztetni.

Ellenszere: Mutassunk rá, hogy a kérdéses dolog mennyire azzal áll összefüggésben, hogy miként használunk bizonyos szavakat, s nem annyira (ha egyáltalán) ténybeli vagy értékbeli különbségekből.

15. Úgy adni elő egy tautológiát, mintha ténybeli ítélet volna

PÉLDA. Aladár és Béla a különböző nevelési felfogások erényeiről vitatkoznak. Aladár az iskolai fegyelem régimódibb felfogásának híve, Béla pedig amellett van, hogy nagyobb szabadságot kell biztosítani a gyerekeknek az iskolában. A vita egy pontján Aladár így szól: „El kell ismerned Béla, a túl nagy szabadság nem jó dolog az iskolában.” Béla most bajban van, hiszen ezt csakugyan el kell ismernie. Csak éppen Aladár állítása játék a szavakkal. Azon alapul, hogy valamiből túl sok, az nem jó. A „túl sok” pedig azt jelenti, hogy akkora mennyiség, ami már nem jó. Azaz, a túl sok az túl sok, vagy a nem jó az nem jó. Nyilvánvaló tautológia. Innen már világos, hogy Bélának azt kell megkérdeznie, mennyi a „túl sok”.

16. Olyan dilemma alkalmazása, amely figyelmen kívül hagyja, hogy lehetőségek folytonos sora húzódik a két bemutatott véglet között

PÉLDA. A Református egyház X. zsinatáról tudósít az új Magyarország. Ebben szerepel az alábbi bekezdés: „Krisztus egybeszerkesztő, integráló munkájával szemben tapasztalható a sátáni dezintegráció, a szétszórás, a bomlasztás folyamata. A mindenkit személy szerint megszólító, tehát legszemélyesebb szeretettel ellentétben a mindenkit szertefosztató sátáni gyűlölet. Az egységrejutás ennek a zsinatnak a központi feladata – hangsúlyozta az elnökpüspök.” Azaz, aki nem ért 100%-ig egyet mondjuk a zsinatnak a még ezután meghozandó állásfoglalásával, az a sátáni gonoszt szolgálja.

Ellenszere: mutassunk rá.

17. A kontinuitás tényének felhasználása arra, hogy kétségbe vonjuk két dolog különböző voltát (a „szakáll érve”)

PÉLDA. Klasszikus szofista csalárd érvelés az, amikor „bebizonyítja”, hogy a szakállas és a borotvált arcú férfi között nincs különbség. Az a trükk, hogy szőrszálanként halad, és kérdi vitapartnerét, hogy az eggyel több szőrszál már szakáll-e.

Ellenszere: mutassunk rá, hogy attól, hogy fokozatos az átmenet, a különbség még valódi. Arra is rámutathatunk, hogy az ilyen érveléssel akár a fekete és fehér, vagy a meleg és hideg közötti különbséget is tagadhatnánk.

18. Sugalmazás ismételt állítással

Számos kísérleti eredmény tanúsítja, hogy az ismétlés önmagában is rokonszenvesé tud tenni szinte bármit. Igazolták ezt értelmetlen szótagokkal éppúgy, mint az illetők számára tökéletesen értelmetlen kínai írásjelekkel.

19. Ál-szakzsargonon alapuló presztízs

Ellenszere: szerényen kérjük meg, hogy fogalmazzon egyszerűbben.

20. Puszta tekintélyre hivatkozni

PÉLDA. „Bemondta a Szabad Európa”

Ellenszere: fontoljuk meg, hogy az illető, akinek állítólag tekintélye van, kellő okkal mondja-e, amit neki tulajdonítanak.

21. Egy kétséges állítással szembeni ellenállást leküzdeni azáltal, hogy előrebocsátunk néhány könnyen elfogadható állítást

Ez a stratégia azon alapul, hogy szeretünk – kényelmi és takarékosági okokból – sémákban, sztereotípiákban gondolkodni, s hogy ezekhez gyakorta társulnak érzelmek is. Így azután, ha a szónok eleinte olyasmiket mond, amik összhangban vannak ezekkel a sémáinkkal, akkor hajlamosak vagyunk ráhangolódni arra, hogy amit a szónok mond, az igaz. Öt egyetértés után könnyen elfogadjuk alaposabb fontolgatás nélkül a hatodik állítást is, pedig lehet, hogy ez rejti a horgot, s az előzők csak a bevetést szolgálták.

Ellenszere: legjobb védekezés, ha ismerjük e trükköt és készen állunk kivédeni.

[14] Ellentámadás

[14,0] Végezetül néhány kérdés, amit ellentámadásként jó, ha feltesz az ateista a fundiknak! Mert ne csak mindig mi védekezzünk!

Csak a kérdéseket írjuk le itt, a válaszokat a fundik fantáziájára bízuk! Számítson rá a kedves ateista Olvasóm, hogy ezek közül jó sokat minden bizonnyal meg tud válaszolni egy kellően felkészült fundi, de valószínűleg meglehetősen nyakatekert magyarázatokkal! S ha ezt vagy azt meg is válaszolja, ott a többi... Izzadjon ő is, ne mindig az ateistákat szapulja jódolgában!

Különben sem az a gyanús, ha valamit meg kell magyarázni, hanem ha sokat kell magyarázkodni...

[14,1]

— Mikor lépett be az evolúciós folyamatba Isten: csak az első élő sejtet teremtette, vagy minden állatot készen, vagy csak az embert?

— Ha minden állatot Isten teremtett a hatodik napon, akkor a dínókat is? És mit evett a T-Rex, ha nem volt szabad ragadoznia az Édenkertben?

— A jehovisták földi Paradicsomában majd állítólag szalmát eszik az oroszlán. Isten átalakítja majd az emésztőrendszerét neki is kérődzővé? De akkor az már nem is oroszlán lesz! A fogazatát is átalakítja? Mert a mostanival nem tud hatékonyan növényeket rágszálni!

— Mit vétettek a dínók, hogy kipusztultak? Nem fértek talán be Noé bárkájába?

— Pontosan mekkora bárkája volt Noénak, hogy befért az a rengetegsok állat, mindegyikből több pár is? Hány négyzetcentiméter jutott egyre-egyre? A brontosaurus nem érezte kissé kicsinek a ketrecét? Hány évszázadon át építette Noé a bárkát egymagában, és nem korhadhat-e el az eleje, mire befejezte a végét? Noé családja bizonyára egész nap a sok szart pucolta a sok állat után, hogyan bírták annyi időn át erővel? És hová fért a sok táplálék a növényevő állatok számára, vagy egy külön uszályt is vontattak maguk után? Mit ettek a húsevő állatok a bárkán?

— Noé ugye földigilisztákat is vitt magával, másképp azok az özönvízben mind megfulladtak volna? És mi lett a ganajtúróbogarak és csótányok sorsa?

— Noé családjának melyik tagja volt bélférges, mert valamelyikük az kellett legyen, ha a bélférgek is átvészelték az özönvizet! Vagy az Úr az özönvíz után a bélférgeket újra megteremtette?

— A vérszívó szúnyogokat, a cecelegyeket, a pestist és a leprabacilust a jóságos Úristen teremtette vagy a Sátán? Ha a Sátán, akkor miért nincs leírva a Bibliában ez a fontos momentum?

— Miért van két egymásnak ellentmondó teremtetéstörténet leírva a Bibliában? *(az első elbeszélést a Genézis 1. fejezete és 2. fejezetének első három és fél verse (1-2,4a), a másodikat pedig a 2. fejezet fennmaradt szövege (2,4b-25) foglalja magában).*

— A Biblia szerint VAN lelke az állatoknak is! Az ide vonatkozó passzus: 1Mózes1,30; így szól:

– „A föld minden vadjának pedig, és az ég minden madarának, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, *amelyekben élő lélek van*, a zöld füveket adom eledelül.”

Nem helyes azzal érvelni, hogy az „élő lélek” itt csak simán élőlényt jelent, mert az ember teremtésekor is e szópárt használja a Biblia: 1Mózes2,7: ...és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké.

Vagyis ezelőtt az ember nem élt! Tehát vagy van lelke az állatnak is, vagy nincs az embernek sem! De ez esetben felmerül egynémely érdekes kérdés: hová kerülnek az állatok lelkei a haláluk után! Van-e állatmennyország! Vagy ugyanabba a mennybe kerülnek, mint az emberi lelkek?! És van-e az állatok lelkeinek is pokol! Mitől függ, hogy ide vagy oda kerülnek! Vagy minden állati lelket végleg megsemmisít az Úr a halálukkor, s azok sehová sem kerülnek?! Ők mit vétettek, hogy szenvednek, ők is megszegették Isten parancsát?!

— Miként lehet boldog a Mennyben egy istenfélő, de gyermekét szerető anya lelke, ha a fia a Pokolban szenved a végtelenségig, mert nem hitt Istenben, és mondjuk parázna életet folytatott? Ha egy férfi szereti a hitetlen vagy más hitű feleségét, boldog lehet-e a Mennyben, ha a felesége a Pokolra került és ott szenved, vagy ha csak simán nem támad fel egykori neje is a Mennyben?!

— Miként fér össze Isten végtelen irgalmával, hogy a Sátánt a végítéletkor megsemmisíti, ahelyett, hogy megjavítaná?

— A tökéletes és abszolút jóságos Isten miként teremthetett annyira gonosz lényt, mint a Sátán? S ha a Sátán nem is volt a kezdetektől gonosz, a mindentudó Isten nem látta talán előre, hogy fel fog lázadni ellene?

— Ha a lelkiállapotunk a lelkünkötől függ, mint már a szó is erre utal, miként hathatnak rá teljességgel anyagi eredetű okok, például néhány pohár alkohol, vagy agysérülés? Vagy 40 fok feletti láz?

— A Mennyben lesz-e szex? Ha nem lesz, akkor azért nem lesz, mert lehetetlen, vagy csak tilos? Ha csak tilos, tilos lesz-e ott is az önkielégítés? Ha lehetetlen lesz: nem lesz-e emiatt a lelkeknek hiányérzetük, nem sóvárognak-e a testi örömök e fajtája után? Pláne, ha megmaradnak a lelkeknek az alaki különbségei, hogy tudniillik ez női, az meg férfilelek! Mert ekkor a különbségek látványa óhatatlanul sóvárgásra készíteti a lelkeket! Megmarad-e a női lelkeknek például a mellük és a hüvelynyílásuk, vagy a férfilelek vesztik csak el a hímvesszőjüket, s emiatt nem lesz szex?

— A Mennyben lesz-e olyan, hogy ruha? Ha lesz, mindenki egyenruhában fog járni, vagy lesznek egyéni különbségek? Mert ha lesznek, akkor lesz divat is, s emiatt olyan bűnök, mint például hiúság! Ki készíti a ruhát, mert ha valaki kell készítse, akkor lesz munka is, ha van munka, akkor lesz kizsákmányolás...

— A Mennyben mindenkinek a külseje egyforma lesz? Mert ha nem, akkor máris beindulnak a sóvár kívánságok, lesz hiúság, talán gőg is, a csúnyábbak szeretnének megszépülni, lesz irigység... Szóval egyáltalán nem szűnik meg minden konfliktus!

— Jehova Tanúi szerint a Földön valósul meg az új Paradicsom, és lesz szex is, de mindenki csak a feleségével lehet. Eléggé bugyuta elképzelés; még az esetben is, ha Isten a túlszaporulat elkerülése érdekében sterilizálja az embereket! Tényleg azt hiszik, hogy örökkön-örökké lehetséges hűségesnek maradni, és soha vágyat nem érezni a szomszéd neje (vagy férje) után?! Már néhány száz év múlva is megtörténik, hogy az ember szívesen „kipróbálná” mondjuk „azt a csinos szőkét”, még akkor is, ha az ő partnere a legcsinosabb feketék egyike; hát még ha kissé csúnyácska! És mi lesz egymillió meg egymilliárd év múlva?! Vagy Isten ennek elkerülésére egyforma alakot ad mindenkinek, egyforma arcot is, ugyanolyan magasságot, testsúlyt és bőrszínt?! Ja, és ha így lesz, hogyan ismerik meg egymást?

— Az Újszövetség szerint a végítéletnek az utolsó apostol halála előtt kellett volna bekövetkeznie. Máté evangéliuma szerint (16.28) ugyanis: „*Bizony mondom nektek: az itt állók közül némelyek nem halnak meg, amíg nem látják az Emberfiát, amint eljön országában.*” Az az egész generáció azonban – és sok-sok más generáció is azóta! – annak rendje és módja szerint egymás után elhalálozott. A világnak az ő vége azonban még mindig nem jövende el... Krisztus tehát vagy hazudott, vagy tévedett, vagy nem is mondott semmi ilyesmit, csak valaki úgy sumák módra beleírta a Bibliába, ami eszerint mégsem egészen Isten szava...

— Jehova Tanúival beszélgetve érdemes megkérdezni őket, hogy ha annyira biztosak benne, hogy okvetlenül ők magyarázzák helyesen a Szentírást, akkor miként lehet, hogy már többször is csúnyán melléfogtak a Világvége megjósolásakor: 1874-ben Charles Taze Russell, Jehova Tanúinak egyike ezt a dátumot jósolta meg a világ végének. A világ mégis megmaradt! Aztán 1914-et is megjövendölték világvégeként, az sem jött be. Újabb jelöltjük 1975 volt, de ez a nyavalyás világ azóta is áll, csak és csak nem akar elmúlni! Pedig nekik tényleg illene tudniuk legalább az ilyen fontosabb dolgokat, ha egyszer meggyőződésük szerint ők tanúsítják Isten szavát, akaratát... Ha pedig Isten erről semmit nem mond nekik, illetlenség olyasmit terjeszteni, amire a főnökük nem utasította őket!

— A legfundamentalistább fundik sem nagyon szokták emlegetni Jézus utolsó szavait, amit a kereszten (Jehova tanúi szerint: kínszlopon) mondott: „Éli, éli, lama sabaktani”, azaz magyarul valahogy így lehetne lefordítani: „Istenem, istenem, miért hagytál el engem”? Mert ez – ha elfogadjuk, hogy Jézus élt – bizony azt jelenti, hogy Jézus komolyan azt hitte, hogy a vége felé lesz nagy csoda, Isten vagy annak valami angyala leszedi őt onnan, – de semmi ilyesmi nem történt! Isten le se bagózta, mit tesznek állítólagos fiával! S utolsó pillanatainak közeledtét érezve maga Jézus is rájött, hogy tévedett, hogy „rossz lóra tett”, ezért mondta e szavakat, mély csalódásában! Vagyis maga a Biblia is elismeri e szavakkal, hogy még Jézus is rájött, hogy nincs igaza!

— Ha Jézusnak nem volt emberi apja, akkor miként örökölt kizárólag anyjától, Máriától Y kromoszómát? Mert ha azt valami varázslattal üggyökte be a petesejtbe az Úr, akkor az sem igaz, hogy Jézus igazán emberként született meg; akkor meg már mindegy, teremthette volna azonnal készen, felnőtt méretű emberalakba is őt az Isten!

— Ha az embert egy mindenható Isten teremtette, mintegy teremő műve megkoronázásaként, s hozzá tökéletesre, akkor miként is lehetséges, hogy az ember anatómiája teli van apró(bb-nagyobb) tökéletlenségekkel? Eltévesztette volna Isten a tervezést, hanyag munkát végzett volna? Például: Vakbelünk elhelyezkedése számos baj, például a vakbélgyulladás forrása elég gyakran; szemünk sem tökéletes konstrukció (lásd az evolúcióról szóló fejezetben erről írtakat); gerincoszlopunk úgy kapcsolódik a medencénkhez, ahogy az a vízszintes testhelyzet esetén előnyös, de mert felegyenesedve járunk, emiatt ez idővel gondokat okoz, és számos gerincbetegség oka; egyáltalán, a gerincünk nem egyenes, holott a felegyenesedett testtartáshoz az volna előnyös; a fogaink könnyen szuvasodnak, ráadásul, ha kihullanak nem pótlódnak; szervezetünk nem képes a C-vitamin előállítására habár számos emlősállat szervezete erre gond nélkül képes; aztán meg: ugyan mire a férfiaknak mellbimbó?! A végbélnyílás érhálózatának megtervezése is csapnivaló, ami miatt igen gyakran kapunk aranyeret... És még lehetne ám sorolni a példákat... Mindez éppenséggel nem vall intelligens tervezőre, ellenben efféle konstrukciós bakikra nagyon is számíthatunk, ha apránként, az evolúció során alakult ki a fajunk, s tért át a mostani életmódra!

— Káin ugye a saját hűgát vette feleségül, mert ugyan ki mást? Persze ezt a fundik azzal szokták kimagyarázni, hogy akkoriban még oly tökéletes volt az emberiség genetikailag, hogy

ebből a vérfertőzésből nem származhatott korcs utód. Oké, de azért akkor is furcsa gusztusa volt Istennek, hogy erre kényszerítette az emberiséget...

— Miért használ az Isten a teremtéskor illetve a bűnbeesés során többes számot, ha ő az egyedüli Isten és nem egy istencsoportnak a tagja? (Példa: „Íme *az ember* olyanná lett, mint *miközülünk* [!!] egy: *tudja, mi a jó, és mi a rossz.*”)

— Istennek állítólagos mindenhatósága révén módja nyílt volna rá, hogy nem vétkező embereket teremtsen. S ha mégis ilyeneket alkotott, akkor vagy nem mindenható, vagy erkölcstelen, mert saját rossz munkájának eredményét, az ártatlan embert sújtja büntetésekkel. És arra sem lehet hivatkozni, hogy az istenség az embereknek szabad akaratot adott a cselekvésre, hisz a földi halandó bűnre hajló értelme is istentől ered. S egyébként is: mint állítólag mindentudó hatalomnak előre tisztában kellett lennie vele, hogy teremtményei a tőle kapott ésszel önmaguknak ártanak majd. Ha aztán mégis esendőnek alkotott meg bennünket, akkor vagy nem mindentudó, vagy ha az, akkor erkölcsileg nála gonoszabb lényt nem lehet elképzelni. És nem különös, hogy a Genézis istene nem csupán az embert teremti bűnre hajlónak, önmagát bajba sodorni tudónak, hanem egyúttal létrehozza azokat az *objektív dolgokat* is, amelyek révén a negatív emberi tulajdonságok érvényre juthatnak? Megteremti ugyanis a csábos gyümölcsű fákat, az örök életnek, valamint a jó és rossz tudásának a fáját, s ezeket a legszembeötlőbb helyre, az Édenkert kellős közepére helyezi...

— A kereszténység abszolút logikátlan amiatt is, mert úgy tartja, hogy születésünk előtt nem voltunk sehol, minden születéskor új lélek keletkezik; ellenben ez a lélek a halála után örökké él vagy a Pokolban, vagy a Mennyben! Ebből viszont az következik, hogy a lelkek száma a Világmindenségben folyamatosan növekszik! Elégge furcsa úgy elképzelni Istent, mint egy természetkirálynőt, aki folyton csak tojja a világra a kis lélektojásokat...

— Buddhistákkal vitatkozva világítsuk meg azt a körülményt, hogy vallásuk nem is olyan logikus, mint szeretik terjeszteni, mert hiába, hogy szerintük mindenki olyan körülmények közt él, amit előző élete során elkövetett tetteivel kiérdemel, ám ez semmiféle javító hatással nem járhat, mert mit ér az olyan büntetés, aminek az okára nem emlékszik az elszenvedője! A macskát is csak úgy lehet leszoktatni a házba piszkításról, ha a tett után azonnal belenyomják az orrát a szarba, egy órával később már mit sem ér!

— Isten elégge kisztílú: Ahelyett, hogy azzal foglalkozik, hogy „lefitymálja” a zsidókat (=körülmetéledést parancsol nekik) hogy ezzel legyen megkülönböztetve az ő népe a többitől, ahelyett miért nem azt parancsolta, hogy ne tartsanak SOHA rabszolgákat! Az haladó szellemű rendelkezés lett volna, aminek értelme van, s ekképp a zsidóság kulturálisan valóban felsőbbrendűnek mondhatta volna magát a környező barbárokhoz képest! De Isten MEG-ENGEDTE a rabszolgatartást, ennek csak a módjait szabályozta! A gazdagok érdekeit nézte! Hol van Isten szociális érzékenysége?!

[14,2]

— **Éva dicséretében és védelmében:** Bocsánat, hogy magamról írok e pontban, de nem tudom megállni, hogy fel ne vessem: Nem tudom, ki hogy van vele, de engem mindig nagy értetlenséggel töltött el, hogy éppen a TUDÁS fájának gyümölcse miatt bünteti Isten az első emberpárt! Mintha féltékeny lenne a tudásra, meg akarná magának tartani az ismereteket! Holott szerintem épp a tudásvágy az, ami az embert talán leginkább megkülönbözteti az állatoktól – na de a Bibliában valóban nemigen szerepel ám dicsérő szó a tudásról vagy az emberi értelemről, kivéve a misztikus, Istenre vonatkozó tudást... Éva a szememben nem bűnös, megvetendő nő, hanem HŐS, mondhatni a példaképem, nem mintha hinnék a létezésében, de mint egy szimbólum, jelkép, a tudós prototípusa, igen, ő a szememben az első TUDÓS, nő

létére, merte kinyújtani a kezét az ismeretlen felé, hogy megszerezze a Mindenségről még rendelkezésére nem álló információkat... Példaképe lehet minden haladni, okosodni vágyó embernek, mert nem máról holnapra akart élni, mint az állatok, hanem fejlődni, többre vinni! Igen, az Édenkert elég jó példája a karámnak, ahol az állatoknak csak zabálni és szarni kell, esetleg szaporodni, s benne az első emberpár a szememben nem sokban különbözik a ketrecekben hizlalt csirkéktől! De Éva merészelte megpróbálni, hogy használja (a tegyük fel Istentől kapott) józan eszt, arra, amire való: gondolkodásra és megismerésre!

Ha hinnék e legendában azt mondanám, a kígyót meg a Sátánt csak utólag költötték ehhez hozzá. Az emberi kíváncsiság, maga az, hogy EMBEREK vagyunk, önmagában is elegendő a tudás szomjúhozásához. De miért lenne ez bűn?! Elég fura ám ez az istenség...

— Minden katolikus KANNIBÁL! Ugyanis ez a katolikus egyház elmélete: eljutottak a „derék” papok a kenyérnek és a bornak Krisztus testével való azonosításáig! „Ez a tanítás, hosszas előkészületek után, a negyedik lateráni zsinaton (1215-ben) nyerte el a végső szentesítést. Eszerint Krisztus a kenyérben és borban „igazán, valósággal és szubsztancia szerint” [lényegileg] (vere, realiter et substantialiter) jelen van. E nézet helyességének bizonyítékeként a szó szerinti értelemben vett szereztetési igéken (János, 6, 48-58; 1 Kor. 10, 16 skk.; 11, 20-29) kívül a régi egyházatyák kijelentéseit is idézik. A kenyeret és bort a pap az általa kimondott „szavak erejével” (vi verborum) Krisztus testévé és vérévé változtatja. Ez az átváltozás páratlan, mert a kenyér és a bor összes integráns és alkotó része megmarad, ezért a különleges „transsubstantiatio” [átlényegülés] kifejezéssel jelölik. Krisztus (a kenyér és a bor) mindegyik alakjának (színe) bármelyik részében teljes egészében jelen van, „úgyhogy az, akinek az ostya egy részét átnyújtják, mégis az egész Krisztust veszi magához”. A kenyér és a bor egész szubsztanciája (tehát nem csupán egy negyede vagy egy harmada) átváltozik Krisztus testévé és vérévé, közben azonban a kenyér és a bor külső alakja megmarad. Krisztus az állandó alakokban [színek alatt] állandóan jelen is van. Ezért lehet Krisztus testét utazásra is elvinni, beteghez eljuttatni stb. Krisztus valóságos jelenléte azonban csak az „alakokban” valósul meg; ha a kenyér és a bor tűz által vagy másképp elpusztul, akkor Krisztus jelenléte nem tart tovább, hanem „Isten mindenhatósága folytán helyreáll a korábban megszűnt természetes rend, és Krisztus testének helyébe az a szubsztancia lép, amellyé a kenyeret és a bort a tűz változtatta”.

Az eucharisztia [eukharisztia] révén megnövekszik a megszentelő kegyelem, többféle kegyelem jön létre, és a bocsánatos bűnök elengedtetnek. Az eucharisztia megoltalmaz a halálos bűntől, és az örök üdvösség záloga. A kegyelem állapotában és éhgyomorra méltó felvenni, vagyis éjfél követően ételtől és italtól teljességgel tartózkodni kell”. (Forrás: Helmut von Glasenapp: Az öt világvallás).

Na most, aki ezt az arcpirító baromságot elhiszi, azt az a bolond is ápolhatná, aki Napóleon-nak hiszi magát, mert még az is értelmesebb nála!

Különben is: ha valóban Krisztus testévé-vérévé változik a kenyér és bor, akkor aki áldozik, az KANNIBALIZMUST követ el! Fel kéne jelenteni emiatt az egyházat, mert kannibalizmusra buzdítja a híveit, ráadásul ezt kötelezővé is teszi nekik!

Ha meg ez nem kannibalizmus, akkor a papok HAZUDNAK!

[14,3]

— Jóra tanítja Isten az embereket, igazán! Hiszen Isten az első gyilkos: ő ölte meg az első állatot, azért, hogy a bőrébe felöltöztesse az első emberpárt az Édenből való kiűzetéskor! Holott egy mindenható Isten gyilkosság nélkül is varázsolhatott volna ruhát nekik... Ezek után ne csodálkozzék az Úr, hogy teremtménye, az ember nem viselkedik környezetvédő módon!

[14,4] Az egész kereszténység lényegének összefoglalása mindössze egyetlen bekezdésben:

— Isten megteremtette az Édenkertet és az első emberpárt, majd ezt mondta nekik: — Tilos ennetek a kert közepén álló fa gyümölcseiből, mert ha megteszitek, iszonyúan méregbe gurulok! De ha nemcsak annyira vagytok rosszak, hogy felzabáljátok a kedvenc almámat, hanem még ennél is sokkal gonoszabbak vagytok, annyira, hogy az egyszülött fiamat is kivégzitek kínhalállal – hát nem bánom, akkor már megbocsátok nektek!

[15] Bibliai ellentmondások

— Mit szól a fundi a következő kis gyűjteményhez a Bibliában található ellentmondásokról?
(az idézetek a Károli-fordításból származnak)

Szabad-e ölni?

- 2 Móz. 20,13 „Ne ölj.”
- 3 Móz. 24,17 „Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon.”

ezzel szemben

- 2 Móz. 32,27 „Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, ... és kiki ölje meg az ő atyafiát, barátját és rokonságát.”
- 1 Sám. 6,19 „... És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással [az eredeti szöveg szerint: mészárlással] sújtotta vala a népet.”
- 1 Sám. 15,2-3.7-8 „Így szól a Seregek Ura [az Úr]: ... Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhót; mind a tevét, mind a szamarat. ... Saul pedig megveré Amáleket ... a népet pedig mind kardélre hányatá.”
- 4 Móz. 15,36 „Kivivé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek.”
- Hós. 14,1 „Meglakol Samaria, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágnak.”
- Zsolt. 137,9 „Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!”

Szabad-e hazudni?

- 2 Móz. 20,16 „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.”
- Péld. 12,21 „Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek”

ezzel szemben

- 1 Kir. 22,23 „Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened.”
- 2 Thess. 2,11 „És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak” Továbbá: vesd össze Józs. 2,4-6-ot Jak. 2,25-tel.

Szabad-e lopni?

- 2 Móz. 20,15 „Ne lopj.”
- 3 Móz. 19,13 „A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold.”

ezzel szemben

- 2Mózes3,22 „... s így foszszátok ki Égyiptomot.”
- 2Mózes12,35-36 „...és kifoszták az egyiptombélieket.”

- Lukács 19,29-34 „[Jézus] elküldte kettőt az ő tanítványai közül, Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba ... találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van rá. ... És amikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet? ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van rá.”

Meg kell-e tartani a szombatot?

- 2 Móz. 20,8 „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.”
- 2 Móz. 31,15 „... valaki szombatnapon munkálkodik, megöletessék.”
- 4 Móz. 15,32.36 „Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. ... Kivivé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek.”

ezzel szemben

- Ésa. 1,13 „... újhold, szombat s ünnepre- felhívás; bünt és ünneplést el nem szenvedhetek.”
- Ján. 5,16 „És emiatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.”
- Kol. 2,16 „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában”

Csinálhatunk-e faragott képeket?

- 2 Móz. 20,4 „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak.”
- 3 Móz. 26,1 „Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljete magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok”
- 5 Móz. 27,15 „Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál”

ezzel szemben

- 2 Móz. 25,18 [Az Úr mondja:] „Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csináld azokat”
- 1 Kir. 7,15-16.23-25 „És formála két réz oszlopot ... két gömböt ércből öntve ... és csinála egy öntött tengert ... tizenkét ökrön állott [s így tovább]”

Üdvözülünk-e a jó cselekedetek által?

- Eféz. 2,8-9 „Mert kegyelemből tartattatok meg ... Nem cselekedetekből”
- Róm. 3,20.28 „Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtt”
- Gal. 2,16 „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által”

ezzel szemben

- Jak. 2,24 „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből”
- Mát. 19,16-21 „És ímé hozzá jöven egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? ő [Jézus] pedig monda néki: ... tartsd meg a parancsolatokat ... Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben”

Lássák-e jó cselekedeteinket?

- Mát. 5,16 „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket”
- 1 Pét. 2,12 „Magatokat a pogányok közt jól viselvén, ... a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.”

ezzel szemben

- Mát. 6,1-4 „Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket, ... Hogy a te alamizsnád titkon legyen”
- Mát. 23,3.5 „az ő [a farizeusok] cselekedeteik szerint ne cselekedjete ... Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek”

Tarthatunk-e rabszolgákat?

- 3 Móz. 25,45-46 „Még a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok ... és legyenek a ti tulajdonotok ... örökké dolgoztathattok velük”
- 1 Móz. 9,25 „Monda [Noé]: átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai közt.”
- 2 Móz. 21,2.7 „Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen ... És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek.”
- Jóel 3,8 „És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek; mert ezt végezte az Úr.”
- Luk. 12,47-48 [Jézus mondja:] „És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akaratára szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg; A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbet büntetettik.” [az eredeti szerint korbácsütésről van szó]
- Kol. 3,22 „Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak”

ezzel szemben

- Ésa. 58,6 „... az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsádsz az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjete”
- Mát. 23,8 „Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a Ti doktorotok, a Krisztus” [Az angol változatban a „doktor” „Master”-ként szerepel, aminek jelentése: cseléd gazdája]

Meggondolja-e magát Isten?

- Mal. 3,6 „Mert én, az Úr, meg nem változom”
- 4 Móz. 23,19 „Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?”
- Ezék. 24,14 „Én, az Úr szólottam; jöni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök”
- Jak. 1,17 „a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.”

ezzel szemben

- 2 Móz. 32,14 „És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére.”
- 1 Móz. 6,6-7 „Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, ... És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; ... mert bánom, hogy azokat teremtettem.”
- Jón. 3,10 „... és megbáná az Isten azt a gonoszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.”

Lásd még 2 Kir. 20,1-7, 4 Móz. 16,20-35, 4 Móz. 16,44-50. Lásd még 1 Móz. 18,23-33: itt Ábrahám ráveszi Istent, hogy gondolja meg magát azt illetően, hogy legalább hány igaz embert kell találni Sodoma városában ahhoz, hogy a város elkerülje a pusztulást. Ábrahám lealkudja ezt a számot ötvenről tízre, de Isten csak játszott vele, hiszen mindentudó lévén előre tudhatta, hogy amúgy is elpusztítja majd a várost.

Kell-e bűnhődnünk szüleink bűneiért?

- 2 Móz. 20,5 „... mert én, az Úr a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen” (Megismételve: 5Móz 5,9)
- 2 Móz. 34,6-7 „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten ... de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen.”
- 1 Kor. 15,22 „Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak...”

ezzel szemben

- Ezék. 18,20 „a fiú ne viselje az apa vétkeit”
- 5 Móz. 24,16 „Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg.”

Jó-e Isten, vagy gonosz?

- Zsolt. 145,9 „Jó az Úr mindenki iránt”
- 5 Móz. 32,4 „Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!”

ezzel szemben

- Ésa. 45,7 „békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem!”
- Sir. 3,38 „A Magasságosnak szájából nem jő ki a gonosz és a jó.” [Az eredetiben itt kérdőjel áll, költői kérdés.]
- Jer. 18,11 „Ezt mondja az Úr: ímé, én veszedelmet készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek!”
- Ezék. 20,25-26 „És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. S megfertéztetém őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.”

Megkísérti-e Isten az embert?

- Jak. 1,13 „Senki se mondja: ...Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonosszággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért.”

ezzel szemben

- 1 Móz. 22,1 „És lőn ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot”

Békeszerető-e Isten?

- Róm. 15,33 „A békességnek Istene”
- Ésa. 2,4 „és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul.”

ezzel szemben

- 2 Móz. 15,3 „Vitéz harcos az Úr”
- Jóel 3,9-10 [Az Úr mondja:] „készüljetek harcra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jöjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős vagyok!”

Békeszerető volt-e Jézus?

- Ján. 14,27 „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek”
- Csel. 10,36 „Azt az ígét, melyet [Isten] elküldte az Izráel fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által”
- Luk. 2,14 „... és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!”

ezzel szemben

- Mát. 10,34 „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.”
- Luk. 22,36 „Monda azért nékik: ... és a kinek nincs, adja el felső ruháját és vegyen szablyát.”

Megbízható volt-e Jézus?

- Ján. 8,14 „Ha magam teszek is bizonysgot magamról, az én bizonysgtételem igaz”

ezzel szemben

- Ján. 5,31 „Ha én teszek bizonysgot magamról, az én bizonysgtételem nem igaz.”

Becsmélhetjük-e az embereket?

- Mát. 5,22 [Jézus mondja:] „a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.”

ezzel szemben

- Mát. 23,17 [Jézus mondja:] „[Ti] Bolondok és vakok”
- Zsolt. 14,1 „Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten.”

Látta-e valaki Istent?

- Ján. 1,18 „Az Istent soha senki nem látta”
- 2 Móz. 33,20 „Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.”
- Ján. 6,46 „Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van [Jézus], az látta az Atyát”
- 1 Ján. 4,12 „Az Istent soha senki nem látta”

ezzel szemben

- 1 Móz. 32,30 „mert látám az Istent színről színre”
- 2 Móz. 33,11 „Az Úr pedig beszéle Mózással színről színre, a mint szokott ember szólani barátjával”
- Ésa. 6,1 „A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betölté a templomot”
- Jób 42,5 „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged.”

Hány Isten van?

- 5 Móz. 6,4 „az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!”

ezzel szemben

- 1 Móz. 1,26 „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre”
- 1 Móz. 3,22 „És monda az Úr Isten: ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván.”
- 1 Ján. 5,7 „Mert hárman vannak, a kik bizonytságot tesznek a mennyben, az Atya, az íge és a Szent Lélek: és ez a három egy.”

(Nem helyes úgy érvelni, hogy a többes szám használata itt „királyi többes”; az ilyen használat a király vezetése alatt álló összes hatalmasságot is magában foglalja. A Szentháromság bevezetése semmit sem old meg, mert maga is ellentmondásosabb, mint az a probléma, amelyet meg akar oldani.)

Bűnösök vagyunk-e mindannyian?

- Róm. 3,23 „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”
- Róm. 3,10 „A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is”
- Zsolt. 14,3 „nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem”

ezzel szemben

- Jób 1,1 „Vala Úz földén egy ember a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő.”
- 1 Móz. 7,1 „Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába; mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.”

- Luk. 1,6 „És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendelkezéseiben feddhetetlenül jártak.”

Milyen idős volt trónra lépésekor Akházia?

- 2 Kir. 8,26 „Huszonkét esztendő volt Akházia, mikor uralkodni kezdett”

ezzel szemben

- 2 Krón. 22,2 „Akházia negyvenkét esztendő volt, mikor királylyá lett”

Szabad-e esküt tenni?

- 4 Móz. 30,2 „Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, ... a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék.”
- 1 Móz. 21,22-24.31 „...Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel ... és monda Ábrahám: én megesküszöm ... Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten.”
- Zsid. 6,13-17 „Mert az Isten, mikor ígéretet tett ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött ... Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe”

Lásd még 1 Móz. 22,15-19; 1 Móz. 31,53; Bir. 11,30-39.

ezzel szemben

- Mát. 5,34-37 „Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjete; se az égre ... Se a földre ... Se a te fejedre ne esküdjél ... Hanem legyen a ti beszédetek: úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.”
- Jak. 5,12 „...ne esküdjete, atyámfia, se az égre, se a földre, se más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek.”

Mikor feszítették keresztre Jézust?

- Márk 15,25 „Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt.”

ezzel szemben

- Ján. 19,14-15 „Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: ímhol a ti királyotok! Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!”

Engedelmeskedjünk-e a törvénynek?

- 1 Pét. 2,13 „Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; Akár helytartóknak”
- Mát. 22,21 „Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak” Lásd még Róm. 13,1.7 és Tit. 3,1.

ezzel szemben

- Csel. 5,29 „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Hány állat volt Noé bárkáján?

- 1 Móz. 6,19 „És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vigy be a bárkába”
- 1 Móz. 7,8-9 „A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőtény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak.”
- 1 Móz. 7,15 „Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala.”

ezzel szemben

- 1 Móz. 7,2-3 „Minden tiszta baromból hetet-hetet vigy be, hímet és nőtényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényét. Az égi madarakból is hetet-hetet”

Egyenlőnek teremtetett-e a férfi és a nő?

- 1 Móz. 1,27 „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonyyá teremté őket.”

ezzel szemben

- 1 Móz. 2,18.23 „És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt ... És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett.”

A fákat vagy az embert teremteték-e előbb?

- 1 Móz. 1,12-31 „Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcseben mag van az ő neme szerint. ... És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. ... És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre ... És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.”

ezzel szemben

- 1 Móz. 2,5-9 „Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje ... És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából ... És ültete az Úr Isten egy kertet édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala. És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót”

Volt-e Mikálnak gyermeke?

- 2 Sám. 6,23 „Ennekokáért Mikálnak, Saul leányának nem lőn soha gyermeke az ő halálának napjáig.”

ezzel szemben

- 2 Sám. 21,8 „De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát ... és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát”

Hány lova volt Salamonnak?

- 1 Kir. 4,26 „És Salamonnak volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja.”

ezzel szemben

- 2 Krón. 9,25 „És Salamonnak négyezer lóistállója, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának” [Az eredeti szövegben nem különíthető el a „ló” és a „lóistálló”.]

Hallottak-e hangot a Pállal utazó emberek?

- Csel. 9,7 „A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva.”

ezzel szemben

- Csel. 22,9 „A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották.” [Ezt az ellentmondást az eredeti görög szavak lingvisztikai elemzésével sem lehet feloldani.]

Mindenható-e Isten?

- Jer. 32,27 „Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-é valami lehetetlen nekem?”
- Mát. 19,26 „Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

ezzel szemben

- Bir. 1,19 „Vala pedig az Úr Júdával, és kiűzé a hegység lakóit; de a völgy lakóit nem lehetett kiűzni, mert vasszekereik voltak.”

(Meglehetősen nehezen tudom elképzelni, miként lehet mindenható az Isten, ha már néhány vasszekér legyőzése is képtelenség a számára...)

Világosságban él-e Isten?

- 1 Tim. 6,15-16 „...a királyoknak Királya és az uraknak Ura, Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik”
- Jak. 1,17 „...a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka”
- Ján. 12,35 „Monda azért nékik Jézus: ... és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.”
- Jób 18,18 „[aki gonosz,] A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerektségéről el-üldözik őt.”
- Dán. 2,22 „Ő [Isten] ... tudja mi van a setétségben; és világosság lakozik vele!” Lásd még Zsolt. 143,3; 2 Kor. 6,14; Zsid. 12,18-22.

ezzel szemben

- 1 Kir. 8,12 „Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben.”
- 2 Sám. 22,12 „[Isten] Sötétségből maga körül sátrakat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket.”

- Zsolt. 18,12 „[Isten] A sötétséget tette rejtekhelyévé; sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek.”
- Zsolt. 97,1-2 „Az Úr uralkodik, örüljön a föld ... Felhő és homályosság van körölte”

Elfogadja-e Isten az emberáldozatot?

- 5 Móz. 12,31 „Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert mind azt az útálatosságot, a mit gyűlöl az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaikat is megégetik vala tűzzel az ő isteneiknek.”

ezzel szemben

- 1 Móz. 22,2 „És monda [Isten]: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked.”
- 2 Móz. 22,29 „Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add.”
- Bir. 11,30-39 „És fogadást tön Jefte az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: Akkor valami kijövendő az én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérek az Ammon fiaitól, legyen az Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatul. És kivonult Jefte az Ammon fiai ellen ... és kezébe adá néki azokat az Úr. ... Mikor pedig méne Jefte Mispába az ő házához: imé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczó sereggel; ... És a két hónap elteltével visszatért atyjához, és betöltötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett”
- 2 Sám. 21,8-14 „De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát ... Mikáznak öt fiát ... És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. ... És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt.”
- Zsid. 10,10-12 „A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által ... Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára”
- 1 Kor. 5,7 „...mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.”

Ki volt József apja?

- Mát. 1,16 „Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus”

ezzel szemben

- Luk. 3,23 „Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendő volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié”

[Jézus nemzetségfáját számos különbséggel írják le az egyes evangéliumok. Pl. vesd össze Mát. 1,1-14-et Luk. 3,23-38-cal.]

Forrás: <http://www.freeweb.hu/ateizmus>

[16] A Biblia nőellenessége

— Miért olyan nőellenes a Biblia? Lásd a következő gyűjteményt:

Az idézetek közül az Ótestamentumból valók a Károli-féle Biblia 1991-es kiadásából valók, az újtestamentumiak pedig a „Keresztény Görög Iratok új világ fordítása”-ból (kiadja a Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc.)

Ha valahol nem idézem a teljes bibliai versszakot, az idézetem végén vagy közben azt „...” jelzi. Ilyesmit a rövideg érdekében alkalmazok, ha amúgy is egyértelmű már az eddigi idézetből is a nőellenesség az adott versszakban.

Az alábbi lista korántsem teljes, csak egy kis szemezgetés a „javából”. Ajánlom sok szeretettel a feminista mozgalmak figyelmébe!

A nő csak egy „oldalbordája” a férfinak, abból alkották, s a férfi után:

1Mózes2,22: És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez.

Megátkozza Isten az asszonyt:

1Mózes3,16: Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad.

Szűz leányokat ajánl fel Lót, hogy a lányait erőszakolják meg inkább, ne a férfi(hím) angyalokat. (A Biblia szerint tehát VAN neme az angyaloknak, ellentétben sok egyház tanításával!):

1Mózes19,8: Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiakat, kihozom azokat hozzátok, és cselekedjete velök a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek.

A Tízparancsolatban a nő csak mint egyfajta tulajdonként van említve, egy szinten a tárgyakkal, állatokkal:

2Mózes20,17: Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgálját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé.

A Biblia megengedi, hogy valaki a leányát rabszolgának eladja, ennek mindössze a módozatait szabályozza:

2Mózes21,7: És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja el...

Az Isten szerint egy nő lehet varázsló, és kifejezetten felszólít ezek megölésére. Ez komoly indoka lehetett a középkori boszorkánypereknek:

2Mózes22,18: Varázsló asszonyt ne hagyj életben.

Habár a gyülekezet sátrába a nők nem mehettek be, az ott levő mosdómedencéhez e nők is hozzá kellett járuljanak a tükreikkel:

2Mózes38,8: Megcsinálá a mosdómedenczét is rézből, és annak lábát is rézből, a szolgálattevő asszonyok tükreiből, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak.

Ha a nő fiút szül, „tisztátalan” 7 napig, és nem mehet a szentségek közelébe. Egyben e versszakból kitűnik, hogy a várandós állapotot a Biblia mint „betegséget” tekinti, a menstruációs állapotot is betegségnek tekinti, márpedig ezek nem tekinthetők betegségnek, hanem természetes élettani folyamatoknak, tehát a „betegség” jelző diszkrimináló, pejoratív jelző!

3Mózes12,2: Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztátalan legyen 7 napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztátalan.

(Lásd még 3Mózes12,4 is)

A leányszülés a Biblia szerint sokkal nagyobb tragédia, mint a fiúszülés, tovább „tisztátalan” ilyenkor a nő:

3Mózes12,5: Ha pedig leányt szül, két hétig legyen tisztátalan, mint havi betegségekor, és hatvanhat napig maradjon otthon a vértől való tisztulása végett.

A menstruációs állapot annyira „tisztátalan”, hogy még a nő holmijai is tisztátalanná válnak:

3Mózes15,19 és további versszakok:

Mikor asszony lesz magfolyóssá és véressé lesz az ő magfolyása a testén, hét napig legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig.

Mindaz is, a min hál az ő havi bajában, tisztátalan legyen és mindaz is, a min ül, tisztátalan legyen.

És mindaz, a ki illeti az ő ágát, mossza meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.

És mindaz is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossza meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.

Sőt ha valaki az ő ágán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztátalan legyen estvéig.

Ha pedig vele hál valaki, és reá ragad arra az ő havi baja: tisztátalan legyen hét napig, és minden ágy is, a melyen fekszik, tisztátalan legyen. És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vér folyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztátalanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztátalan az.

Minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztátalan legyen, mint az ő havi bajának tisztátalansága miatt. És mindaz is, a ki illeti azokat, tisztátalan lesz, mossza meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta legyen.

Ha valaki rabszolgánóval hál, az nem akkora bűn, mintha szabad asszonnyal teszi:

3Mózes19,20: És ha valaki asszonynyal hál és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttatott: büntetés érje, de meg ne ölettessenek, mert nem volt szabad az asszony.

A népszámlálásnál csak a férfiak számítanak:

4Mózes1,2: Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre.

Ha a férj féltékeny lesz a nejére, a nőnek barbár „hűségi tesztet” kellett kiállni:

4Mózes5,11-31 (Ez nagyon hosszú, ezért nem másolom ide)

A hadifoglyok közül Mózes parancsára meggyilkolnak minden nem szűz nőt:

4Mózes31,17: Most azért öljetek meg a kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is, a ki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljétek.

„Használati utasítás” ahhoz, miként szabad megrontani a fogoly nőket: 5Mózes21,11-14:

És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: Vidd be őt a te házádba, hogy nyirja meg a fejét, és messe le körmeit. És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házádban, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodj rajta, miután megrontottad őt.

Barbár szüzességi teszt (Hosszú a bemásoláshoz, de lásd 5Mózes22,13-21)

Ha egy nőt megerőszakolnak a városban, akkor nemcsak az erőszaktevőt ölik meg, de a nőt is halálra kövezik:

5Mózes22,23-24:

Ha szűz leány van jegyben egy férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: Vigyétek ki mindkettőjüket annak a városnak kapuja elé, és kövezzétek meg őket kövel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta az ő felebarátjának feleségét. Így tisztísd ki a gonoszt Izráelből.

El nem jegyzett szűz megerőszakolását mindössze pénzbírsággal bünteti a Biblia, de azt is csak a lány apjának kell kifizesse az erőszaktevő, ellenben a leány az erőszaktevő felesége kell legyen! Ez biztos nagyon tetszett akkoriban a férfiaknak: ha egy lány nem akart a férfié lenni, elég ha a férfi megerőszakolja, kifizeti a bírságot, s máris tetszik vagy sem a lánynak, de örökre a férfié lesz, mert annak felesége!

5Mózes22,28-29:

Ha valaki el nem jegyzett szűz leánynyal találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: Akkor a férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyjának ötven ezüst siklust, a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében.

Ha a férfinak nem tetszett a felesége, elbocsáthatta; arról egy szó sincs, hogy a nő is elválhatott volna:

5Mózes24,1: Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki válólevelet...

Ha egy nő csak meg is érintette egy ellenséges férfi péniszét, máris levágták a kezét:

5Mózes25,11-12:

Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, a ki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed.

Jefte feláldozza a saját leányát Istennek (Túl hosszú a bemásoláshoz) Bírák könyve 11,30-40

Áldozatul dobják a nőket az erőszaktevő bandának, csakhogy megmentsenek egy férfit. Ez is hosszú, de olyan iszonyú, hogy mégis bemásolom:

Bírák könyve 19,24-29:

Ímé itt van hajadon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjétek azt az alávaló dolgot. A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor kézen fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utcára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, ímé az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön. És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a számarra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába.

Salamonnak 700 felesége és 300 ágyasa volt:

1Kir11,3: És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas...

A nő sírba viszi a férfit:

Példabeszédek7,10-27: És ímé, egy asszony eleibe jő... .. Sírba vivő út az ő háza, a mely levisz a halálnak hajlékába.

Isten a büszke nőket megkopaszítja:

Ésaiás3,18: Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő szemérmőket megmezteleníti.

A pogányok közül való feleségeket elkergetik, holott sokuk már fiút is szült a férjének
(Nagyon hosszú) Ezsdrás10,1-44

Fenyegeti a nőket: Máté24,19: Jaj a várandós asszonyoknak!

Mária is „tisztátalan” volt Jézus megszülése után:

Lukács2,22: Amikor pedig leteltek a tisztulásuk napjai...

A férfi a nő ura, és CSAK a férfi az Isten képmása, s az asszony a férfiért lett teremtvé:
1Korintus11,3-15

A nőknek hallgatniuk kell, és legyenek alárendeltségben:

1Korintus14,34-35: az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy szóljanak, hanem legyenek alárendeltségben, ahogy a Törvény is mondja.

Ha aztán tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a saját férjüket, mert csúf dolog asszonynak szólnia a gyülekezetben.

A nő alá kell rendelje magát a férjének:

Efézus5,22-24: A feleségek rendeljék alá magukat férjüknek, mint az Úrnak, mert a férj feje a feleségének, mint ahogy a Krisztus is feje a gyülekezetnek, megmentője lévén e testnek. Igen, ahogy a gyülekezet alárendeli magát a Krisztusnak, úgy a feleségek is rendeljék alá magukat férjüknek, mindenben.

Felszólítás a nők alávetésére:

Kolosszé3,18: Ti feleségek, rendeljétek alá magatokat férjeteknek, amint illik az Úrban.

Az asszony csendben legyen és teljesen vesse alá magát:

1Timóteus2,11: Az asszony csendben tanuljon, önmaga teljes alávetésével.

Asszony nem taníthat:

1Timóteus2,12: Nem engedem meg az asszonynak, hogy tanítson... hanem legyen csendben.

A nők alávetettségének megindoklása cseppet sem kielégítően:

1Timóteus2,13: Mert Ádám formáltatott meg először, azután Éva.

Éva bűnösebb volt, mint Ádám:

1Timóteus2,14: Azonkívül Ádámot nem álmították el, de az asszonyt alaposan elámították, és törvényszegésbe esett.

Továbbá:

— Izráel 12 törzse férfiakra van elnevezve.

— Az „Úr” előtt esztendőnként háromszor csak a férfiaknak kell megjelenniük (Ex. 34,23-24).

— Kultikus szolgálatot csak férfi láthat el.

— Ha valaki egy személy értékéig fogadalmat tesz az „Úr”-nak, akkor nemtől és kortól függően az egyéneket ezüst sékelben a következő adatok szerint értékelik: a 30 és 60 év közti férfi 50, az ugyanilyen korú nő csupán 30, az 5 és 20 év közti fiú 20, az azonos korú lány csak 10, az 1 hónap és 5 esztendő közti fiú 5, a vele egyívású lány csupán 3, a 60 év fölötti férfi 15, az ugyanilyen korú nő csak 10 sékelt ér (Lev. 27,1-7).

— Ha egy lány vagy feleség valamilyen fogadalmat tesz, akkor az utóbbi érvénybe lépéséről az apa, ill. a férj határoz (Num. 30,1-17).

— Általában, ritka kivételektől eltekintve csak férfiak örökölhettek.

— A sógori házasság törvénye szerint a legközelebbi férfirokonnak az özvegyel *fiúgyereket* kell nemzenie, s ez utóbbi lesz az elhalt férj nevének viselője és vagyonának örököse.

— A három jeruzsálemi templom udvarában a nők számára külön tartózkodási helyet jelöltek ki.

— Az ószövetségi *Jahve* a patriarchális szellemnek megfelelően *férfi*tenség.

— Az újszövetségi „*Megváltó*” a patriarchális szellemnek megfelelően *férfi*.

(Forrásként felhasználva: Pais István: Bibliai érdekességek, történetek, aforizmák című könyve is).

[17] A Vatikán antiszemitizmusa

[17,0] Csak amiatt raktam be ezt a részt, mert a fundik gyakran arról papolnak, hogy az egyház mennyire emberbarát! S amikor felemlégetjük nekik például az inkvizíciót, akkor azt kivételes jelenségnek tartják, ami a modern időkre már nem jellemző! Gyakran azzal is érvelnek, hogy a második világháború alatt a Vatikán sok zsidót megmentett!

Valóban megmentett néhány zsidót. Egy keveset. Az akkori pápa azonban (XII. Pius) egyetlen félreérthetetlen szóval sem tiltakozott a koncentrációs táborok ellen! Pedig a pápa sokat tehetett volna a népiirtás ellen, mert Hitler félt a pápától: katonái közt ugyanis sok katolikus akadt, akik hallgattak volna egy határozott pápai állásfoglalásra! De ilyen nem jött. Persze érthető, ha belegondolunk, mennyire rokonszenvezett Hitler zsidóellenes politikájával az egyház! Nézzük csak meg ezt a kis összehasonlítást! Forrás: www.hetek.hu

Ennek fényében még a papok iránti legkíméletesebb véleménnyel élve is minimum azt kell mondjuk, hogy **az egyház** a középkor folyamán egészen egyszerűen **fasiszta rendszer** volt, ami a zsidók iránti viszonyát illeti!

Mindez annál furcsább, mert ha jól belegondolunk be kell látnunk, hogy a katolikus egyház által oly nagy becsben tartott Jézus is – ha élt – körülmetélt zsidó férfiként kezdte az életét!

A KATOLIKUS EGYHÁZ ZSIDÓELLENES INTÉZKEDÉSEI	A NÉMET FASIZMUS ZSIDÓELLENES INTÉZKEDÉSEI
1. Az elvirai zsinat 306-ban betiltja a keresztények és zsidók közötti házasságot és szexuális kapcsolatot.	1. 1935. szeptember 15-én elfogadják a német vér és becsület védelméről szóló törvényt.
2. Az elvirai zsinat határozata értelmében (306) zsidók és keresztények nem étkezhetnek együtt.	2. 1939. december 30-án a zsidókat kitiltják a vasúti étkezőkocsikból.
3. A clermonti zsinat 535-ben elhatározza, hogy a zsidók nem viselhetnek közhivatalt. Ugyanígy határoz a IV. lateráni zsinat 1215-ben.	3. 1935. április 7-én megszavazzák a professzionális közszolgálat helyreállítását célzó törvényt, mely kizárja a zsidókat a hivatalokból és a közszolgálati pozíciókból.
4. Az 538-as III. orleans-i zsinat határozata értelmében a zsidók nem alkalmazhatnak keresztény szolgákat és nem lehetnek keresztény rabszolgáik.	4. Az 1935. szeptember 15-i a német vért és becsületet védelmező törvény megtiltja, hogy a németek zsidókat alkalmazzanak.
5. 538-ban a III. orleans-i zsinat megtiltja, hogy a zsidók a Nagyhét idején az utcán mutatkozzanak.	5. 1938. december 3-án rendeletben hatalmazzák föl a helyi hatóságokat, hogy bizonyos napokon (náci ünnepnapokon) kitiltsák a zsidókat az utcákról.
6. 681-ben a XII. toleódi zsinaton Talmudot és más zsidó könyveket égetnek.	6. A nácik rendszeresen könyveket égetnek Németország-szerte.
7. A torinói zsinat 692-ben megtiltja, hogy keresztények zsidó orvosokhoz járjanak.	7. Egy 1938. július 25-i rendelet megtiltja a németeknek, hogy zsidó orvosokhoz járjanak.
8. A IV. lateráni zsinat 1215-ben kötelezi a zsidókat, hogy a keresztényekkel egyenlő mértékű javadalmakat és egyházi adókat fizessenek az egyház felé.	8. 1940. december 24-én a zsidókra külön adót vetnek ki a nácik által kötelező jelleggel pártcélokra fizetett adományok mértékében.
9. A III. lateráni zsinat 1179-ben megtiltotta a zsidóknak, hogy örökségükből kitagadják azon leszármazottaikat, akik fölvtették a kereszténységet.	9. A zsidóktól megvonták azt a jogot, hogy polgári keresetet nyújthassanak be.
10. Az 1179-es III. lateráni zsinat úgy határozott, hogy zsidók sem felperesként, sem tanúként nem szerepelhetnek a bíróság előtt keresztényekkel szemben.	10. Egy 1938. július 31-i rendelet feljogosította az igazságügy-minisztériumot, hogy érvényesítse a józan közgondolkodást sértő közrendeleteket.

<p>11. A IV. lateráni zsinat 1215-ös határozata értelmében a zsidóknak megkülönböztető jelvényt kell viselniük.</p> <p>12. 1222-ben az oxfordi zsinat betiltja az új zsinagógák építését.</p> <p>13. A bécsi zsinat 1267-es döntése értelmében a keresztényeknek tilos résztvenniük zsidó ceremóniákon.</p> <p>14. A breslaui zsinat 1267-ben elrendeli, hogy a zsidók a keresztényektől elkülönítve, gettókban lakjanak.</p> <p>15. A baseli zsinat 1434-ben úgy határoz, hogy a zsidóktól megvonják a tudományos fokozatok megszerzésének jogát.</p> <p>16. A keresztes hadjáratok során tömegével pusztítják el a zsidókat. A IV. lateráni zsinat 1215-ben minden világi hatóságot felszólított, hogy irtsák az eretnekeket. 1478-ban kezdetét vette az inkvizíció, melynek során rengeteg zsidót máglyán égettek meg, a vagyonukat pedig elkobozták.</p>	<p>11. Egy 1941. szeptember 1-én kelt rendelet minden zsidót arra kötelez, hogy sárga Dávid-csillagot viseljenek.</p> <p>12. 1938. november 10-én az egész Reich területén zsinagógákat rongálnak meg. A zsidók ezt az éjszakát Kristalnacht (Kristályéjszaka) néven emlegetik.</p> <p>13. 1941. október 24-én megtiltják a zsidókkal való barátkozást.</p> <p>14. Heydrich parancsára 1939. szeptember 21-től a zsidók kötelesek gettókban élni.</p> <p>15. 1933. április 25-én elfogadják a német iskolák és egyetemek túlszűfolttsága elleni törvényt, melynek értelmében az egész Harmadik Birodalom területén kitiltják a zsidókat az iskolákból és az egyetemekről.</p> <p>16. Hitler „végső megoldása” a teljes európai zsidóság szisztematikus lemészárlását irányozta elő. A kivitelezés során megfosztották őket otthonaiktól, munkájuktól, összes javaiktól (még a fogaikban lévő aranytöméseket is kivették), és végezetül az életüktől is. Hitler azzal próbálta igazolni mindezt, hogy ez Isten akarata, a német nép és az egyház küldetése.</p>
--	--

[18] A Nagy Ateista Könyv eddigi kritikái

Sok megjegyzést kaptam különböző NAK-kritikusoktól e könyv első változatának megjelenése óta. A legtöbbre reagálni sem érdemes, mert vagy merő rosszindulatból írták, vagy látszott, hogy el sem olvasták az egészet. Emiatt ide csak a legislegkomolyabb észrevételek lettek felvéve.

[18,1]

— Úgy látom Ön következtelen a NAK felépítését illetően, mert amikor a tudományosság kritériumaként verifikacionista és falszifikacionista kritériumokkal operál, akkor neopozitivistát elveket vall, később azonban az ateizmus létjogosultságát pragmatista szempontból indokolja, holott a pragmatizmus, mint filozófiai nézet cáfolja a neopozitivizmust!

Sokszor megpróbáltak már beskatulyázni valami filozófiai iskola követői közé. Ez már amiatt sem fog menni, mert nem tartom filozófusnak magamat. Ha mégis filozófusnak akar valaki tekinteni, tartok tőle, hogy új kategóriát kell kitalálnia a számomra! Nem mintha okvetlen újat akartam volna alkotni, vagy ha mégis alkottam, hát „Óriások vállán állok”, nagy elődeimén! Én azt hiszem a filozófiának IGENIS vannak hasznos részterületei – és ezeket sikerült szép egészsé gyúrnom! De nem amiatt, mintha filozófus lennék – én magamat egyszerűen egy jó fogalmazási készséggel rendelkező, a józan parasztság képességével rendelkező ateista embernek tartom. Szóval emlegetik itt a neopozitivizmust és igen, ez is nagyon közel áll hozzám. DE a pragmatizmus is! Az utilitarizmus is. Pláne azóta, hogy olvastam **Sissela Bok: A hazugság** című művét. Ezt a világ tíz legjelentősebb könyve közé sorolom! (Emiatt is emelem ki félkövér betűkkel, tiszteletből). Na, ez a Sissela kisasszony például egyike azon NAGYON kevés filozófusnak, akinek a munkáját a legkifejezettebben hasznosnak tartom még én is! De szerintem ennek alapján *Richard Dawkins* is filozófus, amikor az önzetlenség kialakulását elemzi.

És emlegetik velem kapcsolatban a Bécsi kört, és igen, onnan is számos eszmét átvettem. Tehát hiába akarnak begyömöszölni valahova, nem fog menni, mert EGYSZERRE vagyok pragmatista, utilitarista, (neo)pozitivistát, a verifikáció és falszifikáció híve, és még egy egész sereg „ista”! De egyiket sem vallom TELJES EGÉSZÉBEN!

Na szóval: úgy látom sokaknak a legnagyobb gondot az okozza, hogy az én TUDOMÁNY-filozófiámat nem értik! Kérem kritikusaimat, próbáljanak elszakadni eddigi preconcepcióiktól, és méltóztassanak figyelmesen elolvasni az alább leírt összefoglalásomat:

1. definíció: Valami állítást akkor nevezek TUDOMÁNYOS IGÉNYŰNEK, ha VAN LEGALÁBB ELMÉLETI ESÉLY arra, hogy az állítás verifikálható ÉS/VAGY falszifikálható! Az a legjobb, ha valami verifikálható, azaz közvetlenül bizonyítható az igazsága; ez azonban többnyire lehetetlen (Lakatos óta tudjuk), emiatt az esetek többségében megelégszem a cáfolhatósággal (falszifikálhatóság).

Ez amint látják egy DEFINÍCIÓ, és eszem ágában sincs ennek a jogosságát FILOZÓFIAILAG bebizonyítani (verifikálni, ha úgy tetszik). Ez ha úgy tetszik az én ismeretelméletem egyik legfontosabb AXIÓMÁJA, s mert axióma, nem szorul külön bizonyításra: én egyszerűen ebből indulok ki! VAN azonban indoklása annak, hogy miért ÉPP EZ nálam a tudományosság kritériuma, de annak valóban nem a filozófiában van a helye, azaz csak annyiban, amennyire a pragmatizmus filozófia! Ugyanis GYAKORLATIAS okokból választom ezt axiómának, emiatt nevezem egyszerűen és bátran szimplán gyakorlatiasságnak a pragmatizmust! Gyakorlatias dolog ebből kiindulni, mert ehhez nem kell (pld.) holmi „monászokon” filóznunk, meg egyéb elvont baromságokon. Tudományos dolgokról akarunk társalogni (én legalábbis), emiatt azt kell eldöntenünk mi tudományos, s ehhez célszerű hétköznapi módszerekkel gyors-

san eldönthető kritériumokat választani! Ez okból például az is gyorsan eldönthető, hogy az evolúció igenis tudományos elmélet: ugyanis falszifikálható: elég volna ehhez egyetlen megkövesedett nyúlra bukkanni egy prekambriumi kőzetben, lévén hogy az evolúció szerint abban a földtörténeti korban még nem voltak nyulak! Ha tehát ott találnának nyulat, az evolúciós elmélet – legalábbis mai formájában – megdőlné!

Tudományos-e Isten létének feltételezése? Nem, mert senki nem tud falszifikációra alkalmas kísérletet mondani! Isten nemlétét lehetetlen bizonyítani! ÉPP EMIATT azonban ez nem is tudományos dolog. (Ugyanakkor persze rengeteg olyan érvet lehet felhozni, amik Isten nemlétét erősen valószínűvé teszik. Ezek mind a negatív indirekt bizonyítás elvére épülnek: Kiindulunk Isten létének feltételezéséből, s ellentmondásra jutunk. Emiatt levonjuk a következtetést, hogy kiinduló feltételezésünk hibás, azaz Isten nincs. Én emiatt nem hiszek istenben. Sokakat azonban ez az érvelési mód, úgy látom, nem győz meg).

Vigyázzunk azonban, hogy a fenti bekezdést olvasván ne essünk abba a hibába, hogy emiatt arra gondolunk: A tudomány más kategóriákban gondolkodik, mint a vallás, a Világnak egy más szegmensét vizsgálja, mint a vallás, azaz kompatibilis a vallással, s nem ellentmondásos vele! Ezen megközelítés ellen már e könyv elején is kikeltem. Isten létének feltételezése valóban nem tudományos, mert nem lehet bizonyítani vagy cáfolni e feltételezést – ettől azonban még van egy egész sereg olyan kérdés, melyek felmerülnek az istent elfogadó emberek világképében, s ezekre már *lehet* tudományos választ adni, minthogy e kérdésekre adandó válaszok már igenis falszifikálhatóak – többnyire verifikálhatóak is! Például, isten léte nem bizonyítható – de az igen, hogy a Földet isten teremtette-e! A Föld kialakulására vonatkozóan ugyanis létezik tudományos elmélet. No most, ha sorra minden tevékenységről, melyet a vallásosok szokásosan Istennek tulajdonítanak, egyre-másra bebizonyítja a tudomány, hogy ahhoz semmi köze holmi istennek – nos, akkor egyre kevésbé látszik szükségszerűnek az istenhipotézis fenntartása; vagyis az az állítás, hogy „Isten van” – nos, ez legalábbis erősen valószínűtlenné válik. Tehát, bár szigorúan véve valóban nem tudományos hipotézis az istenkérdés, mert a szó szoros értelemben véve valóban cáfolhatatlan az, hogy „Isten van” – de a tudomány eszközeivel mégis megközelíthető az „Isten nincs” állítás igazságának bizonyítása asszimptotikusan csekély mértékű pontatlanságot megengedve.

Tehát nekünk fontos eldönteni, mi tudományos és mi nem az, s én erre ezt a fenti definíciót választottam. A legfőbb érv erre az axiómámra az, hogy a tudomány nagyjából eddig is eszerint működött, kimondva vagy kimondatlanul ez volt az axiómája, s eddig határozottan hasznosnak, gyümölcsözőnek tűnt ez a megközelítés! Ha tetszik emiatt tehát utilitarista vagyok: MERT ez eddig jó (hasznos) módszernek/axiómának bizonyult, emiatt tartok ki mellette! Eddig ez a módszer hozta a megismerésre a legtöbb hasznot!

Látják tehát már, miként vagyok egyszerre neopozitivistá és pragmatikus? A pragmatizmusom alapozza meg a neopozitivizmusomat! És egyáltalán nem érdekel, ha azt mondja valaki, hogy ez kiment a divatból mittudomén hány évvel ezelőtt! Meg hogy egyesek szerint meghalt az utolsó képviselője! Tessék: Mégsem halt meg! Egy még biztos él: Én magam! (Már ha valaki ragaszkodik a beszkatulyázásomhoz).

2. A vallások a fenti értelemben nem tudományos igényű eszmerendszerek, emiatt azonban nem szabadna olyasmiről véleményt nyilvánítaniuk, ami viszont (szintén az első pont szerint) igenis tudományos jellegű! Emiatt érzem jogtalanságnak részükről, amikor bepofátlankodnak például az evolúció területére, és tagadják annak TÉNYEIT! (Szerintem tények). Ezt népbu-tításnak érzem, emiatt küzdök ellenük. Ateista lelkesedésem, aktivitásom kb. 60-80 százaléka onnan fakad, hogy támadják az evolúciót. Különben is ateista lennék, de nem ennyire aktív talán.

[19] Érdeklődők kérdései

Itt kezdődik a NAK újabb fejezete. Egyszerűen az előző NAK végéhez pakoltam az új témákat, hogy aki ismeri az első változatot e könyvből, az hamar megtalálja és egy helyen a „bővítményeket”. Hagyományaimhoz híven ezt is kérdések és a rájuk adott válaszok formájában szerkeszttem meg, mert amint tapasztaltam e forma megnyerte olvasóim tetszését már korábban is.

Mi az a „tudományos paradigma”?

— Mi az a „tudományos paradigma”?

A paradigma az ismeretelméleti szubjektivizmus gyakran használt technikai fogalma. A fogalmat ebben az értelemben T. S. Kuhn vezette be *A tudományos forradalmak szerkezete* c. könyvében (Gondolat, 1984, 11. old.):

„[Paradigmán] olyan, általánosan elismert tudományos eredményeket értek, melyek egy bizonyos időszakban a tudományos kutatók egy közössége számára problémáik és problémamegoldásaik modelljeként szolgálnak.”

Példák:

1. A világegyetemre vonatkozó paradigmák:

- Az antik geocentrikus felfogás, amelyben a bolygók (a Nap is!) körpályákon keringenek a Föld körül, amelynek az a magyarázata, hogy a körvonal a „legtökéletesebb alakzat”.
- A newtoni paradigma, amely az univerzális tömegvonzási *erő*n alapul.
- Az einsteini paradigma, amely a görbült téridő egyeneseként (geodetikusaiként) értelmezi a bolygómozgást.

2. Az égési folyamat paradigmái:

Az égés flogiszonon alapuló felfogása az egyik, az oxidáción alapuló felfogása a másik paradigma, amely az elsőt felváltotta.

Sok más példát is fel lehetne hozni. No most, mint látható, egyszerű szavakkal megfogalmazva a *paradigma* egyfajta „magyarázatrendszert” jelent. Még hozzá olyat, amiben az akkori kor emberei úgy általában, majdnem kizárólagosan gondolkodtak, illetve keresték a megoldást bennük problémáikra. Ekképp *akkoriban* (hangsúlyozom: csak *akkoriban*!) ezeket a manapság már elavult paradigmákat nem is helyes áltudománynak tartanunk. A középkorban az asztrológia nem áltudomány volt a maga heliocentrikus világképével, hanem egyszerűen a fennálló (uralkodó) tudományos paradigma.

Ezzel nincs is semmi baj. A baj ott kezdődik, amikor egyesek megpróbálnak megegyeztetni bennünket azzal a filozófikusan hangzó zagyva sületlenséggel, hogy e paradigmák, pusztán mert valamikor nem minősültek áltudománynak, emiatt *egyenértékűek* a világ szemléletét illetően! Legszebben e felfogást a New Age elmehülyítő, tudományellenes mozgalom önjelölt apostolai hirdetik, ekképp:

„Nincs olyan, hogy objektív igazság. Magunk hozzuk létre a mi igazságunkat. Nincs olyan, hogy objektív valóság. Magunk hozzuk létre a mi valóságunkat. Létezik spirituális, misztikus, belső tudás, ami a közönséges tudásnál magasabb rendű. Ha valamiről úgy látjuk, hogy valóságos, akkor az valóságos. Ha egy gondolatot helyesnek ítélünk meg, akkor az helyes. A valóság igazi

természetéről nem tudhatunk meg semmit. A tudomány maga irracionális vagy misztikus. Csupán egy másik hit, vagy meggyőződés-rendszer, vagy mítosz, semmivel sem megalapozottabb, mint bármelyik másik. Nem lényeges, hogy valamilyen meggyőződés igaz-e vagy sem, ha mond valamit a számunkra.” (Theodore Schick, jr és Lewis Vaughton: Hogyan gondolkozunk a természetfölötti dolgokról. Kritikus gondolkodás a New Age számára (1993))

Szeretném ehelyütt felhívni Olvasóim figyelmét a NAK első részében a világnézetek csoportosítására! ([3,2]) Ott említettük a fenomenológiát. Nos, a New Age imént idézett beköpeése pontosan ebbe a kategóriába tartozik! Hiszen azt állítják, hogy „*A valóság igazi természetéről nem tudhatunk meg semmit*”. Vagyis szerintük a Világ alapvetően megismerhetetlen... Ebből is látszik, hogy a New Age nyíltan tudományellenes. Hiszen a tudomány mindig is rendületlenül hisz a Valóság megismerhetőségében, emiatt kutatja annak titkait! Ez okból nem is ajánlhatok mást ateista olvasóimnak, mint hogy ha valamely kiadványon az virít, hogy „New Age”, akkor azt szemükben méla undorral azonnal dobják vissza a többi könyv közé, és véletlenül se pocsékolják a pénzüket a megvásárlására!

Érdekelne azért úgy mellesleg, mennyire gondolja komolyan az ezt hirdető személy az idézetben szereplő eme mondatot: *Ha egy gondolatot helyesnek ítélünk meg, akkor az helyes.*

Tehát ha valaki azt gondolja, helyes megerőszakolni és megkéjgyilkolni egy 6 éves kislányt, akkor az máris helyes, csak mert ő azt gondolja?!

Azt hiszem e témáról nem is kell több szót ejtenünk, nyilvánvaló, mi folyik itt: néphülyítés felsőfokon!

Érdekesebb inkább, mi lehet az oka a manapság terjedőben levő tudományellenességnek! Ahogy azt Hraskó Péter is említette honlapján, ennek részben oka lehet az is, hogy az egymással rivalizáló tudományos paradigmákat az emberek hajlamosak amiatt is egyenértékűnek tartani, mert ez emlékezteti őket a különböző embercsoportok rivalizálására, márpedig manapság minden tele van annak követelésével, hogy illik elfogadnunk és tolerálnunk a máságot. Ráadásul a már divatjamúlt, mert meghaladott, magyarán ósdi paradigmákat gyakorta egy-egy elég jól behatárolt – a többieknél általában műveletlenebb – embercsoport vallja többségében, emiatt sokan egyszerűen illetlennek tartják, hogy régi, mára már áltudománnyá kövült paradigmák ellen fellépjenek, félve attól, hogy akkor azonnal megrágalmazták őket, hogy ők valójában nacionalisták, fajvédők, fajgyűlölők, rasszisták, antiszemiták, stb., nem tisztelik eléggé valamely embercsoport „kulturális identitását”, „máságát”, stb. Például aki azt állítja, hogy a zsidó vallás az egyik legkegyetlenebb vallási rendszer, azt azonnal megvádolhatják antiszemizmussal. Holott ez nem igaz: nem a zsidó *emberek* ellen lép fel, hanem a zsidó *vallás* ellen, amit azért a született zsidóknak sem mindegyike vall!

Érdekes ez: Ha azt mondom, nem hiszem el, hogy a villám valójában egy nagy elektromos kisülés, akkor egyszerűen azt mondják rólam, hogy hülye vagyok, vagy legalábbis tanulatlan, műveletlen. Ekkor *szabad* azt mondani rólam, hogy műveletlen vagyok. De ha azt mondom, hogy én nem hiszem, hogy a villám elektromos kisülés, *mert* én ehelyett azt hiszem, hogy az az ördögökkel csatázó angyalok lángpallosának fénye, akkor máris nem szabad engem műveletlennek nevezni, hanem tisztelni kell a vallási meggyőződésemet, mert jaj csak meg ne sértsünk senkit a vallásában! Ökör egy álláspont, nem vitás!

A véralvadás

— **Létrejöhett-e egy lépésben egy olyan bonyolult folyamat, mint a véralvadás?**

Valószínűleg nem. Ez azonban nem is szükséges, mert ellentétben a fundik állításaival (hazugságaival...), a véralvadás igenis NEM példája az „egyszerűsíthetetlen komplexitásnak”, ugyanis léteznek (még ma is!) lépcsőfokok, melyek a mostani változatig elvezetnek!

Idézet a <http://hrasko.com> oldaláról (nagyon jó oldal, ajánlom mindenki figyelmébe):

A véralvadást a sérülés hatására a vérből kicsapódó fibrinmolekulák hálója okozza. A fibrin a fibrinogén molekulából alakul ki ilyenkor, és ezt a folyamatot a thrombin nevű fehérje katalizálja. A thrombinnek prothrombinból való kialakulásához azonban egy hasonló bontó-enzim, a Faktor X szükséges. A láncnak itt nincs vége, a Faktor X aktiválásához a Faktor IX nevű enzim szükséges, annak aktiválásához a Faktor XI, ahhoz pedig a Faktor XII. ... A homárok véralvadási rendszere például csak a kétszintű fibrinogén-thrombin rendszeren alapul és bár kevésbé hatékony, de láthatóan azért hasznára van ezen állatoknak. Az egymásra épülő szintek mintegy erősítőként működnek és ennek megfelelően a gerincesek véralvadási rendszere sokkal hatékonyabb, mint a gerincteleneké. ... A láncban részt vevő fehérjék (és az ezeket kódoló gének) egymás „rokonai”, csak kicsit térnek el egymástól. Génjeik származási sorrendje is meghatározható. Minden bizonnyal génduplázódás, és azutáni mutációk eredménye a mai több fehérjeváltozat. Ma már részletesen fel tudjuk vázolni azt a feltételezett folyamatot, amely a gerincesek véralvadási rendszerének kialakulásához vezethetett. E folyamat minden egyes lépése olyan egyszerű, amely nem okozhatott nehézséget az evolúciós mechanizmusnak.

Mi a vallás vonzereje?

— **Miért van olyan sok vallásos ember, ha egyszer a vallás ellentétes a tudománnyal? Mi a vallás vonzereje?**

A vallások tagadhatatlanul kell rendelkezzenek bizonyos fokú vonzerővel, másképp érthetetlen volna, miért van annyi hívő ember a Földön! Bár a NAK legelső verziójában is (és más helyeken is) megállapítottam, hogy az istenhit egyfajta elmebetegség, sőt azt is bebizonyítottam, hogy a Stockholm-szindróma egyfajta elfajult esetéről van szó, de épp emiatt teljes joggal vetődik fel az az érdekes kérdés, hogy ha egyszer ez betegség, akkor ugyan mi is lehet vonzó benne?! Hogyan lehet egy betegség vágyott állapot, márpedig néhány ember számára az, legalábbis élete bizonyos szakaszaiban bizony sok ember mondogat olyasmiket, hogy „irigylem a vallásosokat”!

Sokan azt mondják erre, hogy a vallásban az a vonzó, hogy aki tud igazán hinni, annak számára nem olyan rémisztő a halál, hiszen hisz a „folytatásban”. Ez természetesen valóban igaz, ugyanakkor azonban e válasz szerény véleményem szerint épp csak a lényeg felszínét kapirgálja. Akadnak ugyanis olyan emberek, akik ténylegesen egyáltalán nem félnek a haláltól (a meghalással együtt járó fájdalomtól esetleg igen, de attól a hívők is félni szoktak). Ilyen „haláltól nem félő” emberek bőséggel találhatók az ateisták között, nem igaz tehát az sem, hogy „mindenki fél a haláltól, csak az ateisták ezzel szembe tudnak nézni”. Akad ilyen ateista is, de nem mindenki olyan. A haláltól cseppet sem szükségszerű félni! És találkoztam olyan hívő emberekkel is, – nem is eggyel –, aki ugyan hitt a túlvilágban, de cseppet sem nézett valamiféle nagy lelkesedéssel a túlvilági élet elébe, holott úgy vélte, nincs nagy esélye arra, hogy a Pokolra jusson, de igazság szerint a Mennysországból sem óhajtott örökké élni; ő azt mondta neki nagyon megfelelne, ha az „Örök Semmiben” tudna hinni, mint ateista, csak épp ő maga mégis hívő volt. Az ilyen emberek természetesen kisebbségben vannak a hívők közt, de akad azért ilyen is!

Semmi esetre sem akarom tagadni, hogy a halálfélelemnek jelentős szerepe lehet abban, hogy valaki a vallásos világnézetet választja-e, de a kérdést nem szabad erre az aspektusra leszűkíteni!

Az alábbiakban tehát hadd fejtsem ki a vallás vonzerejére vonatkozó elméletemet! Ez alapvetően memetikai indíttatású, és annyiból nem is új dolog, hogy már a memetika megalapítója, Richard Dawkins a legelső művében, amiben a „mém” szót leírta, megemlítette, hogy a különböző vallások, egyházak lényegében kulturális önreprodukáló egységek, azaz inkább egymást kölcsönösen segítő mémek komplexumai. E mémkomplexek a kulturális evolúció során természetesen úgy illeszkedtek össze, hogy elfogadhatóak legyenek az emberek számára, mert amelyik nem ilyen volt, az egészen egyszerűen kihalt a kulturális evolúció során! Erre konkrét bizonyítékaink is vannak bőségesen: minden egyes mára már kihalt vallás egy bizonyíték erre, olyan, mint a kihalt állatok kövületei a biológiában! Hiszen ki hisz manapság már pld. az ókori görög istenekben, Zeuszban, Thetiszben, Hephaisztosban s a többiben?! Vagy hogy az ókori gótok és germánok isteneit vegyük alapul, ki hisz Wotanban, Ódinban, Oberonban, a walkűrökben, a Walhallában?! Holott utóbbiakról a műveltebb emberek körében köztudott talán, hogy a náci Németországban megkísérelték feltámasztani az ősi germán vallást, főként a kereszténység visszaszorítására, de a kísérlet csúfos kudarcot vallott!

Az is megfigyelhető, hogy a manapság divatos vallások messze sokkal „légiesebbek”, elvontabbak, mint a régebbiek, a vallások fejlődésében kétségtelen trendként figyelhető meg egyfajta filozofálódás, „szublimálódás”, az istenség mind elvontabbá válása, dezantrópomorfizációja, absztrahálódása, valamint az, hogy egyre körmönfontabb érvekkel igyekeznek legalábbis a nem dualista vallásokban megoldani a teodícea problematikáját. (teodícea: az az igény, hogy Isten jóságos és megbocsátó voltaival összeegyeztessék a világban kétségkívül megtalálható rosszat, s a jó embereket ért igazságtalanságokat, valamint a rosszak jó életét. Maga a szó, kifejezés megalkotása valószínűleg Leibniz nevéhez kötődik).

Valójában azonban hasonló folyamat alól a dualista vallások sem mentesülnek! Látszólag könnyebb helyzetben vannak, mert ha feltételezik a Rossz önálló princípiumként való létezését, akkor nem kell megindokolni, miért jó tulajdonképpen a rossz is, miért rossz a rossz csak „látszólag”, stb. Valójában azonban egyre kevesebb ember képes hinni abban, hogy létezik bármi is, ami abszolút rossz, gonosz. Mindez oda vezet, hogy a mai vallások – főként pld. az európai ember számára amúgy is leginkább ismert kereszténység – már mélyebb értelmezését illetően szinte egyáltalán nem azonos nemhogy azzal, amit Jézus hirdetett (ha élt egyáltalán), de azzal sem, amit a korai egyházatyák hirdettek-hittek, vagy amit akár csak az ezeréves években általánosan elfogadottnak tarthattak az emberek! Ezzel kapcsolatban tanulságos összehasonlítani akár a hivatalosan kiadott katekizmusokat; megdöbbentő látni pld. hogy a pápai csalatkozhatatlanságot, ami gondolat már ennek dogmaként való kihirdetése előtt felmerült, egy korábbi katekizmus „protestáns kitalációnak” nevezi; (mármint szerinte az a „protestáns kitaláció”, hogy egy katolikus ember azt kéne higgye a pápáról, hogy csalatkozhatatlan akár csupán a hitbeli kérdéseket illetően is), a katekizmus későbbi kiadásából viszont az egész erre vonatkozó kérdéskört egyszerűen szemérmesen kihagyták!

A vallások tehát az egyházak minden ellenkező állításával ellentétben igenis változnak (fejlődésnek nemigen merném nevezni a folyamatot, hacsak nem olyan értelemben, hogy azt ami elvontabb, azt bizonyos értelemben fejlettebbnek tarthatjuk). És azért változnak a vallások, hogy jobban megfeleljenek az emberek elvárásainak. Muszáj nekik: akadhat vallás, amely nem változik, de az el is tűnik idővel! Ez természetes folyamat. Megkockáztathatjuk azt az állítást is, hogy a nagyobb változóképesseggel rendelkező hitrendszerek nagyobb elterjedtségre tesznek szert plaszticitásuk, kompromisszumkészségük révén. Erre jó példa a buddhizmus.

Bár szülőhazájában, Indiában jórészt kihalt, de inkább csak amiatt, mert a nála is plasztikusabb brahmanizmus, ami külsőleg sok szempontból hasonlított is hozzá, kiszorította, ellenben más vallások területeiből jelentős részt sikerült megfertőznie, manapság pedig a fejlett Nyugaton szedi áldozatait. Bár igazság szerint amondó vagyok, ha már valaki nem ateista, inkább buddhista legyen, mint más vallás követője... ebben a nagyon korlátozott értelemben én buddhista szimpatizáns vagyok!

Megfigyelhető különben egy szinkretikus irányzat elterjedése is Nyugaton, „New Age” néven, mely a miszticizmus jegyében bevallottan azon igyekszik, hogy összebékítse a nyugati és keleti vallásokat, plusz még az úgynevezett parapszichológiát is egymással. Nem véletlen, hogy ennek rendkívüli sikere van manapság, pláne a minden újra nyitott fiatalok körében! Nem is annyira azért, mert új, hanem mert nem rendelkezik egy csomó teljesen nyilvánvalóan elavult baromsággal, amit pld. egy katolikusnak el kell hinnie, csak mert a Bibliában szerepel! A New Age sikere szerintem egyszerűen abban rejlik, hogy újdonságánál fogva könnyedén megszabadult a hagyományos vallások által magukkal kötelességszerűen cipelt szellemi ballasztoktól. Emiatt jobban tudott alkalmazkodni az igényekhez! Jelentős részben épít különben a lélekvándorlásra, tehát a buddhizmusra, sőt, az önálló lélek fogalmának elfogadása miatt szigorúan véve inkább a brahmanizmusra épül.

Lényeg az, hogy a buddhizmus kifejezetten alkalmazkodóképes vallásnak bizonyult, már őse a brahmanizmus is az volt, annyira, hogy a buddhizmust merészelem egy nagyon kifinomult, „légiesített”, a nem-hinduk számára „letisztított” brahmanizmusnak is nevezni, (Megjegyzés közbevetőleg: az iszlámot meg egyszerűen a zsidó vallás arabok számára megreformált változatának tartom) és e tan épp amiatt, mert nem annyira antropomorf, mint a kereszténység a maga haragos, féltékenykedő, követelődző, büntetgető, ellentmondásos istenével, ezért sikeresen terjed Nyugaton, épp azokon a tájakon, ahol a hagyományosan európainak, „fehér embereknek valónak” tekintett vallások már hitelük legnagyobb részét elvesztették!

Na de ha terjed, akkor van vonzereje! Persze, elterjedhet valami kizárólag a félelemkeltés révén is, és bizonyos is, hogy a vallásoknak van ilyen eszközük is, az előbb említett halál-félelem pld.: „Ha nem engedelmeskedel, a Pokolra jutsz/nem támadsz fel/állatként születesz újjá...”, okosabb azonban feltételeznünk, hogy mint a bölcs királyok is teszik, nemcsak a büntetés, de a jutalom eszközeivel is élnek, azaz a mézesmadzag-taktikát is felvonultatják repertoárjukban! Elemezzük tehát ki, melyek ezek, már amiatt is, hogy csábításukkal szemben felvértezettek legyünk!

Anélkül, hogy különösebb bizonygatásba kezdenék, kijelentem, hogy a vallások azt a jó kapitalista taktikát alkalmazzák, melyet nem egy milliomos ajánlott a meggazdagodás eszközeként: „Kelts fel egy igényt, azután elégítsd ki”! Ez a titka a Rubik-kocka, a Barbi-baba, a Moncsicsi és a többi kifejezetten semmi hasznót nem hajtó bővli elterjedésének is: senki nem születik elvégre „Moncsicsi-igénnyel”. Senkinek eszébe sem jutna Moncsicsit követelni, egy ronda, majompofájú babát, amíg nem látja reklámokban meg a szomszédjánál, amíg be nem mesélik neki, hogy ez tulajdonképpen szép, helyes, trendi, jó dolog dédelgetni...

Ekképp van ez valahogy a vallásokkal is. Mert kielégítenek ugyan valós szükségleteket is (ezekről később szólok), de az általuk kielégített „szükségletek” egy része eleve mesterségesen gerjesztett, épp maguk a vallások által! Mert gondoljunk csak bele: meglehetősen valószínűtlen, hogy valaki önmagában kitalálja Istent, mint létező személyt, akár emberalakban antropomorfan, akár valami nagyon elvont entitásként! Pláne úgy, hogy ez egyszerre egy személy is meg három is, stb. Istenről Te is kedves Olvasó, először valakitől hallottál: szüleidtől talán vagy egy barátodtól! Az „Isten” nevű mém tehát fertőzéssel került beléd. (Az más kérdés, hogy ha ateista vagy, nem fogadod el igaznak az erről szóló tanokat, de attól a

mém még benned van, csak nem engedelmeskedel neki. Benned van, csak elmebeli memetikai immunrendszered ellenáll a fertőző ágens jelenlétének). A vallás azonban nemcsak Istent találja készen elől, de ezt egy egész kontextusba ágyazza neked: megspékeli Pokollal, ijesztgetéssel, hogy félj, ezt összeköti a halál kétségkívül létező fizikai valóságával, s mert az valóban létezik, emiatt hajlamos vagy elhinni, hogy a vallás megannyi ezzel kapcsolatos kitalációja is létezik! S ezután, amikor már jól megijesztett téged, s így felkeltette benned az IGÉNYT arra, hogy ne félj (hiszen ki a fene akar és szeret félni?!) akkor találja neked a megoldást is: semmi félnivalód, ha így meg úgy cselekszel, ahogy azt a vallás (és a papjai!) előírják neked!

Mesterségesen felkeltettek tehát egy igényt, s azt aztán kielégítik. Megkockáztatom az állítást, hogy ha egyetlen vallás sem lenne a Földön, akkor alig lehetne embert találni, aki félne a haláltól (ismétlem nem a fájdalomtól, csak pusztán a halál állapotától). Az emberek attól a sok hülye babonás képzelgéstől félnek, amit a vallások a halállal kapcsolatba hoznak! Én azt hiszem kevés az az ateista, aki maga is úgy mond „fél a haláltól, csak ezzel elég bátor szembenézni”. Akad talán ilyen is, de azt hiszem többségükre nem az a jellemző, hogy ateista ANNAK ELLENÉRE hogy ő is fél a haláltól, hanem épp ellenkezőleg: MERT MÁR ATEISTA, emiatt NINCS OKA hogy féljen a haláltól! A halál utáni állapottól csak az félhet, aki úgy véli valamiképp lesz folytatás a számára, és a jövő ugye mindig bizonytalan, mi van, ha az a folytatás irtó kellemetlen lesz... Az ateistának egyszerűen nincs mitől félnie! Az ateista pontosan annyira félhet csak a haláltól, mint a mély, álomtalan alvástól. Ezt naponta átéljük; ugyan mi a rettenetes benne?! Ha nem volnának vallások, mindenki ezt az egészen természetes viszonyt tenné magáénak a halállal szemben. A halál persze valóban lehet rettenetes is, tragikus is, ha például fájdalmas, de a fájdalmat már ragyogóan tudjuk csillapítani, a végső stádiumban akár agyműtéttel is ki lehet iktatni örökre a fájdalomérzékelő központot, s ekkor már garantáltan nincs semmi, ami fájjon; újabban alkalmazzák is ezt súlyos rákbetegeknél, kifejezetten nagy sikerrel! A halál lehet a fájdalomtól eltekintve is iszonyú, csak hogy nem annak, aki meghal, hanem az élőknek! Tegyük fel, hogy egy nőre ráesik 10 tonna vas egy daruról; egyetlen pillanat alatt meghal, fájdalomnak nyoma sincs... Számára mindennek vége! A szerelmese azonban bánkódhat épp eléggé; no nem amiatt, mert most szegény leány, hogy érzi magát, de neki hiány támadt az életében, érzelmileg mindenképpen, de talán sok más-képpen is, és a hiány mindig kellemetlenül érint bennünket!

Na és ezzel a példával szépen átvezettem a témát azokra a szükségletekre, amik valóságosak, s a vallás kielégíti őket. E példánál a szerelmes férfi esetleg szívesen képzei, hogy valamikor találkozik majd a szeretett lénnyel; hiszen milyen jó is lenne az! S a vallás azt mondja, hogy ez lehetséges, ha nem is az életében, de a halála után! Ez valóságos igény, s a vallás kielégíti. Hazugsággal ugyan, de megteszi. Ez a módszere – mint mém – látható, hogy remekül kapcsolódik az előbbi mémhez, mely a halál utáni élet FÉLELMÉVEL terjeszti a vallás mémplexét. Jegyezzük meg: nem a halál utáni élet *ígéréte*vel, hanem a halál utáni élet *FÉLELMÉVEL*! Ennek felismerése tudomásom szerint az én érdemem, mert eddig mindenütt csak azt hallottam emlegetni, hogy a vallás legnagyobb érdeme a halál utáni élet ígérete. Ígéri is valóban, s az sem tagadható, hogy közismert, hogy büntetéssel is fenyegetőzik. Én az érdememnek azt tartom, hogy arra mutatok rá, hogy messze jelentősebb a vallásnak a halál utáni élet esetleges negatív voltaival való fenyegetése, mint az esetleges jutalom ígérete! Erre példaként felhozhatok buddhistákat és Krisnásokat is, akiket ha megkérdezzük, hogy miként szeretnének újjászületni, túlnyomó többségük azt válaszolja, hogy egyáltalán nem szeretne újjászületni! Sőt, ha alaposan analizáljuk a buddhista „nirvána” fogalmat (mármint a nirvána azon fogalmát, amit általában nirvánaként emlegetnek az ismertebb nyugati buddhista iskolák...), józan ésszel meg kell állapítsuk, hogy ez bizony nem más, mint épp az a mély, álomtalan alvás, amikor semmit nem érez az ember, vágyai sincsenek, teljes nyugalomban van, senki és semmi

nem zavarhatja, nem is gondolkodik... Hát kérem, ha egyáltalán le lehet írni valamiképp a halált annak minden fizikai vonatkozásától eltekintve, akkor ez az! Ez lényegében a szellemi halál, mindannak az elmúlása, amiről úgy véljük (jogosan), hogy a lényegünket adja, „énünket”: vágyaink, gondolataink... s a buddhisták nem is tagadják, hogy a személyes „én” megsemmisítésére törekednek, azaz azt eleve csak illúziónak tartják! Ki állíthatná ezek után, hogy a buddhisták félnek a haláltól?! Épp azt vágyják! Ők maximum a FOLYTATÁSTÓL félnek, attól, hogy MÉGSEM HALNAK MEG, azaz nem jutnak a nirvánába! S bizony egész vallásuk erre az ijesztgetésre épül: Nem halsz meg (=nem jutsz a nirvánába) ha nem élsz úgy, ahogy azt én a vallás (szószólója, a pap) mondom neked!

Téves, és csak Nyugaton elterjedt hiedelem, hogy a buddhisták a jobb körülmények közti újjászületésre törekednek. Ha úgy van is részben, az csak egészen mellékes náluk, egy közbeeső fokozat: alapvetően ők a nirvánára törekednek!

Na de visszatérve a valós igények kielégítésére: Van az emberben gondoskodás utáni vágy is. A vallások ezt könnyedén kielégítik: ott van pótapukaként az Isten! Vagy pótanyukának a Szűzanya! És minden gyerek arra vágyik, hogy az ő apukája legyen a leghatalmasabb, hát tessék, az égi Istenapukánál hatalmasabb nem kell! Ja, hogy nem bünteti meg azonnal azt, aki rosszat tesz a hívőknek?! Ugyan kérem: az igazi apuka sem teszi meg ezt azon nyomban a fiát megverővel! De majd szólok neki (=imádkozom hozzá) és lesz nemulass minden gonosz embernek! Ha máskor nem az Utolsó Ítéletkor!

Az emberben van közösség iránti vágy is. Közösséget azonban csak hasonló gondolkodású emberekkel kapcsolatban érezhetünk, s olyanok iránt, akiknek céljai nem ellentétesek a mienkkel! A vallás e vágy kielégítésére nagyon jó eszközt kínál. Mert gondoljunk csak bele: ha azt mondaná, hogy mondjuk a szomszédos völgyben van a Menny, azonnal vita támadna az ott lakókkal, akik nem akarnak elköltözni onnan, s ha üres is a völgy, felmerülne, hogy hányan férnek oda! A Menny azonban egy olyan terület, ahol akármennyien is elférnek, hiszen nem a valóságos világban van, attól hogy a szomszéd oda megy, még én is odamehetek (halálom után), emiatt nem kell összevesznem vele... A vallás olyan téma, ami épp a „nem e világból való” voltánál fogva alkalmas arra, hogy lényegében akárkiket is összefogjon, mert e világból való érdekeiket nem kell feladni ahhoz, hogy e téren (a vallás terén) egyetérthessenek! Szegény is, gazdag is, kecskés is és disznópásztor is egyetérthet abban, hogy pld. Istenben 1 vagy 3 személy lakik-e. A különböző vallások tehát létrehozhatják a maguk közösségét, amin belül az emberek kiélhetik társas hajlamaikat.

Az is nagyszerű, hogy nem csak egy vallás van! Mármint a vallásoknak jó ez. Igen, hasznos nekik, hogy vannak különböző MÁS vallások is, mert az emberek gyakorta igénylik azt is, hogy legyen ellenségképük, és a legegyszerűbb, ha egy másik csoportot gyűlölhettek, lehetőleg olyan csoportot, amelynek tagjai vagy gyengébbek, mint az ő csoportjuk, vagy ha ez nem lehetséges, akkor jó távol éljenek, hogy gyűlölni lehessen ugyan őket, de veszélyt ne jelentsenek rájuk. A vallás ezt is biztosítja, mert a szomszédot vagy a földesurat gyűlölni veszélyes lehet, sőt az is kiderülhet esetleg, hogy a gyűlöletünk nem is jól megalapozott, mert megtörténhet, hogy előkerül az elveszett juh, mégsem a szomszéd lopta el, s akkor jöhet a bocsánatkérés... Az is kiderülhet, hogy mégis a főnóciák a jobb hajósok nem az én poliszom kereskedői, és ez mekkora pofáraesés! De ha egy távoli népcsoportot a VALLÁSA miatt kezdünk gyűlölni, ha amiatt érzünk ellenségesen vele szemben, akkor erre semmi esély: ugyan miként is bizonyíthatnák be, hogy de igenis Allahnak hívják az Istent és nem mondjuk Jehovának! Ugyanakkor messze is vannak, az összezőrdülés esélye kevés. Minden kockázat nélkül gyűlölködhettek, milyen nagyszerű is ez!

A vallás alkalmas arra is, hogy még a legnyomorultabb embernek is a felsőbbrendűség illúzióját nyújtsa. Egyrészt azzal, hogy de ő legalább a Mennybe jut, mert az igaz vallást vallja, de a másik hiába gazdagabb, erősebb, stb., de a Pokolban fog sülni, mert hamis istent tisztel! Másrészt amiatt is, mert legalábbis Európában minden lényegesebb vallási irányzat a férfiak magasabbrendűségét tanította a nőkkel szemben, tehát a legutolsó árnyékszékiszívó szolga – de rabszolga is – tudhatta, hogy *legalábbis a nőkkel szemben* ő felsőbbrendű, egyszerűen mert FÉRFI! A nő nemcsak alacsonyrendű, de bűnös is, mert bűnbe vitte az első nő, Éva az emberiséget, stb.... Igaz, emiatt a nők épp nem érezhették magukat magasabbrendűnek, de ez akkoriban nem is számított, mert fizikailag is gyengébbek voltak, mint a férfiak, vagyonilag is (többnyire), sőt eleinte még képzetlenebbek is voltak, bár ez jórészt szintén az egyház „áldozatos” munkájának volt köszönhető, mert megtiltotta a nők művelődését. Az tehát, hogy a nők hogy érzik magukat, jódarabig mit sem számított. Manapság már nem így van, de a nőellenesség az európai vallásokra oly mélyen jellemző, hogy mostanában nagyon nehezen magyarázza ezt ki a tanaiból az egyház. Az iszlámnak meg e szempontból (ha egyszer eljutnak addig) még sokkal nehezebb lesz a helyzete.

A vallás vonzereje abból is adódhat, hogy magyarázatot kínál a „végső dolgokra”, s ezalatt most nem a halált értem, hanem a világ keletkezését, az élet célját, ilyesmiket. Kínál ezekre magyarázatokat, de ahogyan azt a Nagy Ateista Könyv korábbi részében bebizonyítottam, a mindent megmagyarázás, a mindent megértés szintjére akkor sem jutunk el, ha elfogadjuk ezért cserébe, hogy mindent Istennel magyarázunk, mert a mindentudó, mindenható, önálló akarattal bíró személyes lény létének feltételezése tengernyi ellentmondást rejt magában, sokkal többet, mintha csak annyit tételezünk fel, hogy a Világmindenség létezik örökké, bár nem mindig a jelenleg ismert formációjában. Ezt manapság különben egyre többen ismerik fel, nem is véletlen, hogy a műveltebb emberek körében látványosan tért veszít a vallás, de régebben e mindent megmagyarázó szerepe eléggé jelentős vonzerővel bírhatott.

A vallások kielégítik a kis közösségekhez tartozás igényét is, amennyiben valaki rendszeresen eljár a gyülekezetekbe. Itt szakértelmet sem kívánnak tőle, mint ami pld. legalább minimális mértékben feltétele volna, ha mondjuk számítógépes baráti körbe vagy a hajómodellezők körébe lépne be. A leghülyébb ember is tagja lehet egy vallási közösségnek, elég ha csak annyit mond, hogy „hiszek”. Az sem fontos, hogy tudja miben hisz, csak higgyen! Soha ki nem néznek senkit ilyen helyről, ha kiderül, hogy nem ismeri a Bibliát, akár olvasni sem tud, hiszen Testvér, ő is tagja a Nyájnak, lényeg, hogy higgyen!

Végezetül meg kell említsem, hogy némelyek esetében az önmegvalósítás lehetőségét is felkínálja a vallás. Arról van szó, hogy akadnak, akik valamilyen értelemben karriert szeretnének befutni. Most nem azokra gondolok, akik mindenáron meg akarják szedni magukat anyagilag: ők is mehetnek vallási pályára, papnak, aztán püspöknek, stb., s élhetnek ebből jól. Én inkább arra gondolok, akik efféle célokat ugyan nem dédelgetnek magukban, de szeretnék, ha úgy tekintenének rájuk, mint akik valamely „szak”terület avatott tudorai, jól értenek valamihez!

Na már most ezt valóságos dolgokkal eléggé izzasztó vagy agszikkasztó fáradozás ám elérni! Én magam is már alaposan középkorú ember vagyok, több tucat(!) regénnyel a hátam mögött, s még mindig nem borult a fél ország a lábam elé, hogy milyen nagyszerű író vagyok! Vagy hogy ne magammal példálózzam: Ahhoz is ám nagy gyakorlat kell, hogy valaki mondjuk elismert minősített hegesztő legyen, akit a legcifrább helyekre hívnak atomerőművek főkeringtető vezetékeit meghegesztetni. A legtöbb embernek efféléhez se tehetsége, se kitartása, se esze, de talán pénze sem, hogy megvegye valami efféle komoly tudomány elsajátításához a megfelelő tankönyveket, kellékeket, pláne hogy befizessen egy tanfolyamra. Gyakorta ideje se volna minderre.

Ellenben a vallás, az egészen más! Lényegében más sem kell hozzá csak az egy szál Biblia, gondoljunk csak bele: Egyetlen könyv, nem több tucat, még ezt is beszerezheti esetleg ingyen a „testvérektől”, ezt az egyetlen könyvet kell csak alaposan áttanulmányoznia, s ha unalmas is sokhelyütt, de bízvást elhihető, hogy még mindig szórakoztatóbb a legtöbbeknek, mint mondjuk a mátrixalgebrával vagy a hegesztéshez használható speciális ötvözőanyaggal ellátott elektródák alkalmazhatóságával megismerkedni! Ezt bármikor gyakorolhatja is, mert Bibliát akár a buszon ülve is olvashat munkába menet-jövet, hegeszteni viszont nem lehet a buszon, amint kecskét tenyészteni sem; programozni sem lehet a buszon, ha nincs pénze egy drága laptopra; a Biblia nem szűr, mint a méhek, nem rúg, mint a lovak, nem piszkos, nem izzadsz meg bele, annyit foglalkozol vele, amennyit épp akarsz... temérdek előnye van! Számtalan emberrel lehet beszélgetni vele, míg a hegesztés vagy a méhészkedés csak egészen kevés embert érdekel nem is beszélve a matematikáról, és nem is kell az egész Bibliát megismerned-megtanulnod: elég csak néhány fejezet belőle, máris van beszédtemád, tündökölhatsz ismereteiddel! Legfeljebb a többi részről nem beszélsz, valószínűtlen, hogy gyülekezeten kívül összefuss olyasvalakivel, aki nálad jobban ismeri, de ha mégis, akkor se baj, az is Testvér ugyebár...

Szóval, aki olcsó sikert akar elérni valamely területen, az előbb-utóbb ráérez annak ízére, hogy a vallás olyan intellektuális terület, ahol kevés munka árán is szakértőnek tüntetheti fel magát a tanulatlan emberek nagy tömege előtt! Véleményem szerint ez az oka annak, hogy oly sokan mennek szívesen épp jehovistának! Egy darabig nem értettem, bevallom, mi annak az oka, hogy olyan buzgón vállalják annak fáradalmait, hogy házról-házra járnak ismeretlen embereket győzködni; azután azonban rájöttem, hogy épp az a lényege az egésznek, hogy ez nekik nem fáradtság, hanem szórakozás: amíg valakivel azt a – bocs, hogy nyersen kimondom, de – szellemi onanizálást végzik, aminek ők a „Bibliatanulmányozás” nevet adják, azalatt ők Valakinek érzik magukat, hiszen lám, eljött ő, az Okos, a Tanult Ember ehhez az illetőhöz, hogy azt a Jót cselekedje vele, hogy megossza véle az Igazságot! Gondoljuk csak meg, ez óriási vonzerő ám: van egy szegény, tanulatlan háziasszony. Esetleg iskolai végzettsége sincs, vagontakarításból tengődik, talán azt is csak feketemunkában végzi, mert hivatalosan nem alkalmazzák. Egész életében megvetett senki, s napközben most is az. De valahogy jehovista lett, elment egyszer a Testvérekkel a „szántóföldi munkára”. És íme, azt tapasztalja, hogy amikor megszólal, Figyelnek rá! Rá! Hohó, ő most Fontos Ember! Egyszeriben kezd elhinni, hogy Isten szavait visszhangozza, még azt is, hogy az Úr csodát tett, mert most Rá figyelnek! Élményszámba megy neki, hogy előadást tarthat, ilyet még sosem csinált, ő most a társaság középpontja... Teljesen érthető, hogy ezt újra meg újra érezni akarja, örömmel megy munka után fáradtan is az Igét hirdetni! Ez neki kikapcsolódás, szórakozás! Alig várja, hogy tehesse! Ha volt is kételye eddig a vallást illetően, ez is hamar eloszlik, hiszen hogy is kételkedhetne abban, ami neki ilyen nagyszerű érzést okoz! S így lesz belőle is a butaság szellemi terjesztője, egyszerűen amiatt, mert mindenki ott kuksol a feltűnési viszketegség vágya. Semmi kényszerítés nem kell hozzá: A butaság terjesztésének igenis vonzereje van, nagy vonzereje, ami önmagában rejlik, abban, hogy mindannyian szeretnénk valaminek a terjesztőivé válni, mert szeretjük magunkat fontosnak érezni, s a butaság terjesztése mindenfajta terjesztés közül a legislegkönnyebb, épp azért, mert butaság, tehát nem kell hozzá sokat tanulni!

Íme tehát: ebben rejlik a vallás vonzereje! Épp abban, hogy BUTASÁG.

Kell-e félni a haláltól?

— **Oké, hogy te nem félsz a haláltól, de te vagy az a kivétel, ami erősíti a szabályt!**

Nem így van. Számtalan emberrel találkoztam, aki nem fél a haláltól. Te amiatt félhetsz, mert titokban attól tartasz, *mégis* van utána Valami, ami neked kellemetlen lesz! Meg amiatt is félhetsz, mert fiatal vagy esetleg, és félsz attól, hogy a halál beállta megfoszt téged egy rakás szórakozási vagy önmegvalósítási lehetőségtől. Amint azonban egy ateista megöregszik, s egyébként is beszűkülnek öregsége miatt a lehetőségei a szórakozásra és önmegvalósításra, mert például egy vénemberrel már nem szívesen bújnak ágyba a vonzó csajok, mert rozoga testtel focizni és síelni sem lehet, stb. – úgy egyre kevesebbet veszít a halállal, ellenben egyre több kellemetlenségtől, szenvedéstől menekül meg, ha bekövetkezik a halál – azaz a halál ellenszenvesnek tekintett állapotból egyre inkább vonzó lesz a számára, mint egy reális lehetőség bizonyos problémái megoldására! Amitől tehát nem kell félni.

Amire viszont mérges vagyok, az ez a sokszor hallott KOLOSSZÁLIS IDIÓTASÁG, hogy a kivétel erősítene a szabályokat! Ez ugyanis a tudomány, a logika és a józan ész szándékos megcsúfolása, kigúnyolása! Ezt egyszer egy nem diagnosztizált elmeháborodott kitalálta, s azóta mindenki ismételteti, anélkül, hogy belegondolna mekkora bolondságot szajkózik! Tudományosan ez ugyanis egy agyrém, mert minden kivétel GYENGÍTI a szabályt, lecsökkentve annak érvényességi tartományát, ezt számítógépprogramozóként nagyon is jól érzem, mert a kivételkezelés mindig súlyosan elbonyolítja a szubrutinok felépítését!

Ez különben egy félrefordítás eredménye. Lásd Tótfalusi István IDEGEN IDÉZETEK SZÓTÁRA c. könyvében: *„Exceptio probat regulam. – Kivétel erősíti a szabályt. Latin formula; közismert magyar változata pontatlan, henye köznapi használata pedig, amellyel mindenféle szabálytalanságot igazolni próbálnak, egyenesen hamis. Helyes értelmezése: a kivétel teszi próbára (vizsgálja, vizsgáztatja) a szabályt, s ily módon tudjuk érvényességi körét behatárolni; kivétel nélkül ugyanis nincs szabály, ahogy egy másik bölcsesség tudja: NULLA REGULA SINE EXCEPTIONE. – Nincs szabály kivétel nélkül”*.

Holott még ez sem igaz, mert igenis létezhet szabály kivétel nélkül. Csak hármat említek meg, holott akárhányat is lehetne:

— „Minden ember meg fog halni egyszer”. – Hol van itt a kivétel?! Persze belevehetünk mindenféle nyakatekert kitalációt, hogy pld. „kivéve, ha feltalálják az életelixírt” stb., de gondolom érezhető, hogy ez valóban nagyon nyakatekert.

— „Egyetlen egyenesági őszám sem halt meg azelőtt, hogy legalább egy gyermeket ne nemzett (illetve ha nő, akkor szült) volna”. Ez ugyanis tutirabiztos, másképp nem lenne az egyenesági őszám.

— „A szüzességi fogadalom nem örökletes”. Ez is tutirabiztos, mert ha van örökös, akinek át lehet adni egy fogadalmat, akkor a fogadalom eredeti birtokosa már nem szűz (hiszen szült), ekképp nincs meg nem szegett szüzességi fogadalom, amit betartott és átadhatott volna!

Remélem látható az eddigiekből, hogy a „kivétel erősíti a szabályt” mekkora ökör mondás – kéretik emiatt nem használni magát valamire is tartó ateistának! Az biztos, hogy, aki ezt mondja, arra sosem tudok különösebb tisztelettel felnézni!

Agyunk kapacitásának hány százalékát használjuk?

— **Mi az igazság abból, hogy agyunk kapacitásának csak 1%-át használjuk ki?**

Ez egyike az úgynevezett „urbanlegend”-eknek, azaz egy olyan álhír, amit egyszer valaki kitalált, és kritika nélkül ismételtet azóta is mindenki más. (Bár hallottam már 1 helyett 10%-ot is emlegetni, de az ugyanúgy megalapozatlan baromság). Érdekes módon SOHA senkivel nem találkoztam még, aki ezen állításra vonatkozóan idézni tudott volna valami komoly tudományos publikációt, ahol leírják, ki, mikor, milyen kísérletek során jutott arra a meglepő következtetésre, hogy agyunknak csak az 1 (vagy akár 10) százalékát használnánk ki! Nem is lehet: egyelőre nincs semmiféle egzakt módszerünk rá, hogy mérjük azt, mennyire van kihasználva az agyunk, ugyanis erre *nem is lehet* módszer: elvi lehetetlenség, mert az agy nem egy gép, aminek egyes részei lekapcsolhatóak! Minden egyes idegsejtje él, ha meg él, nyilván *csinál* valamit – a legvalószínűbb tehát, hogy mindig, életünk minden pillanatában dolgozik a teljes agyunk, mind a 100%. Bizony még alvás közben is, épp csak akkor mást végez, mint ébrenlétünk ideje alatt!

Na de miért alakult ki ez a tévhit? Ennek 3 oka lehet. Egyik, hogy ha már egyszer kitalálta valaki, villámgyorsan elterjedt, ez az álhír is egy mém ugyanis, s mint mém, igencsak sikeres mém, mert könnyen befogadásra lel, hiszen vonzó gondolat, hogy rendelkezünk egy csomó szabad agykapacitással – ki ne örülne neki, ez őt az okosság valamiféle látszatával tünteti fel, mert hátha egyszer egy újabb százalék kapacitás kapcsolódik be nála, s az milyen jó lenne!

Másrészt, a tudományos alapja e hitnek ott keresendő genetikailag, hogy az emlékek megjegyzése az agyban főként (leegyszerűsítve a dolgot...) különböző speciális fehérjék termelődésével jár az idegsejtjeinkben. E fehérjék termelődését természetesen gének irányítják, márpedig egész életünk során nem állítódik elő bennünk annak egy csekély töredéke sem, amennyi fajta fehérje elméletileg kódolható lenne genetikailag! Erre persze mondhatja valaki, hogy „na lám, mégis csak egy kis kapacitását használjuk fel az agyunknak”, csakhogy ez hülyeség, mert ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy egy A/4-es géppapírnak csak a milliomodrészét használjuk ki, hiszen egyszerre csak egyfajta szöveg van ráírva, holott még sokmillió másfajta szöveget is ráírhattunk volna!

Agybiológiaiailag esetleg gondolhatnak arra az ezt mondogatók, hogy ha mindenféle elektronikus kütyüvel megvizsgálják az élő agyat (CT, EEG, stb.) akkor gyakorta találnak benne olyan területeket, melyek sokkal kisebb elektromos aktivitást mutatnak, mint más területek. Ilyen értelemben persze szélsőséges esetben talán valóban elképzelhető még az is, hogy az agynak épp csak 1%-a mutat élénk aktivitást a többihez képest. (Bár gondolom nem ez a jellemző...). Csakhogy: a nem annyira élénk területek is dolgoznak, élnek, csinálnak valamit. Másrészt, agyunk legnagyobb hányada, ha hiszik Olvasóim, ha nem, de NEM a gondolkodásra és NEM a személyiségünk előállítására van, hanem az úgynevezett „vegetatív idegrendszer” alkotja, azt tehát, ami a beleidet működteti például. De akadnak agyterületek, amik például a lábadat mozgatják. No most ha te fekszel az ágyban vagy ülsz a fotelban és zenét hallgatsz vagy filmet nézel, akkor mi a csudának legyen aktív a combizmod mozgatásáért felelős agyterület?! Ha senki nem beszél hozzád, miért legyen aktív az az agyterület, ami a hallott szavakat értelmezi?! De ettől ezek még nem kihasználatlan agykapacitások, és merőben reménytelen azt hinni, hogy ezeket „ki lehet használni”, „aktivizálni” s akkor hű de okosak leszünk! Ha a gyárban sokáig áll egy esztergagép, mert nincs rá munka, hiába is akarnák az igazgatók e gépet hirtelen mondjuk betonkeverésre befogni...

Aztán, annyi igaz, hogy azért van valamekkora szabad kapacitásunk – tudniillik vésztartaléknak. De ez igencsak korlátozott. És nagyjából azt jelenti, hogy normális esetben bizonyos agyterületek úgy működnek, hogy egy ideig az egyik sejtgóc lát el bizonyos feladatokat, majd amikor azok az agysejtek elfáradtak, mintegy „pihenő üzemmódba” kapcsolnak, s a szomszédos sejtek veszik át ugyanazon feladatot, amíg emezek pihennek. Ilyen értelemben

beszélhetünk róla, hogy sosem használjuk ki a 100%-ot, de ez szükségszerű, mert pihenni az agynak is kell. Ha egyszerre működne mind a 100%, akkor egyszerre is merülne ki mind, és valószínűleg belehalnánk... sőt, akadnak agyterületek, amik nem is működhetnek egyszerre – képzeljük el, egyszerre akarna működni az az agyközpont, ami az alvásunkat vezérli, s az, ami az ébrenlétet! Hogy cifrább variációkat ne is mondjak...

Ha az agy egy része meghal, korlátozott mértékben átvehetik funkcióját más agyterületek. De ez ritkán lesz tökéletes. Édesapámnak agyvérzése volt, amiből felépült ugyan, de csak részlegesen. Eltekintve a fizikai problémáktól (nehezen mozog, részleges bénaság) a szellemi állapota is olyan, hogy bár ép maradt, de igen hamar kifárad, s olyankor aludnia kell. Nyilván, mert nemigen maradt olyan agysejtje, ami a kifáradóktól átvenné azok feladatát, amíg a fáradtak kipihenik magukat...

Lássuk be: az evolúciónak nem szokása felesleges szerveket és fölösleges kapacitásokat létrehozni, mert nem teheti: az efféle „luxus-lényeket” lekörözik a létért folyó küzdelemben azok az állatok, melyek nem felesleges szerveket és nem felesleges kapacitásokat fejlesztenek ki!

Biztosra vehetjük tehát, hogy agyunknak igenis mind a 100%-a ki van használva, még ha nem is működik minden része egyidőben. Nincs benne hely léleknek, meg para-baromságok ellátására szolgáló agyközpontoknak, ilyesmiknek! Különben is, ha volna, akkor a részeges tahók miért nem a felesleges kapacitásukat isszák el, miért alakul ki náluk értelmi leépülés?!

De aki nagyon hisz abban, hogy az ő agyának csak 10%-a van kihasználva, annak ajánlok egy üzletet: mondja meg, agyának melyik az a 10%-a, amit ő használ, sőt, biztos ami biztos, legyen ez 20%. A többit, a 80%-ot, amit úgysem használ, kimetszem. Ha túléli, neki adom a teljes vagyonomat. Ha nem éli túl, enyém az ő összes vagyona.

Várom a jelentkezőket!

Energiákból épül-e fel az ember?

— **Az ember, mint tudjuk, energiákból épül fel. Mi lesz ezekkel az energiákkal a halál után, hová kerülnek?**

Ami az energiákat illeti: már a kiindulás is téves. Az ember nem energiákból épül fel, hanem atomokból, molekulákból. Azaz ANYAGBÓL. Az igaz, hogy Einstein óta tudjuk, hogy az anyag=energia, mert $E=mc^2$, csak hogy földi körülmények közt nem alakul át az anyag energiává, kivéve az atombombák robbanásánál, de ott is csak elenyésző mennyiségben.

Tehát halálunkkor abszolúte semmi nem történik energetikailag, csupán anyagilag. Beszélhetünk persze holmi kémiai energiákról, de ez csak annyit jelent, hogy egyik vegyület átalakul a másikba!

Tehát, nyersen szólva: ha meghalunk és megesznek a kukacok vagy az oroszlán, akkor annyi történik, hogy testünk vegyi anyagai más struktúrát vesznek fel: eddig Zoli-testet alkottak, ezután oroszlán- vagy kukactestet alkotnak majd, illetve a belőlünk való táplálkozás után egykori testünk anyagának egy részét az oroszlán nem építi be a saját (vagy magzata) testébe, hanem kikakilja. Annyi igaz tehát, hogy semmi nem vész el, energia sem, anyag sem... De nem úgy, ahogy a misztikusok gondolják!

Ha elégetik a tetemünket, hasonló a helyzet. Mondjuk, eddig volt valamelyik sejtünkben egy propionsav-molekula (sok élelmiszerben benne van), képlete: $\text{CH}_3\text{CH}_2\text{COOH}$ – no most ha ez elég, lesz belőle $3\text{CO}_2 + 3\text{H}_2\text{O}$, miközben 7 oxigénatom kapcsolódik 1 molekula propionsavhoz. (valójában, mert a levegőben az oxigén molekuláris állapotban fordul elő, 2 propionsav molekulához kapcsolódik 7 molekula oxigén, azaz 14 oxigénatom, de ez már mellékes). No és

a keletkezett égéstermék, a széndioxidgáz és a vízgőz elillan, elpárolog. Minthogy a propionsav-molekulát alkotó atomok összetartásához propionsavként nagyobb molekuláris kötőerők kellenek, mint ugyanezen atomok (és a hozzájuk kapcsolódott plusz oxigénatomok) összetartásához széndioxidgáz és vízgőz (azaz az égéstermékek) alakjában való összetartásához, emiatt azt mondhatjuk, hogy az energia egy része ekkor „felszabadul”. Ebben azonban nincs megintcsak semmi misztikus, mert ez mindössze annyit jelent, hogy az égéstermék anyagai nagyobb kinetikus, azaz mozgási energiával bírnak majd, azaz gyorsabban mozognak, mint a propionsav, jó ha tudod ugyanis, hogy a hőenergia semmi más, mint a vizsgált anyag molekuláinak (atomjainak) átlagos mozgási energiája, magyarul átlagos sebessége! Még akkor is, ha az az anyag szilárdan áll a szobádban, pld. a kályha. A vörösen izzó sparhelttető is MOZOG, tudniillik mikroszkopikus rezgéseket végeznek a vasatomok benne irtó gyorsan, s minél gyorsabban, annál melegebb az! (kissé leegyszerűsítve a dolgot). Az elégett testünk tehát átalakul, de egy szál atomja sem vész el, legfeljebb gyorsabban (vagy épp lassabban) száll ide-oda, rezeg, de az energiájának összértéke ugyanúgy megmarad! Legfeljebb más formában. De e formák közt semmiféle misztikus formáció nincs.

Lehet, hogy ez rém unalmasan hangzik, de ez a tudományos igazság.

Letagadhatják-e a tényeket a papok?

— **Azt hallottam, vallással mindent meg lehet magyarázni. De hát a tényeket mégsem tagadhatják le a papok sem!**

Dehogynem! Ennek illusztrálására ne is a kereszténységet vegyük alapul, hanem egy sokkal nyilvánvalóbban valótlan vallást, olyasmit, amihez hasonlót egyes ókori országokban nemegyszer hittek az emberek: hogy a Nap az az istenség szeme, világunk pedig a Napisten Köldöke. Természetesen ezt is „meg lehet magyarázni”, épp mert vallás! Engedtessek meg, hogy ennek érzékeltetésére egyik regényemből idézzek ide egy részletet. Kitalált történet ugyan, de a lényegre rámutat és szórakoztatóbb talán, mint az unalmas magyarázkodás. A sztori arról szól, hogy egy űrhajós beszél egy másik bolygón, ókori viszonyok közt élő emberek közt szerzett tapasztalatairól, ahol is elmondott sok dolgot a fejlett technika és a tudomány tényeiből az ottani papoknak... A regény címe, amiből idézek: *Fff*. Hogy miért ilyen furcsa a címe, most mellékes...

Amikor először beszélgettek velem, s én elmondtam néhány dolgot arról, miként is néz ki a világ, hogy például gömbölyű a bolygójuk, s mi a helyzet a Nappal, ilyesmikkel, akkor eleinte a király is és a papok is elkezdtek valóban sápítozni, hogy ez nem lesz így jó, mert hogy is mondják meg azt a népnek, hogy mindaz a sok dolog, amit eddig tanítottak, nem igaz! De akkor megszólalt egy Bülükicstí nevű főpap, és azt mondta, hogy semmi baj! Szerencsére ugyanis ők eddig nem tudományt tanítottak, hanem vallást, és vallással mindent meg lehet magyarázni! S amikor a király megkérdezte, hogy de miként magyarázzák meg, hogy a bolygó gömbölyű, de eddig azt tanították, hogy a Napisten köldöke, Bülükicstí azt válaszolta, hogy úgy, hogy ezt természetesen szimbolikusan kell érteni, úgy, hogy isten különleges figyelmet szentel épp ennek a világnak! Minden világ megfelel isten valamely testrészének jelképesen, mert annyira szereti őket, mint az ember a testrészeit, s az ő világuk kivételes helyen van a világok közt, Isten szeretetét tekintve, s ezt fejezi ki a „köldök”-szó, mert a köldök, az az emberi test közepén helyezkedik el! Amikor arról szólnak a szent könyvek, hogy a Napisten elküldte ide gyermekét, Folyó Anyát, hogy öntözze a földet, azt úgy kell érteni, hogy a Nap nélkül nem lenne körforgása a víznek, hiszen a Nap ereje az, ami elpárologtatja a vizet, tehát teljes joggal lehet az öntözést a Nap adományának tartani! Az, hogy a Nap a Napisten szeme, azt jelenti szintén, hogy a Nap nélkül nem lenne élet, de egyben arra is utal, hogy Isten

minden tetteinket figyeli, s ugyanúgy nem rejthetjük el előle a cselekedeteinket, amint a Nap elől sem lehet elbújni nappal! Hogy mindnyájan a Napisten gyermekei vagyunk, azt is úgy kell érteni, hogy a Nap nélkül nem lenne élet, sőt, minthogy a testünkben lévő vasatomok s egyéb elemek valaha csillagokban keletkeztek, melyek mára már szétrobbantak, emiatt ténylegesen is a legteljesebb joggal tarthatjuk magunkat valóban a csillagok, tehát egy Nap gyermekének! Aztán, van olyan passzus is a szent könyvekben, hogy „és reáveté tekintetét a Napisten a föld kerektségére”... ezt régen biztos úgy értették, hogy „körbe mindenfelé, amerre csak ellátunk”, de ezt is lehet könnyen úgy érteni, hogy a szent iratok már régen megmondták, hogy a világ gömbölyű, milyen okosak is voltak már a papok ősei is... természetesen mindezek eddig szent titkok voltak, melyeket csak a beavatottak tudhattak, de most már itt az ideje, hogy e roppant bölcsességeket mindenki elé tárja a szent papi rend... Szóval könnyedén kimagyaráznak azok mindent, nem kell féltetni őket! Papi bizottságot alakítottak, s ezek átnyálazták a szent könyvek minden sorát, és mindenütt ahol ellentétet szimatoltak a tudománnyal, hosszas magyarázatokat írtak oda, hogy az mégis miért nem ellentétes, vagy miért támasztja épp a tudomány tényeit alá! Még amikor olyan részhez értek, ahol az egyik isten azt parancsolta, hogy az ürüléket a táboron kívül kell elásni, akkor is azt mondták diadalmasan, hogy ezt nem annyira a rossz szag miatt parancsolta az isten, hanem a járványveszély elkerülésére, itt van tehát a bizonyíték arra, hogy a szent papi rend évezredek óta ismerte már a mikroorganizmusokat! Sőt, szerintük még a genetikát is, erre utal az, hogy nem egy helyen tiltották az isteneik a testvérházasságot, de ők a papok is, vagyis szerintük ez azért van, mert tisztában voltak már akkor is a rokonházasság következtében könnyen felszaporodó letális és szemileletális recesszív gének káros hatásaival! Szóval az égvilágon mindent be tudtak „bizonyítani”, meg tudtak magyarázni... a végén még örvendtek is, mert annyi rengetegsok „bizonyítékuk” lett, hogy úgy érezték, nemhogy gyengült volna a papság hatalma, de roppant mértékben erősödött is, s íme, a tudomány is maximálisan őket támogatja! A papokat sosem kell féltetni!

Van-e valóságalapja az asztrológiának?

— **Kétségkívül érnek bennünket kozmikus sugárzások. Nem lehet-e, hogy mégis van emiatt némi valóságalapja az asztrológiának?**

Nem, nem lehet. Attól, hogy a Kozmosz hatással van ránk, még nem válik egy nyilvánvalóan helytelen világkép helyessé! Ugyanis már a kiindulási alapjai is tévesek. **A horoszkópkészítés ugyanis nem más, mint a csillagászat prostitualizálása!**

Még most 43 évesen is újra meg újra meglep, miként képesek valakik komolyan hinni abban a szellemi szemétben, aminek horoszkóp a neve! Mégis, újra meg újra rá kell döbbenjek, hogy amiképp az emberi aljasságnak nincs határa, akképp nem létezik egy annyira mély szellemi nivó, amit a titokzatosság és misztikum után sóvárgó emberi ész nem képes alulmúlni!

Na már most az a sajnálatos helyzet, hogy ahol igény van, ott az igényt ki szokták elégíteni, különösképp a kapitalizmusban. És megjelennek emiatt sorra-rendre a hiszékenység vámszedői, az emberi műveletlenség kihasználói, a különböző horoszkópkészítő „szakemberek”, sőt egész erre szakosodott irodák! Ezek némelyike még ha magyar ember is a működtetője, szívesen választ magának valamely keleti nyelven szóló, vagy azon a nyelven épp semmit sem jelentő, de keletiesen hangzó álnevet, lehetőleg a hindu, tibeti vagy kínai nyelvterületről, hogy ekképp még sokkal nagyobb legyen a forgalma, mert így nemcsak az emberi tudatlanságot és hiszékenységet, de a sznobizmust, s az idegen kultúrák, főleg az úgynevezett „keleti bölcsesség” előtti hasraesésre sajnos nagyon is erős magyar hajlamot is kihasználhatják!

El kéne azonban már gondolkodnunk azon, valóban van-e egyáltalán bármi különösebb oka annak, hogy fölöttébb tiszteljük a keleti civilizációkat?! Ha jól belegondolunk, ki kell derül-

jön, hogy semmi! Rendben van, létrehoztak néhány nagyszerű építményt – de tulajdonképpen az ősi amerikai civilizációk sokkal több effélét hoztak létre! Százszámra romladoznak akkora piramisok a Közép-Amerikai dzsungelekben, hogy méltó párjuk bármelyik egyiptomi piramisnak – csak épp a maják, aztékok, olmékok, toltékok több ilyen piramist építettek! Pláne többet, mint a kínaiak, hinduk vagy a japánok... De az egyéb épületeik is szépek. Miért épp a keletiek előtt esünk akkor hasra, s nem az ősi amerikai indiánok előtt?! Megmondom. Azért, mert Kína, India, Japán most is létezik, de az ősi amerikai kultúrák – a fehérek szeretetteljes közreműködésének hála – elpusztultak!

Elpusztultak, holott minden bizonnyal nekik is lett volna számos olyasféle „bölcsségük”, amik méltó párjai lettek volna a kínai, tibeti, stb. hasonló filozofálgatásoknak. De ezek nem maradtak fenn! Nem, mert hirdetőik is kipusztultak.

Ért-e akkor valamit a bölcsekedésük? Nem, semmit. A természetben ugyanis leginkább a túlélés számít!

Túlélési szempontból jelenleg a nyugati kultúra, minden kétséggel meglevő hiányossága ellenére is, testhosszal vezet minden más kultúra előtt. Nemcsak mert legjobb úton halad afelé, hogy minden más kultúrát leigázzon illetve részben magába olvasszon, hanem amiatt is, mert e kultúrának köszönhetőek a legjelentősebb természettudományos felfedezések, azok, amik kényelmessé teszik az életünket! Ez NEM jöhetett volna létre, ha a keleti „nemcselekvés” filozófiáját követjük, melynek legjelentősebb képviselője, *Lao Ce* például életideálként azt festette le a „Tao te King”-ben, hogy úgy éljünk, hogy ha a másik falu annyira közel van is, hogy áthallatszik hozzánk a kakas kukorékolása, akkor se menjünk el odáig, elégedjünk meg a magunk környezetével! Nos, ez mindenesetre nem vall felfedező hajlamra, a Természetet megismerni akaró kíváncsiságra!

Be merem vallani tehát, nem sokra becsülöm a keleti „bölcsségeket”. Annyira nem, hogy nem is tartom bölcsségnek a legtöbb gyakran emlegetett szólamukat. A keleti civilizációk és mentalitás nem kedvezett a tudomány fejlesztésének, ekképp nem mozdította elő, hogy az ember hatalmat szerezzen önmaga szabadságának kiteljesítésében! Ellenben sok szellemi szemetet öklendeztek kultúránkba, melyek némelyikével máig kínlódunk, ezek egyike például az asztrológia is...

Mert a megismerésre a keleti emberek is vágytak egy bizonyos szempontból, tudniillik a jövőt ők is szerették volna megismerni! Emiatt kialakultak a különböző jóstehetők, s a jóslás csillagászatra építő módszere, a horoszkóp is. Persze másként, mint Európában, legalábbis a kínai horoszkóp esetén. Az a horoszkópkészítési technika, amit általában véve itt Európában használnak – ismeritek ugye kedves olvasóim, „Bika”, „Kos”, „Halak”, stb. – az is keletről származik, de nem a Távols-Keletről, hanem legnagyobb részben babilóniai eredetű, azaz az ókori Mezopotámiából származik, a suméroktól, vagyis a mai Irak területéről. Természetesen azóta, hogy onnan elindult a józan ész fertőző diadalútjára, némely dolgok megváltoztak benne, legnagyobb részben mégis megőrizte eredeti vonásait. Például amiatt van épp 12 állatövi jegy, mert Babilonban a 12-es és a 60-as számrendszer bonyolult keverékét használták, ennek ékes példája, hogy ezt máig is őrzi időosztási rendszerünk, hogy tudniillik 1 órát 60 percre osztunk, és a napot 2 db 12 órás részre. Ugyanis időmértékeinket is tőlük eredeztethetjük.

Ezzel is van elég bajunk a tízes számrendszer elterjedése óta (ami különben indiai találmány, és sokkal normálisabb szellemi lelemény, mint a suméroké), de a horoszkóp aztán mindennek a teteje! Kezdjük azzal, hogy az a kedves Olvasóm, aki azzal kacérkodik, hogy egy effélében higgyen, ugyan nézzen már fel az égre, és próbálja megkeresni saját születési csillagképét! Az enyém, a szerzőé például Kos, de odafent az égen se nyáron, se télen nem látok semmiféle

négylábú állatot, nemhogy épp Kost! De ugyanígy hiába keresem a Halakat, a Mérleget, vagy a Szüzet... Utóbbinak a hiányát különösen fájjalom, mert hátha mezítelen az égi szűz, ingyenes pornóban volna részem minden éjszaka... Egyetlenegy állatövi jegy sincs odafent az égen, ami első pillantásra felismerhető lenne, de ha nekem nem hisznek Olvasóim, vegyenek csak elő valamely csillagászati szakkönyvet, ahol az égtérképekre berajzolták az állatövi jegyeket! Ki fog derülni, hogy a régi emberek úgy kreálták ezeket a csillagzatokat hasraütésszerűen, hogy kiválasztottak néhány, látszatra valamennyire egymáshoz közel eső csillagot, melyek többnyire fényesebbek voltak talán (de nem mindegyik!) mint a környezetük csillagai, ezeket képzeletben vonalakkal kötötték össze, aztán teljesen elrugaszkodva a valóságtól, e vonalrajzot kiegészítették, hogy az fantáziájukban mondjuk egy vadászt (Orion), Kost vagy más ábrázoljon! Nem egy állatövi jegy esetén a rajz jóval több mint fele csak a képzelet szüleménye, és a legkevesebb kis köze sincs a csillagokhoz! Egészen könnyedén ki lehetne a bennük valóságosan megtalálható csillagokat egészíteni úgy, hogy teljesen más képet mutasson. És akkor máris nem lenne „Mérleg” csillagképünk például, s akkor miért is mondanánk, hogy aki ekkor született, az egyensúlyra törekszik?! Vagy nem lenne Kos, s akkor miért mondanánk, hogy „fejjel megy a falnak” az ekkor született ember?!

Valójában teljesen önkényesen osztották fel az égboltot 12 egyenlő részre a sumérok. Feloszthatták volna 8, 10, 13 vagy akárhány részre is, de nem véletlen, hogy épp 12 lett a részek száma. Ennek oka azonban a legkevésbé sem a csillagászatban rejlett, s még csak nem is a misztikában, hanem nagyon is evilági, racionális, gazdasági okai voltak! Az, hogy a 12 lett számrendszerük alapszáma, s amiatt ez, mert e számot kényelmesen lehetett maradék nélkül sok részre elosztani: lehetett felezni, harmadolni, negyedelni, hat részre bontani! Ez nagyon megfelelt az akkori primitív matematikai technikának, mert a törtszámokkal nemigen tudtak még mit kezdeni. Ismerték ugyan a törteket, de rém nehézkesen számoltak csak velük. Kényelmesebb volt számrendszerük alapszámának egy eleve jól osztható számot megtenni, így sok matematikai bibelődéstől eleve megmenekültek, ha nem is az összestől.

Ha mi osztanánk fel az eget, valószínűleg 10 részre osztanánk, mert nekünk ez az alapszámunk. Ők 12 részre osztották. Ennek azonban semmi köze az ég természetéhez!

Odafent azonban más ok miatt sincsenek igazi csillagképek. Azok a csillagok, amik az emberi képzeletben – nem kevés fantázia árán – mondjuk egy Kost vagy Halat ábrázolnak, azok cseppet sem biztos, hogy valóban közel vannak egymáshoz, még ha mi úgy látjuk is! Ne feledjük, hogy a világűr nem egy gömbhéj, mint a régiek hitték, hanem háromdimenziós TÉR, s ha mi majdnem egymás mellettinek látunk is két csillagot, lehet, hogy az egyik mondjuk 50000, a másik azonban 5 millió fényévre van tőlünk! Vagyis nem elég, hogy a csillagok nem alkotnak igazi – mondjuk – Kos képet, de egyáltalán semmit sem alkotnak, még azt az összevissza alakzatot sem, amit mi látunk, mert az egész csak annak illúziója, hogy nem vagyunk tisztában a köztük levő irdatlan távolságokkal!

Ha nincsenek igazi csillagképek, hogy is hihetnők, hogy az ezeket a nemlétező csillagképeket „alkotó” csillagok bárminemű együttműködést végezzenek is azért, hogy valamiképp, például sugárzásukkal, befolyásolhassák a születendő gyermek tulajdonságait, pláne későbbi sorsát!

De hát ugye az ókori keleti bölcsek ezt mondták, és mi nagyon tisztelünk mindent, ami régi, távoli, főleg ha keleti, mert minden előtt hasra kell esni, ami titokzatosan, értetlenül hangzik! Eleve abból indulunk ki, hogy ha nem értünk valamit, mi vagyunk a hülyék, és nem az, aki mondja... Különb, aki mondja, általában nem is hülye, sőt, nagyon okos ember, megvan a magához való esze, s épp a pénzünkre utazik!

Azt, hogy a horoszkópkészítés régi dolog, az is bizonyítja, hogy ha megnézünk egy horoszkópot, látható, hogy a csillagokat úgy ábrázolják, ahogy a Földről lennének láthatóak (legalábbis nagyjából), vagyis elavult, primitív, geocentrikus világméretekre épül az egész!

A horoszkóp mint filozófia más okból is értéktelen szellemi vacakság, s ez annyira igaz, hogy már az ókorban is rájött erre néhány világos elméjű egyén! Közismert volt a horoszkópok azon kritikája, amit manapság sajnos kevésbé hallani, hogy ha ugyanabban a percben születik egy gazdag családba egy gyermek, s egy másik gyermek a rabszolgaszálláson, – s ahány ember van a világon, s ahány rabszolga volt az ókorban, ennek nagy az esélye – akkor a gazdag gyermek valószínűleg gazdagon is fog élni, mindenesetre kicsi az esélye, hogy nyomorognia kellene, a rabszolga viszont szinte kizárt, hogy más lehessen egész életében, mint nyomorult rabszolga! S még ha egy-két rabszolga fel is szabadul, s akár nagy úr lesz is belőle, *minden* ekkor született rabszolgára ez akkor sem igaz!

Manapság meg... Végezzünk el egy durva számítást! Jelenleg az emberiség összlétszáma nagyjából 6 milliárd. Egy emberöltőt, az egész világra átlagolva, vegyünk mondjuk 40 évnek, ami azt jelenti, hogy ezalatt lecserélődik a Világ teljes emberlakossága. Ez persze tényleg csak a durva átlag, van ahol nem élnek ennyi ideig az emberek, van ahol jóval tovább is, de nekünk megfelel most az átlag. E 40 év alatt születik tehát 6 milliárd ember. Számoljuk ki, hány születik akkor minden másodpercben! Osszuk el a 6 milliárdot 40-nel, majd 365-tel, majd 86400-zal, mert ennyi másodperc van minden napban! Eredményül 4.75-öt kapunk, tehát minden másodpercben majdnem 5 gyermek születik, akiknek sorsa azonos kéne legyen a horoszkópok szerint!

Erre az érvre azt szokták válaszolni a horoszkópkészítő sarlatánok, hogy nem kell, hogy a gyermekek sorsa, jelleme, stb. azonos legyen, mert nem ugyanott születtek, másutt álltak tehát születésükkor a csillagok! Ez azonban nagyon álságos érv. Mert ugyebár, ha azt a rengeteg horoszkóprovatot olvasgatjuk az újságokban, azokban kérem egy árva szó sincs arról, hogy „de ez a Kos jellemzés csak a Budapesten születettekre érvényes, és a Békéscsabán születettek lapozzanak a 46. oldalra”! Azok a horoszkópok kifejezetten minden Kos, Bika, stb. jegyűnek ugyanazt mondják! Tehát hazugságok.

Az egész „tudomány” badarságát jól mutatja, hogy a Holdunkat is bolygónak nézték, sőt magát a Napot is, ugyanakkor viszont nem volt tudomásuk egyetlen bolygóról sem, ami a Szaturnusztól kijebb esik, tehát fogalmuk sem volt róla, hogy létezik az Uránusz, Neptunusz és a Plútó. Holott a Plútó kivételével ezek igazán jókora bolygók ám, s ha feltételezzük, hogy a bolygók hatással vannak az emberekre, akkor ezek is hatással kéne legyenek, s fel kellett volna tűnjön a horoszkópkészítőknek, hogy jóslataik nem válnak be – nyilván mert nem vettek figyelembe minden bolygót! Ekképp papíron felfedezhették, kikövetkeztethették volna a hiányzó bolygók létét – de azokat nem ők, hanem a csillagászok, a tudósok fedezték fel, tehát a TUDOMÁNY, és nem az asztrológia!

Tulajdonképpen nem is értem, miért nem lép fel államunk a horoszkópos népbútítás ellen! Ez ugyanis nem más, mint alkotmányellenes rasszizmus, új, áltudományos köntösben! Tulajdonképpen 12 pszeudonemzetre osztja be az emberiséget: Vannak a Halak, Kosok, stb. – és ezen „nemzetek” eltérő tulajdonságokkal rendelkeznek, ebben vagy abban felsőbbrendűek, mint a másik „nemzetek” tagjai, például rendszeretőbbek, hajlamosabbak az irányításra, vagy épp alsóbbrendűek, mert betegesebbek a lábaikat illetően, stb. – ez pedig kérem rasszizmus a javából! És RENGETEG kárt okozhat, mert ha valaki elhiszi például, hogy ő nem tudna jó házasságban élni mondjuk egy Oroszlán jegyűvel, akkor nem is házasodik össze vele, s inkább egy másik, megfelelőnek hitt csillagjegyűt választ, pedig lehet ám, hogy számára épp a mellőzött „Oroszlán” lett volna az „Igazi”... vagyis aki ezt a bődületes baromságot elhiszi, az

eleve korlátozza ismerkedési lehetőségeit, emberi kapcsolatait, a babonás hite miatt előítélettel viseltetik embertársai egy része felé, lemond a lehetséges partnerek egy részéről... öreg hiba!

A fentiek miatt egyszerűen nem értem, hogy ha nem lehet olyan hirdetést feladni a házasságkereső rovatokba, hogy „cigányok és zsidók kíméljenek”, akkor miért lehet olyasmiket hirdetni, hogy – mondjuk – „Vízöntők kizárva”?! Mindegyik esetben ugyanaz történik: diszkriminálva van az emberiség egy része, legalább tizenkettede a horoszkópok szerint!

A horoszkópokkal kapcsolatos jogos kritikáját megfogalmazta néhány mai szerző is, például:

„Sik András: Asztrológia – a legvalódibb áltudomány

Az asztrológia univerzális igazságai ellen szól a Föld eltérő kultúrájú társadalmainak különböző asztrológiai rendszere is. Ugyanis, ha a csillagjóslás alapját valódi összefüggések jelentnék, akkor egy adott személy születési időpontjához nem tartoznának egymásnak ellentmondó személyiség-leírások attól függően, hogy az illető milyen kultúrához tartozik.”

Vagy: Richard Dawkins: *Kancsalul festett egék* című könyvét ajánlhatom még, egy részlet belőle elolvasható a NET-en itt: <http://konyv.uw.hu/kancsal.htm>

Miért hisznek annyian az asztrológiában az újabb meg újabb cáfolatok ellenére is? Mert egyrészt hinni *akarnak* – a legtöbben nem képesek elfogadni azt, hogy a jövőjük nagyjából előre jelezhetetlen. És hát az asztrológia mégis tudományosabbnak tűnik, mint a csirkebélből jóslás... Aztán, a legtöbb ember minimális mértékig sem konyít az igazi csillagászathoz! A kapott jóslatok annyira általános zagyvaságok, hogy a legtöbb élethelyzetre ráillenek; ha valami mégis nyilvánvalóan nem passzol össze a jóslattal, akkor ott a magyarázat, hogy az illető maga értelmezte azt rosszul, vagy csak kivételesen tévedett a jós illetve asztrológus, vagy maga Isten lépett közbe... És a kudarcokat, melléfogásokat hajlamos az ember elfelejteni. De csak egyszer történjék vele olyan, hogy azt olvassa a horoszkópjában, hogy „ma sok pénz ütheti a markát”, aztán ha hazafelé a játékbarlangban bedob egy százast a „félkarú rablóba”, s nyer ezer forintot, erről évekig mesél a barátainak, hogy mennyire igaz a horoszkóp, minimum „valami azért van benne”! Még az sem számít ekkor, ha továbbjátsszik, elveszti a nyert ezrest és még másik tízezer forintot, mert akkor sem a horoszkóp hazudott merthogy ma mégsem nyert, a horoszkóp, az kérem igazat mondott, mert nyert, csak telhetetlen volt, tovább játszott, elvakította a kapzsiság, a horoszkóp igaz, nem abban, hanem benne van a hiba!

Sok újságnál, ahol van asztrológiai/horoszkópos rovat is, ennek gondozását a legfiatalabb, kezdő újságíró-gyakornokokra bízák, mert itt nem nyúlhatnak nagyon mellé, mindegy mit írnak, semmi jelentősége! És azok persze a hasukra ütnek, s írnak is minden zagyvaságot, anélkül, hogy akár egyszer is megkukkolnák a csillagokat, mert teljesen mindegy úgy is, hogy azok hogyan állnak! Akik még találgatni sem akarnak, mert ahhoz is lusták, azok régi újságok horoszkóprovataiból kiollózzák a cikkeket, összerázzák egy kalapban, és véletlenszerűen oda-illesztik a kihúzott cikkeket/jellemzéseket a 12 „állatövi jegy”-hez, s ez lesz az ő horoszkópjuk aznapra. Soha nem fordult még elő, hogy amiatt buktak volna le, mert valakire annyira nem illett volna a jellemzésük!

Így működnek ezek a dolgok. Az egész horoszkópkészítés annyira nyilvánvalóan tudománytalan baromság, s annyira büzlik a hiszékeny emberek kizsákmányolásától, hogy ugyanúgy be kéne tiltani, mint a piramisjátékokat!

Mi az igazság a reinkarnációs hipnózissal kapcsolatban?

— **Ha nincs lélek, mi lehet a magyarázata a reinkarnációs hipnózis közben átélt élményeknek?**

Többnyire szerintem egyszerű csalásról van szó. Még nem találkoztam olyan esettel, amikor ennek lehetőségét biztosan ki lehetne zárni.

Lássunk azonban egy lehetséges magyarázatot!

Biztos tudják olvasóim, hogy megy az ilyesmi: a hipnotizőr azt sugallja a hipnotizált alany-nak, hogy most 20 éves, mondja el, mit lát! Aztán azt, hogy 10 éves, majd még fiatalabb, és így tovább, majd már azt is elmondja az illető, mit érez/érezett az anyaméhben, majd jön a sugallat: — Most menjen vissza még tíz évvel korábbra! – és lőn nagy csoda: kiderül, hogy a hipnotizált személy – mondjuk egy csinos nő – azt mondja, hogy ő hetven éves férfi, és ezt meg azt csinál épp!

Nagyon érdekes. Remek szórakoztató regényeket lehet írni ebből. S ha ez igaz, bizonyítva van a lélekvándorlás! Éljen a misztika diadala!

Na de tényleg, lehet-e ennek valami tudományos magyarázata?

Mielőtt erre kitérnék, engedtessek meg egy rövid kitérő, aminek látszólag – de ígérem, hogy csak *látszólag!* – semmi köze ehhez a témához! Amikor régebben számítógépprogramozó voltam egy nagyvállalatnál (nagyon régen, még a C-64-es gépek korszakában), készítettem egy programot ott valamilyen feladatra. Lényegtelen, hogy mire; mindenesetre a program vég-eredményként egy nagy rakás adatot állított elő, amit egy mátrixban, azaz tömbben tárolt, s ebből lehetett lehívni azt, ami épp érdekelt a felhasználót. A lehíváshoz egy dátumot kellett bepötyögni, ebből képezte a program a tömbhöz tartozó indexet, ami egy pozitív egész szám volt.

Na már most a betáplálandó dátum értelemszerűen nem lehetett nagyobb, mint az aktuális; ám mert a felhasználó hülyesége végtelen, emiatt volt egy ellenőrzőrutin is a programban, ami ellenőrizte is, hátha a kedves júzer nagyobbba ütne be!

A program ragyogóan működött a tesztelésnél, erre hívtam a főnököt, hogy bemutassam neki. Az jött, leült a gép elé, és első dolga volt, hogy dátumként ezt üsse be: 1526.04.01

Vagyis a mohácsi vész évének április elsejéjét! És én nem gondoltam rá a program írásakor a hülye fejemmel, hogy a dátum alsó határát is teszteljem!

A program szegény simán megkajálta a rossz dátumot, képzett belőle egy tök fals indexet, ami garantáltan kimutatott a tömb valóságos határaiból, a memória egy olyan területére, ahol teljesen értelmetlen zagyvaság volt, s ezeket az adatokat köpte ki a képernyőre, mintha érvényes adatok volnának!

A dologban az az érdekes, hogy úgy első ránézésre a kiírt adatok tulajdonképpen még akár jók is lehettek volna! De hát tudtam, hogy nem lehetnek jók, a mohácsi csata idején a cégünk garantáltan nem folytatott termelést!

Némi utánbogarászással kiderítettem, hogy az adatok azért tűntek jóknak, mert a korábbi tesztelések során teleíródott a memória, azok a részek is, amiket EBBEN a futásában még nem használt a program, ott régi programfutások eredményei voltak, s ezekből állította össze most a progí a fals, de jól kinéző eredménylistát!

Hát ennyit a programozásról. S hogy ennek mi köze a reinkarnációs hipnózishoz? Hát kérem az, hogy az agyunkban azt a feladatot, hogy „emlékezés”, talán némi joggal lehet egy egyszerű agyi

programhoz hasonlítani. Az a dolga, hogy előhívja a letárolt emlékeket. Na már most, normális esetben senki nem akar EMLÉKEZNI olyasmire, amiről jól tudja, hogy nem történt meg vele. Hipnózisban azonban épp az a jellemző, hogy megszűnik a tudatos kontroll, és a hipnotizőr irányítgatja – bizonyos határok közt persze – agyunkat annak alap-algoritmusait működtetve, például az emlékezést! S amikor olyasmit parancsol, hogy születés előtti időre emlékezzék az agyunk, akkor ugyanaz történik, mint az én egykori szerencsétlen programommal: mintegy negatív értéket táplál bele, érvénytelen bemenő adatot! És alapesetben az emlékező-mechanizmusunk nincs felkészülve erre, mert normális esetben egyszerűen nem fordul elő, hogy ilyesmire legyen utasítva – a bemenő adatok kontrollját azok az agyi struktúrák látják el, amik most hipnózisban ki vannak kapcsolva!

Mit tehet ilyenkor szegény emlékezőrutin? Ötletesen oldja meg a feladatot: átpasszolja egy másik rutinnak a munkát, amit az egyszerűség kedvéért nevezzünk úgy, hogy „fantázia”! Igen, ezt teszi, s erre vonatkozóan bizonyítékaink is vannak: köztudott már, hogy igazából elég kevés emléket tárolunk le pontosan az eseményekről – takarékosági okokból! A hiányzó, le nem tárolt részeket meg felidézéskor a fantáziánk egészíti ki, az oda beillő leglogikusabbnak tűnő eseményrészekkel!

Normál esetben ez a hevenyészettnek tűnő megoldás meglepően hatékonnak és rendkívül kevésszer hibázónak bizonyul! ELŐFORDULNAK azonban a való életben is, hipnózison kívül, olyan esetek, amikor ez a módszer nem válik be: ál-bűncselekmények tanúival végeztek pszichológusok különböző kísérleteket, például úgy, hogy a bűncselekmény előtt rosszárcú, gyanús ember ólálkodott a környéken, aztán a „bűnesetkor” hiába nem volt már ott, nagyon sokan úgy „emlékeztek”, és eskü alatt is vallották, hogy az illetőt ott látták a bűncselekménykor is! Állítólagos (megrendezett) UFO-eseményekkor is vizsgálták az emberek emlékezetét, és nagyon sok más esetben is, és mindenkor az lett kimutatva, hogy többnyire nem arra „emlékszünk”, ami megtörtént, hanem csak néhány, nagyon kevés igazi emléknymarad meg bennünk, egyebekben meg arra „emlékszünk”, amit LOGIKUSNAK TARTUNK a ténylegesen letárolt parányi emlékmorzsákból kikövetkeztetve!

Na már most, hipnózisban teljesen ki van kapcsolva a kritikai érzékünk. Emlékezőrutinunk simán megkajálja a hibás bemenő időadatot, s elkezd „emlékezni”. Előszedi az ezen időpont-hoz tartozó valódi emlékeket, s átadja a fantáziának, hogy egészítse ki azokat „igazi emlékké”. Igen ám, de a fantáziarutin most semmi igazi emléket nem kap bemenő adatként, mert nincs olyan! Emiatt olyan helyzet áll elő, mint az én régi programomnál: mindenféle alap nélkül elkezd képzelődni.

Nem kétlem persze, bizonyára ennek a képzelődésnek is vannak szabályai, nem lehet véletlen, hogy mit képzel ilyenkor a hipnotizált egyén! Ennek azonban nem a nem létező korábbi életéhez van köze, hanem talán ahhoz, épp milyen hangulatban „feküdt neki” a hipnózisnak, mit látott az elmúlt órákban, milyen életre vágyik titokban, meg van-e elégedve jelenlegi nemével, stb. No meg hogy milyen élénk a képzelete!

Ennyit tehát a reinkarnációs hipnózisról: emlékezetünk tökéletlenségeit használja ki. Érdekes, szórakoztató mutatvány lehet, tudományos értéke azonban nulla!

Miként használják ki a papok az emberek tudatlanságát?

— **Tudsz példát mondani rá, miként használják ki a papok az emberek hitét és tudatlanságát?**

Hogyne tudnék. Mondok rögvést kettőt is, egyet az ókorból, egyet napjainkból!

A templomi prostitúció

Az ókori példának a templomi prostitúciót hozom fel. Széles körben elterjedt volt a Földközi-tenger mentén, de keletebbre is az a szokás, hogy a fiatal leányok férjhez menésük előtt a szüzességüket az „istenségnek” áldozzák. Ez úgy történt, hogy elmentek valamelyik templomba, s az arra járó valamelyik idegennel háltak, már amelyik meg tudta fizetni e szolgáltatást, s a szexért kapott pénzt odaadták a papoknak. Némely helyeken egyenesen nem is voltak hajlandók a papok összeházasítani a nőt a vőlegényével akkor, ha az előbb nem vetette alá magát ennek a „szertartásnak”, ugyanis nyilvántartást vezettek arról, melyik nő teljesítette már e „kötelességét”. E szokás annyira elterjedt volt, hogy még olyan felvilágosultként számon tartott uralkodók is természetesnek tartották, mint Hammurapi. Hammurapi törvényei között szerepel ugyanis például, hogy egyszer minden fiatalasszonynak kötelessége a templom falain belül „odaadni” magát egy idegennek, és a szolgálataiért kapott pénzt a templom javára átengedni.

No most azt szokták mondani, hogy a régmúlt korok szokásait-erkölceit nem lehet a mai kor szemszögével megítélni. Ez természetesen igaz bizonyos mértékig, de tényleg csak bizonyos mértékig! Teljes mértékben ugyanis nem fogadható el, mert az a totális erkölcsi relativizmushoz vezetne, beleértve azt is, hogy ekkor úgy kéne tartanunk, hogy nincs az életünkben semmi, aminek abszolút érvényességében, „jóságában”, helyességében biztosak lehetünk! Ezzel nem azt akarom mondani, hogy álljunk a prűdéria mellé, s keljünk ki a prostitúció minden formája ellen, ám azt nagyon is, hogy világosan kell látnunk: az ókori papok, legalábbis azokon a területeken ahol e szokás dívott, bizony közönséges stricik voltak, mert a bevételük jelentős hányada származott a nők lába közéből! Hogy ennek indoklásául milyen zagyva vallásos dumát tudtak (volna) felhozni, nem releváns. Amiatt nem, mert egyrészt azokban az istenségekben manapság már senki nem hisz, sőt már akkoriban is akadtak hitetlenek, másrészt nyilván bármelyik mai strici is képes kitalálni egészen hihető mentségeket is akár arra, hogy miért nem megvetendő az, amit ő művel, tudniillik a „lányfuttatás”.

Épp csak hozzá kell tennünk, hogy az ókori papok mégsem „közönséges” stricik voltak, hanem nagyon is kiemelkedő, „minősített” stricik, mert nem egy-két tucat nővel művelték ezt, hanem olyik helyen az ország (ami persze néha csak egy város volt) teljes nőlakosságát időszakos kurvává tették! Mondhatni, jogot formáltak arra, hogy kivétel nélkül minden puncsi az övék legyen legalább egy alkalomra, amit jó áron eladhatnak! Tehát így gazdagodtak akkoriban a hívő emberekből, sőt, még a nem hívőkből is, mert az a nő is köteles volt ennek alávetni magát, aki esetleg totál nem hitt az istenekben. Muszáj volt neki, különben mindenféle megtorlásra számíthatott, mely büntetések közül talán még az volt tényleg a legenyhébb, hogy nem adták össze a jövedöbelijével. Mint azt ugyanis Hammurapi törvényéből látjuk, ez gyakorlatilag hivatalos adó volt, azaz megtagadása éppoly komoly bűncselekménynek számított, mint manapság az APEH-hel szembeni adóeltitkolás. Persze, a büntetések az ókorban, tudjuk, szigorúbbak voltak...

S miért élhettek a nők pinájából az ókori pap-stricik? Mert akkoriban az emberek többsége azért mégis hitt az istenekben. Azaz, a papok így gazdagodnak mások butaságából!

Az izraeli paróka-ügy

A napjainkban történő hasonló eseményekre jó példa az a sztori, amit e linken találtam: <http://www.or-zse.hu/kraus/naft58.htm>

Röviden arról van szó, hogy Indiában a Siva-istent imádó nők közül azok, akik szegények, de mégis ajándékot akarnak adni az istenségnek (sejtjük már ugye: a papoknak...) azok azt

teszik, hogy egy szertartás során levágatják a hajukat, s a hajköteget adják ajándékba. A papoknak persze nem kell a haj, de a pénz annál inkább, ezért a haját értékesítik: ők ugye ingyen kapták azt, de 150-200\$ lesz az összeg, amit kapnak érte a parókakészítőktől – még-hozzá minden kilóért ennyi! Igazán szép összeg...

A történet csattanója, hogy a parókák java része Izraelben talált eddig vevőre, mert ott vallási törvény az ortodox zsidók körében, hogy férjezett zsidó nő nem járhat fedetlen fejjel, hanem hajára parókát, kendőt vagy kalapot kell tegyen. No most ki tudja miért, a lehetőségek közül ott mostanáig valahogy a paróka lett a legvonzóbb a nők számára. Ám nemrég a rabbik kitalálták, hogy az indiai hajból készült paróka tulajdonképpen egy másik vallás imádati kelléke, ezért azt tilos hívő zsidónak birtokolni! Erre a különben igen drága parókákat a vallásőrült zsidó nők tömegével égették el, holott az náluk már tényleg drága volt, elégetése tehát nem olcsó mulatság – hiszen már a nyers hajért is 200\$-t fizettek a hindu papoknak, a paróka meg Izraelben belekerül akár 1000\$-ba is! Mégis elégették.

Az emberi hülyeség végtelen...

Ateisták-e a buddhisták?

— Ateisták-e a buddhisták?

A kérdés teljesen jogos, amennyiben manapság gyakran hallunk olyasmiket emlegetni, hogy a buddhizmus nem is vallás, hanem filozófia, meg hogy a buddhisták ateisták lennének, hiszen nem hisznek Világteremtő Istenben...

Mindez természetesen teljesen megalapozatlan. A rövid válasz tehát: NEM, a buddhisták nem ateisták!

E rövid választ természetesen alaposan kirészletezzük, megokoljuk, adatoljuk és igazoljuk is. Előbb azonban arra válaszoljunk szintén röviden, hogy MIK a buddhisták, ha nem ateisták?

Nos, a buddhizmusnak – bár sokan nem tudják, de – két fő irányzata létezik, a „pozitív” és a „negatív” buddhizmus. Egyik sem ateista azonban! A „pozitív” buddhizmus tiszta teizmusként definiálható, azaz a legkevésbé sem ateista, merthogy annak szinte pontosan az ellentéte – a „negatív” buddhizmus viszont megintcsak nem ateista, ez ugyanis *nihilista*.

(A most következő, buddhizmusra vonatkozó adatok legnagyobbbrészt Dr. Ösz Lajos (Rev. Ananda Vajra) könyvéből valóak, címe: *Amitabha Buddha Nyugati Tiszta Földjének Igaz Tanítása*, kiadta a Farkas Lőrinc Imre könyvkiadó. (A Körösi Csoma Sándor Magyar Egyetem jegyzete). Felhasználtam még a <http://buddhista.info> címen található honlap, s ezen honlap fórumának (<http://buddhista.info/forum>) anyagait is.)

Mindenekelőtt azt tisztázzuk: ha egyszer a legtöbben mégiscsak úgy tudják, hogy a buddhizmus egy vallás, akkor miért jelenik meg időről-időre olyan törekvés egyes buddhista körök részéről, hogy tagadják önmaguk vallás-mivoltát, és ateistának akarnak látszódni, filozófiaként feltüntetve tanaikat?

Erre a válasz az, hogy ezek a buddhista körök ilyen igénnyel – hogy filozófiának látszódjanak – inkább csak Nyugaton lépnek fel, Keleten nagyon is megfelel a számukra az, hogy vallásnak tartsák köreiket! Pláne, mert ha meglepő is lesz, amit mondok, de ezen filozófiai álruhába bújó buddhista csoportok kizárólag a „negatív” buddhista irányzat követői közül kerülnek ki, s amiatt sem akarhatnak Keleten másnak látszódni, mint vallásnak, mert még annak sem látszódnak nagyon – ugyanis a távolkeleti országokban majdnem kizárólag a „pozitív” buddhista irányzatok uralkodnak (akarom mondani: terjedtek el).

A fentiekből már sejthetjük a választ a kérdésre: azért tagadja e vallás a vallás-mivoltát, mert épp itt Nyugaton terjed, pontosabban szeretne terjedni, márpedig errefelé az emberek mégis csak műveltebbek természettudományosan valamicskét, mint a keleti emberek nagy átlaga, errefelé a tudománynak van valamekkora (nem is kicsi...) tekintélye, ugyanakkor a „vallás” szó eléggé le van járatva, méghozzá épp a műveltebb emberek szemében! Mert bármit is állítsanak a fundik, de úgy van az, hogy a kiváló tudósok legnagyobb része igenis ateista, sőt jelentős hányaduk nemcsak titokban az, hanem igenis büszkén vállalja a hitetlenségét, agnoszticizmusát, mint például épp maga Richard Dawkins is... És a negatív buddhizmus propagálói úgy vélik, szalonképesebb az „ESZMEI ÁRUJUK”, azaz a másoknak feltálatlalt mémkomplexük, ha nem vallásnak nevezik, hanem a filozófia-címkét ragasztják rá, sőt, mert a műveltebbek ateisták errefelé, egyszerűen ateistának nevezik magukat, belekapaszkodva abba a részletkérdésbe, hogy ők sem foglalkoznak (többnyire) világteremtő isten feltételezésével. Hogy mégis mennyire távol állnak az ateizmustól, s miért, arra részletesen ki fogok térni!

Előbb azonban illik már megvilágítani a lényegi különbséget a pozitív és a negatív buddhizmus között!

A „negatív buddhizmus” kifejezés nem mostani modern találmány – a 14. században élt Láma Dolpopa említi először a „Negyedik Zsinat” című művében, mint „negatív Dharmát”. Ez szerinte a Kaliyugának, a sötétség korának, vagyis korunknak a Dharmája.

Láma Dolpopa amiatt adta ezen irányzatnak e nem túl hízelgő nevet, mert a negatív buddhizmus követői tagadták az „atman”, azaz az „Igazi Én” létezését. Hogy a buddhizmus tagadja az „Én” létezését, illetve hogy ennek megszüntetésére törekszik (bár ez zavaros: ha tagadja valaminek a létét, hogyan igyekezhetsz e nemlétezőt megszüntetni? Hiszen csak azt lehet megsemmisíteni, ami VAN...) azzal sokan tisztában vannak – meglepő lehet azonban sokak számára, hogy cseppet sem minden buddhista irányzatnak ez a célja! Gyakorlatilag az egész „művelt nyugati világ” úgy tudja, hogy a buddhizmus a vágyak leküzdésére törekszik, s arra, hogy az egyén feloldódjék a Nirvánában, mely utóbbit, mármint a Nirvánát, leginkább a mély, nyugodt, álomtalan alváshoz hasonlítják.

Nos, ismerjük el, ez nem túl vonzó idea sok nyugati ember számára, hiszen ez valóban egyfajta megsemmisüléssel egyenértékű, mindannak a feladása, amit valóban „én”-nek tekintünk, ami az embert emberré, sőt, élővé, létezővé teszi! Mégis, azt hiszik, hogy EZ bizony maga „A” buddhizmus! S nem gondolkodtak el azon, hogy elég furcsa, hogy a buddhizmus oly gyorsan elterjedt Indiában gyakorlatilag egyetlen emberöltő, a történelmi Buddha, Gautama Sziddhártha herceg élete alatt, ANNAK ELLENÉRE, hogy a herceg ilyen nihilisztikus, semmi jóval nem kecsegtető „üdvönt” hirdetett csupán követőinek!

Ez valóban elég furcsa: mint terjedhet el egy tan, mely ennyire negatív?! Nos a válasz erre rém egyszerű: NEM EZ a tan terjedt akkoriban, mert Buddha NEM EZT tanította!

Nem, ő ugyanis a „pozitív” buddhizmust tanította, bár akkoriban még nem volt „pozitív” a mellékneve, merthogy nem volt még „negatív”, amitől meg kellett volna különböztetni! Na de mi is akkor a pozitív buddhizmus lényege? Ezt legjobb lesz, ha nem a saját szavaimmal mondom el, hanem egy hiteles forrásból idézek.

A Pozitív Buddhizmus alapelveinek meghatározása Dr. Tony Page, a Mahaparinirvana Sutra első nyugati kiadója, és német nyelvű fordítója nevéhez fűződik, aki azokat, mint a Mahayana Mahaparinirvana Sutra Princiúiumait határozta meg. Ezek a princiúiumok azonban elválaszthatatlanok a többi szútrák (Tathagatha-garbha, Anunatva-Apunatva, Shrimaladevi-sútrák, stb.) princiúiumaitól is, illetve azokkal azonosak. Maga a „Pozitív Buddhizmus” elnevezés is Dr. Page-től származik.

Eszerint tehát:

1. A Buddha nem teremtett, örök, nem változó és mozdulatlan, ugyanakkor manifesztációi korlátlanul megjelenhetnek a Tíz Világban. Halhatatlan, mindentudó, mindenütt jelenlévő úgy térben, mint időben, ugyanakkor térhez, és időhöz nem kötött.
2. Egy halhatatlan Buddha-princípium (Buddha-dhatu), avagy Buddha-Mátrix (Tathagatagarbha) létezik minden érző lényben, mely úgy szolgál, mint az Útra Térés oka (bodhi), és melyet csak a tökéletes Buddhák látnak.
3. Ez a Buddha-princípium (Buddha-dhatu) avagy Buddha-Mátrix, ez az esszencia (svabhava), vagy Dharmakaya, mely minden Buddhában és érző lényben jelen van, kontrasztban áll az öt skandhával, melyek összetettek, és állandótlanok, és így összetettségükben és állandótlanságukban képezik a mundán egót. A Buddha-dhatu az Igazi Én (Satyatman), mely jelen van a mi testi-mentális komplexumunkban, ahova „be kell lépnünk”. Ez a belépés akkor történik meg, mikor megtisztultunk a klesháktól, a negatív mentális, morális és viselkedési tendenciáktól. A legjobban ártó kleshák a vágy, harag, hibás szemlélet és büszkeség.
4. A Nirvana az állapota/birodalma (vishaya) az Örökkétartónak (Nitya) az Áldásnak (Sukha), az Énnak, (Atman), a Tisztának (Subha) és hogy ezek a Nirvanikus kvalitások jellemzik a Buddhát.
5. Minden jótulajdonságok gyökere a barátságosság, és a szerető kedvesség, a Maitri.
6. A Mahayana (Bodhisattva) Útján járónak könyörületet és testvéri szeretetet kell tanúsítania az érző lények iránt, ezért vegetáriánusnak kell lennie. Szeme előtt kell tartania, hogy minden érző lényben ugyanaz a Buddha-természet van. Soha sem mondhatja, taníthatja azt, hogy a „cél szentesíti az eszközt”. Nem helyeselheti ezért az állatokon végrehajtott kísérleteket sem.
7. A Mahaparinirvana Mahayana Szútra a Buddha tanításának csúcspontja, úgyszintén a Tathagatagarbha Szútrák, nem időleges/provizionális, taktikus (upaya) tanítások, hanem a Végső Igazságra (Paramartha Satya) mutatnak, ahogy azt a Buddha kijelentette és tudtukra adta a Mahaparinirvana Szútrában. Aki ennek ellentmond, az Marapapiyan dharmát tanít, és nem más, mint Icchantika.
8. A Mahaparinirvana Mahayana Sutra egyedülálló a Sutrák között, ez a tanítás csúcspontja, és ahogy maga a Buddha mondja a szútrában, „Minden Szútra a Mahaparinirvana Mahayana Szútráért lett elmondva. Aki ennek a Szútrának csak pár szavát is hallja, a jövőben bizonyosan rátér az Útra.”
9. A Mahaparinirvana Szútra minden lény számára jótétemény, boldogság és a Helyes Útra lépés, kivéve az Icchantikák számára, akik elvetik és rágalmazzák ezt a tanítást.
10. A Nirvana a legnagyobb béke, és a legtökéletesebb tisztaság, a Buddha a Nirvana megtestesülése, a Nirvana elérése annyi, mint a Buddhaság megvalósítása. A Mahaparinirvana elérése egyenlő a legfelsőbb Buddhaság elérésével. (Anuttara Samyak Sambodhi).

Elnézést kérek ateista Olvasómtól a hosszas idézetért, amit talán végig sem olvasott, mint őt nem érdeklő s érthetetlen szavakkal teli szöveget, de helyesnek tartottam ennek közreadását, bizonyítván ezzel azon szavaim hitelességét, hogy igenis nem ellentétes az „én” elfogadása a buddhizmussal! Figyelemre méltó a fenti szövegben az is, hogy eszerint a Pozitív Buddhizmus követői a Nirvánát a buddhaság elérésével azonosítják, azaz korántsem tekintik valamiféle nihilisztikus megsemmisülésnek!

Mindez persze Tony Page megfogalmazása. Akadnak-e a buddhista szent iratokban hiteles részek, melyek a fenti összefoglalást alátámasztják?

Hogyne akadnának! Íme: helyek a buddhista szent szövegekben, melyek alátámasztják az „én” buddhista elfogadását, létezését:

Madhyamaka-karika, 18-8.,
Majjimapannasa Atthakatha, 3, 379
Ittivuttaka Atthakatha, 2, 187
Nettipakarana Atthakatha, no.184
Jataka Atthakatha no.66, 370
Therigatha Atthakatha 289
Uparipannasapali Atthakatha, 4, 151

Leginkább pedig a Nirvana Sutrát hozhatom fel példának, szinte teljes terjedelmében. De ott van a Lankavatara Sutra, Sagatakam is. (756, 760, 761, 763, 764, 765, 766...)

Vagy: Tathagatagarbha Sutra, 6. Gatha Ratnagotra-vibhaga, 1. 144

Emellett maga NAGARJUNA is elismerte – pedig az ő nevéhez köthető a „negatív” buddhizmus kialakulása(!) hogy:

„A Buddhák kijelentették, hogy az ÉN létezik” – íme, ez van leírva a Mulamadhyamaka-karika 18. fejezet 6. versében!

Végezetül még megemlítem az Anunatva-Apurnatva Nirdeshát is.

Ateisták-e hát a buddhisták? Persze hogy nem! Aki figyelmesen áttanulmányozza a fenti szöveget, az láthatja, hogy a Pozitív Buddhizmus a legkifejezettebben illeszkedik a teisztikus vallások sorába minden szempontból! Ez nem tudomány, nem filozófia, hanem VALLÁS, és ekképp távol áll az ateizmustól.

De a negatív buddhizmus is távol áll az ateizmustól. Valójában távolabb, mint a pozitív buddhizmus! Abban ugyanis kivétel nélkül minden ateista egyetért, hogy neki van „én”-je! Hogy mit ért „én” alatt, az lehet más és más az egyes emberek felfogása szerint, s valószínűleg más lesz ez az énképzet, mint a pozitív buddhistáknál. Egy ateista minden bizonnyal az agyát vagy az abban felhalmozott információt tartja az „én”-jének, illetve az éntudatát, érzelmeit... de abban soha semelyik ateista nem kételkedik egyetlen pillanatig sem, hogy neki van valami olyasmije, hogy „én”! Ebben nem kételkednek a pozitív buddhizmus követői sem, teljes az egyetértés köztük s az ateisták közt abban, hogy az embernek van valamiféle „lényege”, amit „én”-nek hívhatunk, illetve ezt a pozitív buddhizmus követői inkább „atmannak”, „Igazi Én”-nek nevezik. De ilyen VAN mindegyikük szerint!

A negatív buddhizmus képviselői ezt tagadják. Ez pedig nihilizmus, pláne, mert még ha volna is ilyen „én” szerintük, azt meg kéne semmisíteni, s erre komolyan törekednek is!

Tekintettel arra, hogy az ateizmus alapvetően jót akar az embereknek, főként azért, hogy kiteljesítse az emberek egyéni képességeit, megszabadítsa őket korlátaiktól, a tudatlanságtól – emiatt is harcol a vallási zsarnokság ellen – ekképp tekinthető az ateizmus az „én” képességeinek kiterjesztésére, fejlesztésére létrejött filozófiai rendszernek is, emiatt ez a legteljesebb mértékben ellentétes a negatív buddhizmus törekvéseivel! Az ateizmus aktív, mert a világot s a Természet törvényeit megismerni óhajtja, s idegen tőle a passzivitásba, a megsemmisülésbe vágyakozás.

A buddhisták tehát határozottan NEM ateisták.

Érdekes téma lenne még, hogy Nagarjuna miként s miért hozta létre a negatív buddhizmust, meghamisítva Buddha igazi tanításait, de ez már messzire vezetne, nem egy ateista könyv témája. Az érdeklődőknek javasolom, látogasson el a <http://buddhista.info> honlapra, ahol sok érdekes cikket találhat erről, a „negatív buddhizmus kritikája” címszó alatt. Itt csak annyit jegyzek meg, hogy Nagarjuna eredetileg nem is akart szerzetes lenni, csak választás elé állították, hogy az lesz vagy kivégzik – e választás elé állítást pedig amiatt mérték rá büntetésként, mert belopódzott a rádza háremébe, élvezkedett is ott sok-sok nővel hosszú időn át... azaz cseppet sem volt szent életű már eleinte, ifjúkorában sem! De a többit a belinkelt honlapon olvassák el az érdeklődők...

Biztos-e, hogy nincs telepátia?

— Biztos-e, hogy nincs telepátia?

Az életben csupán a halál a biztos. Egyelőre annyit tudunk, hogy a leggondosabb vizsgálatok sem utalnak semmi effélére. Eddig bárhány telepatikus képességgel dicsekvő embert vizsgáltak meg komoly tudományos intézetekben, felkészült, avatott szakemberek, mindről kiderült, hogy csak hitte magáról, hogy telepata, vagy nagyon is tudta, hogy nem az, s emiatt csalással próbálkozott hírnevet szerezni magának! A legtöbben nem is vállalják, hogy ellenőrzött körülmények közt mutassák be a képességeiket, nyilván nem véletlenül: ugyanis lelepleződnenek a csalásukkal!

Egy konkrét efféle ügyre – igaz, elég gyengén kivitelezettre – épp én magam bukkantam rá ma, 2007.02.19.-én egy magyar weblapon. A link rá: <http://www.asztralfeny.hu/magus/magus.php>

Ott azzal hengegnek, hogy telepaták, s kitalálják a gondolt számot. Persze valójában egy egyszerű számítógépprogramról, s egy matematikai trükkéről van szó. Íme a honlap szövege:

Nagyon egyszerű a dolgod:

– Gondolj egy kétjegyű számra. (pl. 69)

– Add össze a két számjegyet. (pl. $6+9=15$)

– Ezt a számot vond ki abból a számból, amit gondoltál. (pl. $69-15=54$)

Ha megvagy, nézd meg lopva, hogy ne láthassam hová nézel, hogy amellet a szám mellett, ami kijött a számolásod eredményeként, milyen jel van az alábbi táblázatban.

Jól jegyezd meg ezt a jelet!

Ha rákattintasz a fényképemre, megpróbálom kitalálni melyik lehet...

A mondott táblázat ilyesféleképp néz ki, minden szám mellett van egy jel is, amit itt nem tüntetek fel, ez általában valamilyen asztrológiai szimbólum, s persze a számok melletti jelek változnak alkalmanként:

99	79	59	39	19
98	78	58	38	18
97	77	57	37	17
96	76	56	36	16
95	75	55	35	15
94	74	54	34	14
93	73	53	33	13
92	72	52	32	12
91	71	51	31	11
90	70	50	30	10

89	69	49	29	9
88	68	48	28	8
87	67	47	27	7
86	66	46	26	6
85	65	45	25	5
84	64	44	24	4
83	63	43	23	3
82	62	42	22	2
81	61	41	21	1
80	60	40	20	0

Te megkeresed az eredményként kijött szám melletti jelet, rákattintasz a fényképre, s íme, a fénykép homloka közelében megjelenik ugyanaz a jel! Minő csoda!

No most én elemeztem ezt a kis „telepátiát” matematikailag! Ugye kétjegyű számból kell kivonni a számjegyek összegét. Ha a kétjegyű szám XY formában irattatik fel, akkor ez matematikailag ennyit jelent:

$$10X+Y-(X+Y)$$

amikor is az Y kiesik, s marad eredménynek 9X

Tehát mást sem kell tenni, minthogy a fenti táblázatban (ahol is a számok direkt nem sorrendben vannak, hogy áttekinthetlenebb legyen) ide tehát véletlenszerűen kell a számok mellé a kitalálendő szimbólumokat passzítani, de úgy, hogy minden 9-cel maradék nélkül osztható számhoz ugyanazt kell esetről-esetre rakni, mondjuk pld. a Vízöntő jelét! S nem is kell minden 9-cel osztható szám mellé, hiszen olyan számokról van szó, melyek 9X alakban írhatóak fel, ekképp a legnagyobb szám, ami így kijöhet, a 81. Tehát a 90-hez már nyugodtan rakhatnak mást is! De ugyanaz a jel kell kerüljön a 9, 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72 és 81 mellé. Ha mondjuk az egyik próbán tehát a Kos jele kerül a 9-es szám mellé, akkor a többi felsorolt számok, például a 27 és 81 mellé is a Kos jele kell kerüljön. És ekkor, mert egészen biztos, hogy bármely számra gondoljak is, mindig 9-cel osztható eredmény jön ki, elég az épp ekkor ezen számokhoz rendelt képecskét megjelentetni, mondván, hogy milyen remek parafenomén is a kitaláló...

Még az a szerencse, hogy e mutatványért nem kérnek pénzt a honlapon. Ellenben ott a rubrika, hogy írjuk meg a véleményünket a telepátikus képességükről. Gondolom, arra jó ez, hogy leteszteljék a látogató hiszékenységet, mert ha ennek bedől, akkor akármilyen más átlászo zagyvaságot is meg lehet már etetni vele...

Nem, én nem hiszek a telepátiában. Gondolj csak bele kérlek: ha létezne efféle képesség, úgy értem, ha lehetséges volna, nyilván minden állatnak a hasznára válna. Roppant mód hasznára! Emiatt kifejlődött volna több élőlényben is. És nem olyan bizonytalan módon, hogy hol működik hol nem, hanem határozottan működne, szemmel láthatóan, nem úgy, hogy nehezen lehet bizonyítani a létét, sőt egyáltalán nem...

Azaz, fel merem vállalni azt a véleményt, hogy minden telepátikus hókuszpókusz vagy önbecsapás, vagy a tények akaratlan félreértelmezése, vagy – s ez a leggyakoribb, mint az iménti példa is igazolja – szándékos csalás!

Mi köze van az evidencializmusnak az ateizmushoz?

— **Úgy hallottam, evidencialista vagy. Akkor miként írhat sz könyvet az ateizmusról, azt propagálandó?**

Igen, evidencialista vagyok, de ez nem ellentétes az ateizmussal, hanem annak mintegy továbbfejlesztett változata. (Különbén én alkottam meg ezt a filozófiai irányzatot). Az evidencializmus túllép az ateizmuson, mert lehetségesnek tartja tudományos eszközökkel vizsgálni azt a kérdést, létezik-e világteremtő Isten. (Pontosabban, legalább azt lehetségesnek tartja eldönteni bizonyos esetekben, hogy biztosan kizárható-e a létezése).

A lehető legrövidebben és némileg nagyvonalúan úgy foglalhatjuk össze e filozófia lényegét, hogy míg a teista/deista filozófiák **állítják**, hogy létezik egy Világteremtő, az ateizmus pedig **tagadja** ezt, addig az evidencializmus ezzel kapcsolatban a következőképp nyilatkozik:

Ha a világunk végtelen, az esetben kizártnak tartjuk Világteremtő Isten létezését. Ha a világunk végesnek mutatkozik, úgy Világteremtő létezése nem kizárható szerintünk. Világunk véges vagy végtelen volta kutatható tudományos eszközökkel. Mindazonáltal függetlenül attól, hogy végül a világunk végesnek mutatkozik-e, állítjuk, hogy legalábbis mostanáig semmiféle komoly tudományos bizonyíték nem merült fel, ami valószínűsítene Világteremtő(k) létezését.

Az evidencializmusról írt könyvem letölthető ingyen a Magyar Elektronikus Könyvtárból.

Mint a fentiekből látható, a vallások, különösen a kereszténység kritikája semennyire sem mond ellent az evidencializmusnak.

Az evolúció hívei az életerőt védelmezik-e?

— **Az evolúció védelmezői vissza akarják csempészni a tudományba az „életerőt”, a „vis vitalis” fogalmát, amikor azt állítják, hogy élő élettelenből keletkezhet, holott ezt már Pasteur is megcáfolta!**

Pasteur eredményeit senki nem szokta vitatni. Tévedés azonban azt hinni, hogy ő megcáfolta volna az életerőt. Bár természetesen senki evolucionista nem hisz az életerőben, Pasteur kísérletei csupán azt mutatták meg, hogy azok a jelenségek – például szerves anyagokban parányi élőlények létrejötte – melyeket addig szokásosan az „életerőnek” tulajdonítottak, azok életerő nélkül, már létező élőlények, többnyire mikroorganizmusok által zajlanak le. És azt bizonyította, hogy ha ezek behatolását elszigeteli, akkor a szerves anyag nagyon hosszú időn át változatlan marad háborítatlan környezetben.

Na de régen, az élet kialakulásakor a környezet cseppet sem volt háborítatlan! És nagyon más volt, mint manapság, például nem volt oxigéndús légkör és más élőlények sem voltak még. Pasteur kísérletei hitelesek a jelenlegi környezeti feltételek közepette, de semmit nem mondanak a milliárd évekkkel ezelőtti lehetőségekről!

Manapság persze hogy nem keletkeznek élőlények szerves anyagokból! Ennek főbb okai a következők:

— A környezeti feltételek mások, például jelenleg oxidáló légkör van redukáló helyett, s az oxigén hamar elbontja a felépülő makromolekulákat.

— Nincs ultraibolya-sugárzás, mert azt az ózonréteg megszüri.

— A legfőbb ok: ha létre is jön valami molekulacsoport, mely már „közel jár” ahhoz, hogy élőnek lehessen nevezni, az kíváncsok táplálék más élőlények, főleg a mikrobák számára, és ezek azonnal megkajálják, tehát nincs ideje, hogy kialakuljon élővé.

Szó sincs tehát arról, hogy a tudomány hinne valami életerőben.

Einstein az iskolában, avagy egy „városi legenda”

Megint Einstein...

A napokban kaptam egy vallásos hölgytől egy „komoly” bizonyítékot a vallásra! Minthogy ez afféle „urbanlegend”-nek tűnik a számomra, mert már sokadjára érkezett meg hozzám, gondoltam, a NAK-ban a helye. Most mindenekelőtt közlöm tehát a kis sztorit, azután elemzem. Íme:

Az ateista filozófia-professzor arról beszél a tanítványainak, mi a problémája a tudománynak Istennel, a Mindenhatóval. Megkéri az egyik új diákját, hogy álljon fel, és a következő párbeszéd alakul ki:

Prof: Hiszel Istenben?

Diák: Teljes mértékben, uram.

Prof: Mindenható-e Isten?

Diák: Természetesen.

Prof: Jó-e Isten?

Diák: Igen.

Prof: A bátyám rákban halt meg, annak ellenére, hogy imádkozott Istenhez, hogy gyógyítsa meg. Legtöbbünk törekedne arra, hogy segítsen másokon, akik betegek. De Isten nem tette ezt meg. Hogyan lehetne akkor jó Isten? Hmm?

A diák hallgat...

Prof: Erre nem tudsz választ adni, ugye? Kezdjük előlről, fiatalember. Jó-e Isten?

Diák: Igen.

Prof: Jó-e Sátán?

Diák: Nem.

Prof: Honnan származik Sátán?

Diák: Istentől?

Prof: Így van. Mondd meg nekem, fiam, van-e bűn ebben a világban?

Diák: Igen.

Prof: A bűn mindenhol jelen van, nemde?

Diák: Igen.

Prof: És Isten teremtett mindent. Így van?

Diák: Igen.

Prof: Tehát ki teremtette a bűnt?

A diák nem válaszol...

Prof: Vannak-e betegségek? Erkölcstelenség? Gyűlölet? Csúfság? Mindezen szörnyű dolgok léteznek ebben a világban, ugye?

Diák: Igen, uram.

Prof: Tehát, ki teremtette mindezeket?

A diák nem felel...

Prof: A tudomány állítása szerint 5 érzékünk van, melyekkel felfogjuk és megfigyeljük a dolgokat magunk körül. Mondd meg nekem, fiam! Láttad-e már valaha Istent?

Diák: Nem, uram.

Prof: Mondd meg nekünk, hallottad-e már valaha a te Istenedet?

Diák: Nem, uram.

Prof: Érezted-e már valaha a te Istenedet, megízlelted-e a te Istenedet, vagy érezted-e már a te Istened illatát? Különben is, volt-e már valamilyen kézzelfogható tapasztalatod Istenről?

Diák: Nem, uram, attól tartok nem.

Prof: És mégis hiszel benne?

Diák: Igen.

Prof: A tapasztalati, igazolható, bemutatható bizonyítékok alapján a tudomány kijelenti, hogy a te ISTENED nem létezik. Na erre mit mondasz, fiam?

Diák: Semmit. Nekem csak a hitem van.

Prof: Igen. A hit. Pontosan ezzel van problémája a tudománynak.

Diák: Professzor, létezik-e a hő?

Prof: Igen.

Diák: És létezik-e a hideg?

Prof: Igen.

Diák: Nem, uram. Nem létezik.

Az események ezen fordulatra az előadóterem elcsendesedik.

Diák: Uram, lehet sok hőnk, még több hőnk, túlhevíthetünk valamit, vagy még annál is jobban felhevíthetjük, lehet fehér hőnk, kevés hőnk, vagy semennyi hőnk. De nem lesz semmink, amit hidegnek hívnak. 458 foknál többel nem tudunk nulla alá menni, (Ezt Fahrenheit-fokban kell érteni – mínusz 458 Fahrenheit fok = -273 Celsius-fok. Viola Zoltán megjegyzése.) ami a hő nélküli állapotot jelenti, de annál lejjebb nem mehetünk. A hideg nem létezik. A hideg szót a hő nélküli állapot jellemzésére használjuk. A hideget nem tudjuk lemérni. A hő: energia. A hideg nem az ellentéte a hőnek, uram, hanem a hiánya.

Az előadóteremben ekkor már egy gombostű leejtését is meg lehetne hallani.

Diák: És mi van a sötétiséggel, Professzor? Létezik-e a sötétség?

Prof: Igen. Hogyan beszélhetnénk az éjszakáról, ha nem lenne sötétség?

Diák: Ismét téved, uram. A sötétség valaminek a hiányát jelzi. Lehet kis fényünk, normális fényünk, nagy erejű fényünk, villanó fényünk, de ha sokáig nincs fény, akkor nincs semmi. S azt hívjuk sötétiségnek, így van? De a valóságban a sötétség nem létezik. Ha létezne, még sötétebbé tudnánk tenni a sötétiséget, nemde?

Prof: Tehát, mire akarsz rámutatni mindezzel, fiatalember?

Diák: Uram, azt akarom ezzel mondani, hogy a filozófiai eszmefuttatása hibás.

Prof: Hibás? Meg tudod magyarázni, miért?

Diák: Uram, ön a kettősségek talaján mozog. Azzal érvel, hogy van az élet, utána pedig a halál, van egy jó Isten és egy rossz Isten. Az Istenről alkotott felfogást végesnek tekinti, mérhető dolognak.

Uram, a tudomány még egy gondolatot sem tud megmagyarázni. Elektromosságot és mágnességet használ, de sohasem látta egyiket sem, arról nem is szólva, hogy bármelyiket megértette volna. Ha a halált az élet ellentétéként vizsgáljuk, akkor tudatlanok vagyunk arról a tényről, hogy a halál nem létezhet különálló dologként. A halál nem az élet ellentéte: csak annak hiánya. Most mondja meg nekem, professzor: azt tanítja a diákjainak, hogy majmoktól származnak?

Prof: Ha a természetes evolúciós folyamatra célzol, akkor természetesen igen.

Diák: Láttá-e már valaha az evolúciót a saját szemével, uram?

(A professzor mosolyogva megrázza a fejét, kezdi látni, mi lesz a vita kimenetele.)

Diák: Mivel eddig még senki sem látta az evolúciós folyamatot végbemenni, sőt azt sem tudja bizonyítani, hogy ez egy folyamatos történés, azt jelentené mindez, hogy ön a saját véleményét tanítja, professzor? Akkor ön nem is tudós, hanem prédikátor?

Nagy zajongás támad az osztályban.

Diák: Van-e valaki az osztályban, aki látta már valaha a professzor agyát?

Az osztály nevetésben tör ki.

Van-e itt valaki, aki hallotta már a Professzor agyát, érezte, megérintette azt, vagy érezte az illatát?... Úgy tűnik, senki nem tette. Tehát, a tapasztalati, állandó, kimutatható bizonyítékok megalapozott szabályai szerint a tudomány kimondja, hogy önnek nincs agya, uram. Ne vegye tiszteletlenségnek, uram, de hogyan adhatunk így bármilyen hitelt az előadásainak?

A teremben síri csend. A professzor a diákot nézi, arca kifürkészhetetlen.

Prof: Azt hiszem, hit alapján kell elfogadnod, fiam.

Diák: Erről van szó, uram! Ember és Isten között a HIT a kapcsolat. És ez mindennek a mozgatója és éltetője.

A diák... Albert Einstein volt.

Nos, elemezzük ki a hülyeségek e bámulatos gyöngyszemét! Mindenekelőtt, Einstein egy porosz típusú iskolába járt, amit nagyon is utált. Egy olyan iskolában teljesen elképzelhetetlen a fenti párbeszéd, annál sokkal tekintélyelvűbb ott a nevelés. Aztán, mint ahogy a [4,1] részben leírtam, Einstein saját szavaira hivatkozva, ő csak 12 éves koráig volt vallásos. Az egész szituáció tehát nagyon valószínűtlen. Továbbá: akkoriban nem oktattak az iskolákban ateizmust, pláne nem 12 év alatti diákoknak! Ki is rúgták volna az ezt megtevő oktatót... Nem oktattak darwinizmust sem, tehát az egész egy merő kitaláció! Pláne, mert visszaköszön belőle a fundiknak az a tévhite (vagy épp szándékos hazugsága!), hogy az evolúció azt jelenti, hogy az ember a majomtól származik, holott, mint korábban kifejtettem, erről szó sincs! És a sztoriban szereplő professzor még erre se csap le, rápirítva a diákra, hogy ő nem ezt mondta, hanem hogy *a majomnak és az embernek közös őse van?!* Ez nem professzor, hanem egy hülye...

Az egész eszmefutatás során nagy hangsúllyal szerepel, hogy vannak dolgok, amik nem önállóan léteznek, hanem valami másnak a hiányai. Ez még rendben is volna, épp csak bármi alaposan elemezgetem is az olvasottakat, nem látom benne, ebből miért következne Isten bármiféle léte! Még az sem igaz belőle, hogy például ebből olyasmi következne, hogy a

gonoszságért, ami a világban van, nem tehető felelőssé Isten, mert a gonoszság a jóság hiánya – ez sem igaz ugyanis, de még ha igaz volna, akkor is felelőssé lehetne tenni Istent, amiért jósághiányos világot teremtett. Továbbá, akármi is a fény, a sötétség, a hideg, a meleg, a jóság – miért következne ebből, hogy ezeknek van teremője?!

A végén az érvelés a professzor agyára vonatkozóan szánalmas. Hogy egy filozófia-professzor erre nem tud visszavágni?! Természetesen senki nem látta az ő agyát – ám láthatja, ha megröngtenezi a fejét! Továbbá: a TAPASZTALAT arra tanít bennünket, hogy minden embernek van agya. Ez kísérletek sorával, például a boncolásokkal igazolható. Ebből következik, hogy mert a professzor ember, neki is van agya. (Hogy milyen, az más kérdés...) Ha lenne sok világ, amiket felboncolva kiderül, hogy azokban van isten, akkor jogosan gyaníthatnánk, hogy van istene a mienknek is. Na de nem ez a helyzet... az egész érvelés tehát nem tartozik a tárgyhoz!

Ja: és egy ilyen eszmefuttatás után a tanerő iránti tiszteletlenség miatt azonnal kirúgták volna Einsteint. Más is.

Azt sem mondhatta Einstein, hogy a tudomány még egy gondolatot sem képes megmagyarázni, meg hogy nem érti az elektromosságot, stb. Ez nem a kutatók, hanem a fundik jellegzetes szavajárása. Azok jönnek mindig azzal, hogy a tudomány szerintük semmit nem tud, semmit nem ért. Holott csak ők, a fundik nem értik, mert lusták megtanulni.

A fenti sztori tehát egyszerűen aljas visszaélés Einstein nevével, ami ellen szegény már nem tud védekezni, mert halott.

Az ima erőssége, az átkozódás mérése, avagy sugároz-e a haldokló agy?

Egy fórumba írta be valaki a következő sztorit:

Nem tudom, hallottál-e Dr. Stowelről, amerikai tudósról, aki új módszert dolgozott ki kutatásai végzéséhez. Ennek eredményei alapvetően megváltoztatták életfelfogását.

Meggyőződéses ateistaként Istent csak fantáziatárgynak tartotta. Kísérletei során az emberi agy működését vizsgálta. Megdöbbenve tapasztalta, hogy az a rádióhullámhoz hasonló működést mutat. A belőle kisugárzó hullámok hossza különböző lehet, mintegy skálát képezve, hosszuk elhatárolható egymástól.

„A továbbiakban érdekelt bennünket a haldokló agyműködése. Úgy adódott, hogy kísérleteinket egy Istenben hívő idős nő közelében hajtottuk végre. A haldoklónak sejtelve sem volt, hogy a szomszéd szobában van felállítva a kísérlethez szükséges mérőműszer, amely mellett munkatársaimmal feszülten vártuk a kísérlet kimenetelét. Egyikünk sem hitt Istenben. Műszereink egyike a gondolatok keltette sugárzás erősségét mérte, amely olyan számlappal volt ellátva, hogy + és – irányban is 500 egységet tudjon mérni. Ezen a műszeren előző alkalommal egy igen erős rádióadó kisugárzásának erősségét 9 egységben állapítottuk meg. A vizsgált haldokló a másik szobában Istennek adott hálát. Áldásért fohászkodott, bűneinek bocsánatát kérte Jézus kifolyt vére által... Örömtől sugárzott, hogy már csak néhány perc választja el az örökkévalóság világától. A szomszéd szobában teljesen elragadt bennünket a hallottak alapján ébredt élmény, s teljesen megfeledkeztünk műszereinkről, szemünkben a meghatottság könnye ült. Alig akartunk hinni a szemünknek: a mutató a pozitív irányú 500-as egységnél állt. Tovább is lendült volna, de arra nem volt lehetőség, mert ez volt a skála határértéke. Meglepődve néztünk össze: ez volt az emberiség történetében az első eset, hogy az ima elektromos erősségét mérték. A mérés szerint 55-ször volt erősebb a mért rádiónál.

Egy bizonyos idő eltelte után úgy határoztunk, hogy a fenti kísérletet megismételjük egy ateista beállítottságú haldoklón. Műszereink felállítása után megkértük az ápolónővért, hogy beszélgesse a haldoklóval. A haldokló kijelentette, hogy sem Istennek, sem embernek nem hisz, elátkozott mindent. A műszer mutatója a beszélgetés elején megindult, de ellentétes (negatív) irányban, s végül a gong itt is jelezte a műszer működésének határát – 500 egység. Itt is tovább ment volna, ha lehetett volna. Egész ateista beállítottságom a kísérlet során összeomlott bennem.

A következő meggyőződésre jutottam: ha mi tudományos alapon az Istenben való hit által kisugárzott hullámok egységét, az ima erejét mérni tudjuk műszereinkkel, s ugyanúgy az átkos gondolatokét is, akkor Istennek is lehetséges, hogy szívünk rejtett gondolatait is ismerje. A tények alapján szemtől szembe találkoztam a mindent tudó, mindent látó Istennel. Az abszolút igazságról meggyőződve, lehetetlen volt számomra továbbra is tagadni Istent. Elismertem őt, és vele együtt elfogadtam Jézust, az ő szent Fiát, személyes Megváltónkat.”

Ezt írtam a fórumra válaszul:

Szép sztori, csak egy a baj vele: abszolút nem hihető! Sorolom is mindjárt a vele való problémáimat.

1. Az ateisták nem szoktak a halálukkor elátkozni mindent. Nem szoktak átkozódni. Miért is tennék?! Annyi lehetséges, hogy akkor is fennen hangoztatja, hogy nem hisz istenben. Eddig oké. De minek átkozódna?! Na de ez még a legcsekélyebb baj a történetben.

2. Ugyan miféle sugárzást mértek azok a műszerek a szomszéd szobában?! Ha rádióhullámokat (hiszen rádióadót is mértek), akkor az igen érdekes eset, mert eszerint valahányszor meghal valaki, akkora elektroszmog keletkezik, mely messze környéken mindenütt megzavarja a rádiókat (s nyilván a TV-ket is), lehetetlenné téve a műsorok élvezetét! Ám ilyesmit SENKI SEM TAPASZTALT.

3. Nem világos, miben tér el egymástól a hívő és az ateista sugárzása. A történet szerint az erősségük azonos, csak előjelük ellentétes. (Most tételezzük fel, hogy ez KIVÉTELESEN egy valóban átkozódó ateista volt). Igen ám, de ha a műszer rádióhullámokat mér, akkor ez érthetetlen, mert rádióhullámból nincs kétféle, pozitív és negatív, csupán egyféle, melynek változhat a frekvenciája, amplitúdója és erőssége. De nincs belőle pozitív és negatív. Egy rádió-féle kutyával meg lehetne mérni, hogy sugároz-e az agy, s milyen erősen, de az ugyanazt mutatná ki az ateistánál is és a hívőnél is egyaránt, nem tudna különbséget tenni köztük. (Kivéve úgy, hogy az egyik sugároz, a másik nem, vagy milyen erősen sugároznak. De ELŐJELbeli különbséget nem találna köztük, mert a rádióhullámoknak nincs előjelük).

4. Nem értem, mit keres a sztoriban a végén Jézus. A méréseket állítólag végző és utána állítólag megtérő pasas miből gondolta, hogy épp a kereszténység az egyedül üdvözítő vallás, s nem alkalmas erre valamely más vallás is ugyanúgy, netán jobban?! Miért nem próbálta ki a műszerét még mondjuk haldokló zsidókon, buddhistákon, sintósokon, univerzistákon, taoistákon is?! Vagy valamely „primitív”, természetimádó vallás hívé, aki mondjuk a Nagy Manitouban hisz?! Hiszen nem kizárt, hogy maga a hit produkálja a nagy sugárzást, Isten nélkül, s így mindegy, miben hisz valaki, csak az a lényeg higgyen, s máris megvan a nagy sugárzás!

Továbbá, még ha mindentől eltekintünk is, ez akkor sem tudományos cikk. Engem érdekelt volna (és röviden is meg lehetett volna említeni!) egy olyan szösszenet a végén, hogy összesen hány kísérletet folytattak, ebből hány haldokló volt elkötelezett ateista, hány volt mélyen hívő személy, hány „semleges” (a kontrollcsoport végett), mennyi volt a mért sugárzás átlagos erőssége a vallásosoknál és mennyi az ateistáknál és mennyi a semlegeseknél, sőt (!) még az is fontos, mi a KRITÉRIUMA annak, hogy valaki a kísérlet szempontjából hívőnek illetve

ateistának tartassék. Pld. attól tartjuk-e hívőnek, hogy minden vasárnap templomba járt?! Vagy nem számít az addigi élete, csak hogy imádkozzék halála előtt?! Stb.

Tehát ez bulvárhír, nem tudományos közlemény, s így a bizonyítóereje egyszerűen nulla a szememben, sajnálom.

Szóval ne haragudj, de a sztori nem meggyőző, búzlik a tudománytalanságtól. Ez a szememben egy hoax, egy urbanlegend, amit valaki, mondjuk egy sci-fi író kitalált, s a hívők örömmel felkapták, s azóta is szárnyal a sztori, mint a pesti vicc, de senki nem ellenőrzi, s nem gondol bele, hihető-e egyáltalán.

[20] A Világegyetem mérete

E fejezetnek az a célja, hogy bemutassa, mennyire gőgösek és pökhendiek a hívők. Amiatt azok, mert azt hiszik, az egész Világegyetem az emberért jött létre, és a Mindenség sorsát alapvetően meghatározza, hogy mi történt a pirinyó Föld bolygó Palesztina nevű részén ezelőtt mintegy 2000 éve. Nos, józan ésszel belegondolva, ez egyszerűen lehetetlen! Ahhoz ugyanis, hogy ez igaz legyen, ahhoz túl NAGY a Világegyetem!

Ha egy hívőt megkérdezünk, hány csillag is van, általában azt válaszolja: több millió. Igen, az emberek általában azt hiszik, csillagból sok millió van. „Sok millió csillag”, eh! Ez nagyon szűkkeblű elképzelés. Amennyiben úgy képzeld el, hogy a Világmindenség akkora, mint az egész bolygó, akkor abban a méretarányban az egész Naprendszer, tehát nemcsak a bolygó, amin születél, de a Nap is, s az egész mindenség, ami a Nap körül kering, a legkülső bolygóval együtt, tehát az egész Naprendszer olyan kicsi, hogy nemcsak nem láthatod szabad szemmel, de még mikroszkóppal sem; mert a Naprendszer mérete e méretarány szerint olyan pici lenne, hogy a milliméter ezredrészének a felét érné el csak! A vírusok esnek ekkora mérettartományba. És most elmondom ezt újra, híven ahhoz, hogy jó dolog megismételni a hallgatóságunknak a fontos dolgokat: nemhogy a Föld bolygó, de az egész Naprendszer lenne ilyen pici, vírus nagyságrendű akkor, ha a Világegyetem akkora lenne, mint a bolygó! Mit gondolsz, hány vírus férne el a bolygó térfogatában?! Márpedig a Naprendszer, az egy iszonyatosan hatalmas valami a bolygóhoz képest. Ekkora mérettartományban a Föld, amin születél, tökéletesen észrevehetetlen lenne, mert már az egész Naprendszer sem látszana, hiszen egy vírus méretű piszok nem látható; holott a Föld még ezen észrevehetetlen vírusnyi piszokhoz képest is oly parányi, hogy arról biztos nem volt eddig fogalmad: ha ugyanis a Napot egy akkora gömbnek képzeld el, melynek átmérője megegyezik a magasságoddal, tehát embernyiinek, akkor a Föld ehhez képest akkora csak, mint egy nem is igazán nagy szőlőszem, és ezen embernyi Nap-gömbtől nagyjából 180 méterre kering! A Plútó nevű bolygó meg 7.1 kilométerre.

Gondolom egyetértesz azzal, hogy irtó nehéz lenne megtalálni egy több mint hét kilométer sugarú körben egy szőlőszemet! Ilyen parányi a Föld, amin születél, a Naprendszerhez képest! Holott e hihetetlenül hatalmas Naprendszer, ez csak egy vírusnyi kis semmiség a Világegyetemhez képest! És egyesek azt akarják bemesélni nekem, hogy ez az egész gigantikus valami amiatt jött létre, hogy keretül szolgáljon kifejezetten az embernek, aki mint valamiféle mikroszkopikus penész ilyen parányi kis bolygó-golyócskák felszínén él?! Tegyük fel, ez mind tényleg isten teremtménye. Én nem hiszem, de tegyük fel. Te tényleg úgy véled, ennek az egész óriási mindenségnek a sorsát kifejezetten az határozza meg, hogy évezredekkel ezelőtt mi történt egy efféle kozmikus légypiszoknak, mint a Föld, az egyik félreeső zugában, Palesztinában?! Hát nem túl nagy beképzeltség ez?!

Vagy mondok neked más arányokat. A Világegyetem jelenlegi sugara mintegy $1,3 \times 10^{10}$ fényév ($1,2 \times 10^{26}$ m). Teljes tömege nagyjából $5,7 \times 10^{53}$ kg. A körülbelül $2,9 \times 10^{23}$ csillag 10^{11} tejútrendszerben oszlik el. Érted, nem néhány millió csillag van, hanem néhány százmilliárd GALAXIS! Csak GALAKTIKÁBÓL több százezerszer több van, mint amit a legtöbben csillagokból feltételeznek! És minden galaktikában milliószor millió csillag van! Nem néhány millió, hanem milliószor millió! Fel tudod ezt fogni, mondd?! A világegyetem 5 másodpercenként körülbelül a mi Tejútunknak, tehát a mi Galaktikánknak megfelelő térfogattal tágul. Ez így folytatódik az elkövetkező mintegy 5×10^{10} , tehát a következő mintegy legkevesebb ötvenmilliárd éven keresztül. És most persze mondhatod nagy vallási elfogultsággal, hogy ez

csak az Úr dicsősége, mert ekkora hatalmas Teremtésre is képes volt, hiheted ezt, rendben van, és bánja a fene, ha ezt hiszed, de nehogy már azt is hidd emellé, hogy ezt a gigászi akármít, ami a Világ, ezt a Világhoz képest ennyire semmi kis porszem emberek számára készítette! Ha pedig nem az emberek számára készült, akkor egyszerűen semmi nem igaz azokból a dedós, együgyű mesékből, amikben te eddig hittél. Kedves vallásos emberek, hát jöjjön már meg az eszetek, hát nyíljék már fel a szemetek a Valóságra, mert az sokkal szebb és hatalmasabb, mint bármikor képzeltek – a Világ, az EKKORA, amekkorának mondom, és ha mégis van valami isten, aki megteremtette, akkor az az isten, aki ekkora valaminek a megalkotására képes, az nem fog azon problémázni, ki mikor közösül, kivel, hányszor, hogyan, de azon sem, hogy ki mikor mit eszik, ki dolgozik szombaton és ki nem, mert magasan nem érdekli az egész, ő nem az emberért teremtette a Világot, neki egészen más céljai vannak, de ha netán mégis az emberért teremtette, ha az embernek szánt is valami célt, de le se sajnálja, ki hisz benne az istenben és ki nem, mert egyszerűen nem ilyen hiú, hiszen az emberek hiténél fontosabb a számára a saját teremtése!

Irodalomjegyzék

Ez rendhagyó irodalomjegyzék, mert internet-címeket is tartalmaz majd, ahonnan hasznos információkat merítettem e munkához! Itt adok meg minden forrást. A könyv egyéb részeiben ritkán hivatkozom forrásaimra, mert nem akarom ezzel is megnövelni a terjedelmet. Ettől kizárólag csak nyomós okok esetén térek el.

- 1., **Richard Dawkins: *Az önző gén*** ISBN 963 281 645 5 (Ez alapmunka, szerintem, aki nem ismeri, annak halvány fogalma sincs arról, mi az evolúció!)
- 2., <http://www.freeweb.hu/ateizmus> (Szerintem az egyik legjobban felszerelt, gazdag témájú ateista oldal, nagyon sokat merítettem innen).
- 3., John Maynard Smith: *Kulcskérdések a biológiában*
4. <http://konyv.uw.hu> (Sok-sok kiváló ismeretterjesztő könyv ingyen letölthetően, elektronikus formában!)
5. Sissela Bok: *A hazugság*
6. <http://www.empiriimagazin.com> (Csodálatos cikkeket lehet itt találni az Egyesült Államokról ateista szemszögből, de a nők helyzetéről is!)
7. Pais István: *A filozófia története*, szerzői kiadás ISBN 963 460 420 X
8. Pais István: *Bibliai érdekességek, történetek, aforizmák*
9. Peter de Rosa: *Krisztus helytartói – a pápaság árnyoldalai* ISBN 963 7628 00 2
10. Robert Jastrow: *Vörös óriások és fehér törpék*, 2. kiadás, ISBN 963 280 328 0
11. Helmuth von Glasenapp: *Az öt világvallás*, harmadik kiadás, ISBN 963 280 945 9
12. Desmond Morris: *Az emberállat*, ISBN 963 548 532 8
13. Természettudományi kisenciklopédia, harmadik kiadás, ISBN 963 281 740 0
14. Mitológiai enciklopédia, ISBN 963 282 026 6 összkiadás
15. <http://www.hrasko.com/xaknak.php> Rengeteg jó cikk az áltudományok ellen!
16. John Gribbin: *Schrödinger kiscicái, és a valóság keresése*
17. Szathmári Sándor: *Kazohinia* (Én ezt filozófiai munkának tartom)
18. <http://www.kfki.hu/~cheminfo/hun/teazo/gyujt/biblia.html>
19. Richard Dawkins: *A hódító gén*
20. <http://www.hetek.hu>
21. <http://xaknak.hrasko.com>

Tárgymutató

Az alábbi tárgymutatóban a kulcsszavak rendezésénél nem vettem figyelembe az esetleges bevezető „a”, „az” névelőket, ellenben szigorúan külön betűnek számítanak a rendszerezésben az összes ékezetes betűk, például „á”, „é”, „ű”, stb., mert bevallom mindig is rém zavaró dolognak tartottam az efféle listákban, hogy ezeket belekeverik az ékezet nélküli párjukhoz!

a könyv célja [0,4]	[0,5];[3,12];[3,20];[5,6];[5,13];[5,31]
abortusz [4,24]	Dániel könyve [8,3]
absztrakt [4,32]	definíció [3,3]
adaptív [0,8]	deuterokanonikus könyvek [8,1]
aki ateista, az erkölcstelen [4,13]	dokumentálva [5,15]
anti-ateista [0,2]	dolgok fokozatai [6,11]
anti-fundi [0,3]	Drosophila [5,31];[5,32]
antiklerikális [4,21]	Egyesült Államok [0,8]
antiszemitizmus [17]	egyház [3,18]
anyag [3,23]	Einstein [4,1]
ariánus [10,2]	ellentétes [0,6]
az „ateista” definíciója [3,26]	ellentámadás [14]
ateista fundi [0,3]	ellentmondás [15];[8,5];[0,6]
ateista „Tízparancsolat” [3,4]	elme [3,14]
Ateista világnézet [3]	elmebaj = elmebetegség
ateista [3,26];[4,28]	elmebetegség [3,15];[0,8];[4,14]
ateisták [4,14]	első mozgató [6,8]
az ateisták gőgösek, pökhendiek, kevélyek... [4,19]	ember [3,8]
az ateistákat gyűlöli Isten [4,12]	az ember származása [5,16];[5,25]
az ateisták is hisznek Istenben [4,25]	emberi gondolkodás természetes része [4,33]
az ateisták nem tisztelik [4,31]	az embert az teszi emberré... [4,18]
az ateizmus a Sátán találmánya [4,20]	embriológia [4,24]
az ateizmus is egy vallás [4,15]	energia [3,24]
Ábrahám [9,1]	entrópia [5,11];[6,7]
Ábrám [9,1]	erkölcs [4,5]
Ákán [9,14]	erkölcstelen [4,5];[4,13];[9]
állat [5,27]	erő [3,25]
árapály [7,1]	esetleges létező [6,5]
átmenetek [5,15]	eszkhatologikus [4,21]
átmeneti formák [5,15];[5,21]	evolúció [5];[5,8];[0,8]
Biblia [1];[8,0]	ezüstsírály [5,23]
Benedek [10,3];[10,14]	az evolúció csak elmélet [5,4]
Biblia [8,0];[11];[15]	az evolúció idősüksége [5,19]
Bibliai ellentmondások [15]	evolúciós nézeteltérés [5,12]
A Biblia nőellenessége [16]	evolúciót elfogadó [5,1]
A Biblia önmagát igazolja [8]	Ezsdrás [8,0];[9,2]
biológusok nézeteltérései [5,12]	az élet hirtelen jelent meg [5,24]
bonyolult fajok kialakulása [5,11]	az élet keletkezése [5,9]
bölcselők [4,31]	élettelen [5,18]
Canossa-járás [10,10]	élő [3,6];[3,10];[5,18]
célra irányít [6,12]	élőt az élettelenről akkora szakadék [5,18]
Christoporus [10,5]	éntudat [3,4];[3,9];[3,10];[3,11];[4,5];[6,3]
csak a csodákban hisztek [4,11]	értelmes lény [3,10]
csalárd érvelési technikák [13]	érvelés [13]
csodálatos érzés [4,3]	érzelmileg biztos alap [4,2]
Damasus [10,1]	érzékenység [4,22]
Darwin [5,14];[5,17];[5,25]	Éva [14,2]
Darwin tévedett [5,17]	fajkeletkezés [5,22]
Dawkins, Richard	fattyú [9,11]

féltékenység [3,16]
 fénysebesség [6,14]
 fiatal Föld [7,0]
 filozófia [4,31]
 filozófusok [4,31]
 finomszerkezet [6,14]
 fokozat [6,11]
 Formosus [10,4];[10,5]
 Föld [7,0]
 a Föld lakói [4,14]
 földgáz [7,0]
 a földi élet gazdagsága és sokszínűsége [5,10]
 Fred Hoyle: = Hoyle, Fred
 fundi [0,1]
 fundi [0,1]
 fügefa [8,5]
 galaktika: = galaxis
 galaxis [7,0]
 genetika [4,24]
 genetikai távolság [3,7]
 gén [5,6]
 GT [3,7]
 gyónás [4,13]
 gyökeresen újat [5,31]
 gyűlölködés [8,5]
 gyümölcslégy [5,31];[5,32]
 gyűrűfajok [5,23]
 ható ok [6,10]
 hazugság [3,19]
 házasságtörés [10,5];[10,7]
 hihető [4,3]
 hirtelen jelent meg [5,24]
 hit [3,21];[4,3];[4,23]
 hitbeli meggyőződés [4,23]
 hívő [3,22]
 hívő emberek érzékenysége [4,22]
 Hold [7,1]
 homoszexuálisok [4,24]
 hordafőnök [0,8]
 Hoyle, Fred [5,19]
 hullazsinat [10,4]
 A hódító gén [5,13];[5,31]
 idősükséglet [5,19]
 igazság [3,19]
 intelligencia [3,13]
 intersztelláris anyag [7,2]
 ismeretelméleti aspektus [4,9]
 Isten [3,20]
 Isten fogalma [6,2];[6,3]
 Isten kegyelméből [4,26]
 istenérvek [6];[6,6]
 Isten Fia [8,4]
 istenhittel szembeni érvek kategorizálása [2,1]
 istentelenség [4,28]
 István [10,4]
 Jastrow, Robert [5,3]
 Jézus [8,0];[8,4];[8,5];[17,0]
 jóság [6,11]
 jóslatok [8,3]
 Józsué [9,13];[9,14]
 Káosz [4,6]
 Kelemen [10,15];[10,16]
 a kereszténység lényege egy bekezdésben [14,4]
 kettős igazság [0,7]
 képes-e Isten megszületni, meghalni... [6,3]
 kételkednek [5,8]
 klónozás [4,24]
 kommunista [4,21]
 kommunizmus [4,21]
 kompatibilis [0,6]
 konkrét [4,32]
 Konstantin [10,2]
 kormányoz [6,12]
 kozmológiai istenérv [6,6]
 körkörös okoskodás, körben forgó érvelés [5,5];[6,3]
 kövületek [5,14]
 kőolaj [7,0]
 köszén [7,0]
 kultúra [0,8]
 kvantumelektrodinamika [4,4]
 kvantummechanika [4,4]
 legalkalmasabbak [5,5]
 legtökéletesebb létezés [6,3]
 lelkiismeret, lelkiismeretfurdalás [4,5]
 Leó [10,5]
 lélek [3,9];[3,11];[4,5]
 lényeg [4,32]
 létező dolgok [6,2]
 létrehozta új fajt [5,32]
 Liberius [10,1]
 logikus [4,3]
 ma is keletkeznének új fajok [5,22]
 majom [5,25];[5,26];[5,28]
 matematika [3,4]
 megbízhatatlan [5,29]
 megdöntötte [4,4]
 megélés [4,32]
 megjelenne Isten [4,11]
 megszállta a Sátán [4,20]
 megváltoztatottak [6,9]
 memetikai daganat [3,15];[4,10]
 memetológia [0,8]
 mém [3,12];[4,7]
 mémkomplex [0,8]
 miért vannak életben a majmok [5,28]
 miért vannak vallások [0,8]
 minden ateista gonosz [4,20]
 minden ateista megtért a halála előtt [4,30]
 Mitokondriális Éva [5,33]
 modell [3,4];[3,11]
 Mózes [8,0]
 mutációk [5,30];[5,31]
 A Nagy Ateista Könyv felépítése [2]
 Nagy Ateista Könyv [1]
 napszél [7,2]
 Neander [5,16]
 nem is ember az, aki nem tud hinni [4,16]

nem alakulhatott ki véletlenül [5,19]
 nemcsak állat [5,27]
 nem-cselekvés [4,31]
 Nemere [0,4]
 nemibeteg [10,15]
 nézeteltérés [5,12]
 nincsenek átmeneti formák [5,21]
 Nicea [10,2]
 nőellenesség [16]
 nők jogai [4,24];[16]
 Occam borotvája [6,5]
 Ofra Haza [0,1,1]
 Orbán [10,16]
 önzetlenség [5,6]
 önzés [5,6];[5,7]
 Az önző gén [0,5];[3,12];[3,20]
 összetett szervek kialakulása [5,13]
 ősemberlelet [5,16]
 ősléggör [5,18]
 ősmaradványok [5,15]
 őszinteség [3,19]
 papok házassága [10,10]
 Pascal fogadása [6,13]
 pápa [10]
 pápaság [10]
 pápaság sötét oldala [10]
 Petrarca [10,14]
 Péter utóda [10,1]
 pszeudo-vallás [4,21]
 radioaktív kormeghatározás [5,29]
 rekurziós lánc [3,4]
 rend [4,6]
 rendszerek [4,32]
 replikátor [3,5]
 reprezentáció [4,32]
 Richard Dawkins: = Dawkins, Richard
 Robert Jastrow [5,3]
 rövidítések [1]
 Sára [9,1]
 Sátán találmánya [4,20]
 Schrödinger [4,4];[6,6]
 sejt előállítás [5,20]
 senkinek sincs joga gyalázni Istent [4,17]
 Sergius [10,5]
 sért a gondolat [5,26]
 sértő gondolat [5,26]
 sosem lesznek képesek bebizonyítani... [4,19]
 Stockholm-szindróma [0,8]
 strici [9,1]
 szabad akarat [3,11]
 szabadgondolkodó [4,2]
 szabály [4,6];[4,7]
 Szárai [9,1]
 szegmens [4,8];[6,7]
 szellemi daganat [4,10]
 szem [5,13]
 Szilveszter [10,2]
 szocialista [4,21]
 szükségszerűség [6,5]
 Tekintélyelvű ateistaellenes kirohanások [4]
 Termékeny Bizonytalanság [4,2]
 természet [0,8]
 természetes úton [5,23]
 természeti dolog [6,12]
 természettudomány [4,31]
 termodinamika [5,11];[6,7]
 tiszteletben tartja [4,23]
 Tízparancsolat [3,2]
 tudat [3,4]
 tud-e Isten teremteni... [6,3]
 tudomány [0,6];[4,26];[4,27];[4,31]
 tudományos fejlődés [4,27]
 tudományos haladás [4,27]
 tudományos világkép [4,31]
 tudósok [4,8];[4,4]
 tudósok semmit sem tudnak [4,4]
 tudósok tévednek [4,4]
 túlélők [5,5]
 Ursinus [10,1]
 unintelligencia [4,28]
 USA [0,8]
 újságíró [5,1]
 vallás [3,17];[0,6]
 A vallás ellentétes a józan ésszel [6]
 a vallás magánügy [4,24]
 vallásellenes propaganda [4,24]
 vallási felmérések [4,14]
 vallási megosztások [4,14]
 vallási statisztikák [4,14]
 vallások népszerűsége [2,0]
 vallásos gondolkodás [4,18]
 valótlan [3,19]
 Vatikán [17]
 változatok [5,31]
 változtatók [6,9]
 véges lény [6,4]
 végtelenség [6,4]
 véletlen [5,19]
 véletlenül [5,19]
 vérfertőzés [9]
 világgállandók [6,14]
 a világ megismerhető [4,29]
 a világ szellemi-e vagy anyagi [6,1]
 világhírű fizikus [5,2]
 világnézet [3,1]
 világnézetek csoportosítása [3,2]
 zárt rendszer [5,11]
 zsidóellenes [17,0]